KOMMUNISTI

№ 4 Huhtikuun 23 p:nä № 4

SISÄLTÖ:

1 9 3 4

L E N I N G R A D

VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA

KOMMUNISTI

NKP(b):n LENINGRADIN ja KARJALAN ALUEKOMITEAIN POLIITTIS-TALOUDELLINEN AIKAKAUSJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE: LENINGRAD. Harkovskaja 7. V/K KIRJA

№ 4 (129) HUHTIKUUN 23 p. 1934

Toisen viisivuotisen toinen kevät

PUOLUEEMME on XVI ja XVII edustajakokoustensa välisenä aikana tehnyt taatuksi sosialistisen maanviljelyksen lopullisen ja peruuttamattoman voiton, kollektiivitalousjärjestelmän voiton. Uudestimuodostettuaan maan agraarimaasta teollisuusmaaksi, järjestettyään tälle perustalle sosialistisen koneellistetun maanviljelyksen ja lyötyään kulakiston puolue sai aikaan kollektiivitalouksien talonpoikaiston lopullisen kääntymisen sosialistiselle tielle, kollektiivitalouksien bolshevistisen lujittamisen ja kaikkien kollektivistien varakkuuden tielle.

Puolue kehitti sosialismin hyökkäyksen koko rintamalla, kehitti laajan organisatoorisen työn maatalouden sosialistisen uudestirakentamisen puolesta. Tov. Stalinin KK:n ja KKK:n tammikuun täysi-istunnossa ja kollektivistien edustajakokouksessa pitämien puheiden pohjalla suoritettu maaseudun puoluejärjestöjen työn uudestijärjestely, poliittisten osastojen järjestäminen, kommunistien johtavan roolin ja vastuunalaisuuden tehostaminen maatalouden vastaiseen kehitykseen nähden, taistelu yhteiskunnallisen sosialistisen omaisuuden koskemattomuuden puolesta, leppymätön taistelu kulakkijätteitä vastaan, taistelu työkurin puolesta kollektiivitaloudessa — kaikki ne ovat luoneet suuret mahdollisuudet maatalouden sosialistisen rekonstruoinnin tehtävien oikein ratkaisemista varten.

Suurta osaa puutteiden poistamisessa kollektiivitalouksissa, kollektiivisen talouden järjestämisessä ja lujittamisessa sekä jälkeenjääneiden kollektiivitalouksien kohottamisessa ovat esittäneet poliittiset osastot. Kehitettyään laajan puolue-joukkotyön ja lujitettuaan puolue-nuorisoliittolaisytimen kollektiivitalouksissa ovat poliittiset osastot kyenneet liittämään yhteen kaikki maaseudun parhaat voimat, puhdistamaan kollektiivitaloudet luokkavieraista ja tuholaisaineksista ja johtamaan kollektivistit maataloudessa esiintyvien vaikeuksien voittamiseen.

Poliittiset osastot ovat kunnialla täyttäneet puolueen niille asettamat tehtävät. Poliittisten osastojen johdolla kollektiivitalouksien talonpoikaisto on, kehitettyään sosialistisen kilpailun ja iskuruuden, oikein, bolshevistisesti järjestäessään työn kollektiivitalouksissa ja paljastaessaan ja karkoittaessaan lorvailijat keskuudestaan, kyennyt saamaan runsaamman sadon kuin mitä vallankumouksen vuosina milloinkaan ennen on saatu, täysin ja määräaikana täyttänyt velvollisuutensa valtiota kohtaan ja edennyt pitkälle varakkaan elämän tiellä.

Tämä puolueen organisatoorinen työ suurtuotannon muodostamisen alalla maanviljelyksessä ja sen teknillinen uudestirakentaminen oman teollisuuden pohjalla ovatkin tehneet maataloudestamme kaikkein suurim-

man maailmassa. Neuvostotilojen ja kollektiivitalouksien hallussa on nyt 84,5 % koko viljakasvien kylvöalasta Neuvostoliitossa. 204 tuh. traktoria, enemmän kuin 20 tuh. kombainia ja paljon muita maatalouskoneita on muokkaamassa kollektiivitalouksien ja neuvostotilojen maita. Maaseudulla on ottanut vallitsevan aseman voimakas uusi tekniikka, joka vallankumouksellistuttaa kaikki entiset maanmuokkaustavat.

Puolueen ja työväenluokan on täytynyt voittaa suuria vaikeuksia siirtäessään yksityisen maatalouden uusille kollektiivitalousraiteille. Sangen syvältä patriakkaalisuuden, yksinkertaisen tavaratalouden ja takapajuisuuden uumenista oli kiskottava pois kapitalismin juuret.

Juuri senvuoksi «monta kertaa hitaammin, kuin teollisuudessa, mutta yhtä kaikki nopeammin kuin yksilötalouden vallassaolon aikana on kertomuskaudella kasvanut maatalouden perusalojen nousu» (Stalin).

Menestykset ja voitot, jotka kollektivisoitunut talonpoikaisto saavutti v. 1933, ovat vasta vain sosialistiseen talousjärjestelmään sisältyvien suurten mahdollisuuksien todellisuudeksi muuttamisen alkua. Kollektiivisen talouden yksityisestä pientavarataloudesta saavuttama täydellinen voitto avaa laajat perspektiivit maatalouden tuotantovoimien nopealle kehittämiselle, kollektivistien menestysten moninkertaistuttamiselle ja maamme muuttamiselle maailman rikkaimmaksi maaksi.

Maatalouden uudestijärjestämisen kausi, joka vaati paljon aikaa ja voimia, ei ollut «niin paljon nopean nousun ja voimakkaan vauhdin aikaa kuin edellytysten luomisen kautta tällaiselle nousulle ja vauhdille lähitulevaisuudessa» (Stalin). Toisen viisivuotisen toiseen kevääseen maa käy oloissa, jolloin uudestijärjestämiskausi maataloudessa on päättynyt, jolloin «kapitalistinen talous SNTL:ssa on jo hävitetty» (Stalin) ja jolloin on luotu kaikki edellytykset maatalouden kaikkien alojen nopealle kehittymiselle. Siinä on nyt välittömästi alkaneen v. 1934 kevätkylvökamppailun erikoinen merkitys.

Suurtalous maanviljelyksessä aiheuttaa periaatteellisia muutoksia maataloustuotannon johtamisen muodoissa ja metoodeissa. Yksityisen, pirstoutuneen talouden oloissa oli mahdotonta ajatellakaan suunnitelmallisuutta ja sitä, että sillä olisi johtava rooli. Mutta nyt sitävastoin, kun suurtalous on voittanut, kun pirstoutuneiden, vaistonvaraisesti kehittyvien pientalouksien tilalle on muodostettu enemmän kuin 200 tuh. kollektiivitaloutta ja 5 tuh. neuvostotilaa — nyt kollektiivitalouksien ja neuvostotilain talouden suunnitelmallinen johtaminen käy ratkaisevaksi. Nyt on suunnitelmallisesti määrättävä kylvöjen, sadonkorjuun ja puinnin määräajat ja noudatettava niitä, ennakolta arvioitava töiden laajuus KTA:n oikein käyttämistä varten, sijoitettava työvoima, kiinnitettävä maapalstat prikaateille ja tehtävä taatuksi välttämättömien toimenpiteiden suorittaminen satoisuuden kohottamisen ja karjanhoidon kehittämisen alalla. Puolue ja hallitus antavat erittäin tärkeän merkityksen vuotuisille tuotantosuunnitelmille: SNTL:n KKN:n ja NKP(b):n KK:n erikoisella asetuksella on vahvistettu uusi tuotantosuunnitelman mallikaava. Samalla on tehty loppu kaikista maa-asiain kansankomissariaatin elinten byrokraattis-kansliamaisista määräilyistä kollektiivitalouksien tuotannon suunnittelun alalla ja asetettu todellinen perusta kollektiivisen talouden suunnitelmalliselle johtamiselle.

Juuri nyt, kun uudestijärjestämisen kausi maataloudessa on päättynyt, asettuu etualalle taistelu suunnitelmallisuuden käytäntöönsaattamiseksi kollektiivitalouksien ja neuvostotilojen tuotannossa. Maataloudessa on jo päättynyt sosialistisen järjestelmän kasvun kausi kollektiivitalouksien kylvöalojen laajentumisen mielessä kulakkien maiden kustannuksella.

Maatalous on nyt oman intensiivisen kasvunsa, oman voimaperäistymisensä, syvenemisensä kaudessa. Tänä kautena puoluejärjestöjen ja KTA:ain ja neuvostotilojen poliittisten osastojen kaikki ponnistukset on suunnattava satoisuuden kohottamiseen, maan parempaan muokkaamiseen, teknillisten kasvien viljelyksen kaikinpuoliseen kehittämiseen, karjatalouden kehittämiseen.

«...v. 1934 pitää ja se voi muodostua käänteentekeväksi vuodeksi noususuuntaan koko karjataloudessa» (Stalin). On tunnettua, että karjan lukumäärään nähden meillä on, sianhoitoa lukuunottamatta, yhä vielä jatkuva lasku. Tällä sosialismin kapitalistisia aineksia vastaan käymän taistelun alalla on kaikkein eniten vaikuttanut kulakiston kollektivisoinnille tekemä vastarinta, sen harjoittama voimakas agitatio karjan teurastamisen puolesta. Puoluejärjestöjen ja KTA:ain ja neuvostotilojen poliittisten osastojen täytyy toiminnassaan noudattaa tov. Stalinin ohjetta siitä, että «karjatalouden asia on koko puolueen otettava käsiinsä, kaikkien työntekijöittemme, niin puolueen jäsenten kuin puolueettomienkin, ottaen huomioon, että karjatalousprobleemi on nyt yhtä ensivuoroinen tehtävä kuin oli eilispäivänä tuo jo nyt menestyksellä ratkaistu viljaprobleemi. Ei tarvitse todistelemista se, että neuvostoväki, joka on voittanut monta vakavaa estettä tiellä päämäärään, kykenee voittamaan tämänkin esteen.»

V. 1934 kansantaloussuunnitelma maatalouden alalla on taistelusuunnitelma kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellisen edelleen lujittamisen puolesta koneellistuttamisen perustalla. Keskeisenä tehtävänä on taistelu laadullisten osoittimien ja kaikkien viljelyslajien satoisuuden jyrkän kohottamisen puolesta. Maatalouteen tehtävien pääomasijoitusten laajuus määritellään 2774,5 milj. ruplaksi. Kone-traktoriasemien yleinen lukumäärä v. 1934 lopussa tulee olemaan 3406, kun se v. 1932 oli 2446. Puolueen ottama tehtävä — maatalouden koneellistamisen pääpiirteissään päättäminen toisen viisivuotisen aikana — tulee huomattavalta osalta toteutetuksi jo tämän vuoden kuluessa. Teollisuuden on annettava maataloudelle enemmän kuin 115 tuh. uutta traktoria ja 475 milj. ruplan arvosta uusia maatalouskoneita. Tämän vuoden erikoisuutena, jossa ilmenee taisteluun satoisuuden puolesta otettu suunta, on kylvöalojen vakaantuneisuus: 130,1 milj. ha, niistä kevätkylvöjä 93 milj. 150 tuh. ha ja syyskylvöjä 36 milj. 840 tuh. ha. Se luo parhaimman mahdollisuuden taistelulle vilja- ja teknillisten kasvien satoisuuden edelleen kohottamisen puolesta jo viljelykseen otetulla maaalalla. Samalla suunnitelma on rakennettu silmälläpitäen sitä, että jo tänä vuonna huomattavassa määrässä lähennyttäisiin toisen viisivuotisen perustehtävän — kaupunkien ja maaseudun työtätekevien joukkojen aineellisen hyvinvoinnin perusteellisen kohottamisen — ratkaisua. Uusi runsas sato, jonka puolesta meidän on bolshevistisesti taisteltava, lisää huomattavasti maan elintarvevarastoja ja tyydyttää raaka-aineilla kevyen ja elintarveteollisuuden kasvavat tarpeet. Sen tähden maaseudun puolueja nuorisoliittojärjestöjen ja KTA:ain ja neuvostotilain poliittisten osastojen taistelutehtävänä on luoda takeet vähintään 9 sentnerin keskimääräisen sadon saamiselle viljakasvien alalla hehtaarilta, 2,5 sentnerin pellavasta, 6,2 sentnerin auringonkukasta, 120 sent. sokerijuurikkaasta j.n.e. Meidän on kaikin keinoin lujitettava se käänne, jonka kollektiivitalouksien talonpoikaisto saavutti jo v. 1933 vilja- ja teknillisten kasvien viljelyksen kehittämiseen nähden. Juuri senvuoksi kevätkylvösuunnitelmassa ilmentyy ainoa oikea «kylvöalueiden summittaisesta laajentamisesta luopumisen linja, siirtymislinja summittaisesta alueiden laajentamisesta parannettuun maanmuokkauk-

seen, oikean vuoroviljelyksen ja kesannon käytön juurruttamiseen, satoisuuden kohottamiseen, ja, jos käytäntö sitä vaatii, kylvöalan väliaikaiseen supistamiseen» (Stalin).

Jo v. 1933 tuhannet parhaimmat kollektiivitaloudet korjasivat pelloiltaan korkean sadon, täyttivät määräaikana velvollisuutensa valtiota kohtaan ja kohottivat suuresti kollektivistien tuloja. Tämän vuoden kevätkylvökamppailun on kohotettava jälkeenjääneet kollektiivitaloudet etumaisten tasolle. Siinä on erittäin suurena apuna parhaimpien kollektiivitalouksien kokemus; jälkeenjääneet kollektiivitaloudet on opetettava käyttämään niiden kokemuksia hyväkseen. Laki viljanhankinnoista on voimakkaana vipuna taistelussa kollektiivitalouksien lujittamisen ja satoisuuden puolesta.

Kaikella bolshevistisella tarmolla ja sitkeydellä on taisteltava suunnitelman edellyttämäin tehtäväin ehdottoman täyttämisen puolesta niin kylvöalojen määrään kuin myös laadullisiin osoittimiin nähden. Ja se merkitsee, että on saatava aikaan oikea vuoroviljelys, kaikin keinoin juurrutettava käytäntöön kulttuuriset maanmuokkaustavat ja joukkoluontoisia agroteknillisiä toimenpiteitä.

Maanmuokkauksen agroteknillisen tason alentamista ovat suuressa määrin edistäneet kaikenlaiset «yksinkertaistuttamis»- ja selvästi tuholaismaiset teoriat, joilla on yritetty perustella agrotekniikan yhteensoveltumattomuutta suuren koneellistetun maatalouden kanssa. Erikoisen vahingollinen on matalakynnön «teoria», jota ovat käyttäneet hyväkseen tuholaisainekset maaelimissä, kollektiivitalouksissa, KTA:lla ja neuvostiloilla taistellakseen kulttuurista, agrotekniikalle perustavaa taloudenpitoa vastaan. Matalakyntö on johtanut peltojen rikkaruohoistumiseen ja vilja- ja teknillisten kasvien satoisuuden alentumiseen. Matalakynnön teoria on ollut elinvoimainen aivan viime aikoihin asti. On välttämätöntä päättävästi paljastaa tuon teorian vahingollisuus.

Puolue ja hallitus ovat muodostaneet kollektivisteille mahdollisimman edulliset ehdot kevätkylvöjen suorittamista varten. On tunnettua, minkälaista valtavaa apua proletaarinen valtio antaa talonpoikaistolle. Kollektiivitalouksilla on kaikki mahdollisuudet ja riittävästi edellytyksiä nopeasti kehittyäkseen eteenpäin ja nostaakseen kollektivistien aineellista hyvinvointia. Ainoa, mitä nyt vaaditaan kollektivisteilta, on rehellinen suhtautuminen työhön.

Kevätkylvöjä suoritettaessa ei ole unohdettava yksityistalonpoikia. Piirikomiteain ja KTA:ain poliittisten osastojen ehdottomana velvollisuutena on järjestää poliittinen joukkotyö yksityisten keskuudessa, auttaa heitä kollektiivitalouksien kevääseen valmistautumisen esimerkkien avulla astumaan kollektivisoitumisen tielle. Kyläneuvostojen välittömänä velvollisuutena on auttaa jälkeenjääneitä yksityisiä ja kylvöjen suorituksessa heille osoitetun avunannon kokemuksen perusteella johtaa heidät lähemmäksi kollektiivitalouksiin liittymistä.

Maataloudellamme on nykyisin valtava teknillinen perusta. On luotu kokonainen armeija — yli 1 milj. 900 tuh. — traktoristeja, kombainisteja, autonajajia. Yksistään viimeisten 3 vuoden aikana kollektiivitaloudet ja neuvostotilat ovat saaneet 111 tuh. henkeä insinööri-teknillisiä ja agronoomisia työntekijöitä. Maataloudella on nyt jo käytettävissään suuri määrä näinä vuosina kasvanutta ammattitaitoista ja kulttuurista työvoimaa. Tov. Stalinin tunnuksen innostuneisuudesta uuteen tekniikkaan perehtymisessä täytyy tulla ja se tulee taistelulipuksi sosialistisen tekniikan korkean tuottoisuuden puolesta maaseudulla. Traktorivarasto täydentyy keskeytymättä. Nämä kallisarvoiset koneet vaativat huolellista ja ammattitaitoista hoitoa ja aikanaan suoritettua korjausta. Traktorista tulee monasti käyttökelvoton

sentähden, että se joutuu naamioidun vihollisen huostaan. Kulakisto on lyöty, mutta sen jätteistä ei ole vielä tehty loppua. Luovuttuaan avoimesta taistelusta punoo kulakki asiamiehineen tuholaisuuden hienonhienoja hämähäkinverkkoja. Siksi on pidettävä ruuti kuivana taistelussa kulakiston jäännöksiä vastaan.

Maataloutemme voimabalanssissa koneellinen vetovoima, jonka avulla suoritetaan kaikkein raskaimmat peltotyöt, valtaa jo huomattavan sijan. Kone-traktoriasemien toimintapiiriin kuuluu jo enemmän kuin puolet kaikista kollektiivitalouksista. Mutta taistelua kaikkien näiden tuotannollisten mahdollisuuksien hallitsemisen puolesta käydään maaseudulla vielä heikosti.

«Traktorien ja koneiden valtavan määrän pitäisi velvoittaa maaelimiä pitämään nämä arvokkaat koneet kunnossa, aikanaan korjaamaan ne, käyttämään niitä työssä enemmän tai vähemmän huolellisesti. Mitä tekevät ne tällä alalla? Ikävä kyllä, hyvin vähän — traktoreiden ja koneiden säilyttäminen on epätyydyttävää. Korjaus on myöskin epätyydyttävää, sillä tähän asti ei ole vielä tahdottu käsittää, että korjauksen perustan muodostaa pieni ja keskinkertainen korjaus eikä täydellinen korjaus». (Stalin).

KTA:ain taloudellis-teknillisen johdon lujittaminen, teknillisten sääntöjen täsmällinen noudattaminen traktorien käytössä, taistelu sen puolesta, että kollektivistit hankkisivat välttämättömimmät teknilliset tiedot, ja ammattitaitoisten kaaderien valmennus — kaikki ne ovat maan traktorivaraston täydessä kunnossa säilyttämisen ratkaisevia renkaita.

Kysymys hevosesta on terävä. Valtavia vahingoita koitui maataloudellemme ja erikoisesti karjanhoidolle kulakiston kollektivisointia vastaan käymän taistelun seurauksista. NKP(b):n XVII edustajakokous asetti koko puolueen eteen karjanhoitoprobleemin ensivuoroisena tehtävänä. On kerta kaikkiaan ymmärrettävä, että «hevosta ei ole asetettava vastakkain traktorin kanssa, se ei kilpaile sen kanssa, vaan päinvastoin monessa suhteessa täydentää sitä, auttaa sitä... hevonen ei ole tarpeen vain maataloudessa, maaseudulla, vaan myöskin teollisuudessa, kaupungissa» (Voroshilov). Maatalouden koneellistuttaminen ei ole vähimmässäkään määrässä ristiriidassa hevoskannan säilyttämisen ja kehittämisen kanssa. Meidän on bolshevistisesti käytävä käsiksi hevosen säilyttämiseen, hevoskannan uudistamiseen. Hevoshoidon ratkaisevan parantamisen — hevosen aikanaan puhdistamisen, kengittämisen, ruokkimisen ja sen oikein käyttämisen — on tultava säännöksi jokaisessa kollektiivitaloudessa ja jokaisella neuvostotilalla. Monissa piireissä on unohdettu hallituksen päätös hevoskannan säilyttämisestä ja kehittämisestä. Kollektiivitalouksien talleissa ei ole vielä kaikkialla saatu aikaan bolshevistista järjestystä, vaan niissä vielä monasti häärii luokkavihollinen. Puoluejärjestöt ja KTA:ain poliittiset osastot eivät aina kiinnitä tarpeellista huomiota kollektiivitalouksien tallimiehiin ja niiden valintaan. Nuorisoliittojärjestöt usein sietämättömästi aliarvioivat velvollisuutensa NLKNL:n hevosiin nähden ottaman kunniapäällikkyyden alalla. Kaikesta tästä johtuu, että yhä vielä jatkuvasti esiintyy epäterveitä ilmiöitä hevoshoidon alalla, on sairaita ja huonosti ruokittuja hevosia.

Bolshevistisella päättäväisyydellä on tehtävä loppu huolimattomasta, rikollisen välinpitämättömästä suhtautumisesta hevoseen. Puoluejärjestöjen ja poliittisten osastojen on otettava johto käsiinsä hevoskannan säilyttämisessä ja kehittämisessä, niiden on ohjattava hevosten käyttöä ja hoitoa kevätkylvöjen aikana. On välttämättä tehtävä loppu vastuuttomasta hevosten hoidosta, tallimiesten riveihin tunkeutuneet vieraat ainekset on lopullisesti karkoi-

tettava pois. Tallimiehen ja traktoristin on todella saatava osakseen kollektiivitalouksien kuuluisain henkilöiden maine.

Koko maassa kohoaa mahtava kilpailun aalto kylvöjen suorittamiseksi lyhimmässä mahdollisessa ajassa. Miltei kaikkialla alueet, piirit ja kyläneuvostoalueet kilpailevat keskenään kylvöjen parhaimmalla tavalla ja lyhyimmässä ajassa suorittamisesta. Myöskin kollektiivitalouksien naiset esittävät esimerkkejä bolshevistisen kilpailun alalla. Naisten huolenpito hevosista, siemenistä, lastenseimien järjestämisestä, naisiskurien työskentely prikatiireina j.n.e. — kaikki se osoittaa, kuinka suuri osuus kollektiivitalouksien naisilla on kylvöjen menestyksellisessä suorittamisessa. Poliittisten osastojen tehtävänä on osallistaa kilpailuun kaikki työalat, kaikki kollektivistit. Poliittisten osastojen ympärille ryhmittyy nyt tuhansittain kollektiivitalouksien parasta väkeä, iskureita. Maaseudun puoluejärjestöjen ja poliittisten osastojen työssä on nyt tärkeintä osata järjestää nämä etumaiset joukko-osastot niin, että ne tempaisivat mukaansa koko muun kollektivistijoukon, että ne suuntaisivat tahtonsa ja aktiivisuutensa sosialistisen työhön suhtautumisen tehostamiseen ja saisivat aikaan jälkeenjääneiden kollektiivitalouksien kohoamisen.

«Tehtävämme maaseudulla eivät ole vielä ratkaistut... edessä on vakava työ kollektiivitalouksien lujittamiseksi, niiden muuttamiseksi todella bolshevistisiksi. On omaksuttava saavutetut voitot.» (Kaganovitsh.) Piirikomiteoille ja poliittisille osastoille on tänä keväänä asetettu valtavat tehtävät. Piirikomiteain ja alempien puoluejärjestöjen työn uudestijärjestelyn perustalla on yhä päättävämmin taisteltava kollektiivitalousjärjestelmän lujittamisen puolesta, kaikkien kollektivistien varakkaiksi tekemisen puolesta. Kaikki kollektiivitaloudet voidaan tehdä bolshevistisiksi ja kaikki kollektivistit varakkaiksi, maamme voidaan tehdä maailman rikkaimmaksi maaksi vain proletariaatin diktatuurin voiman lujittamisen tietä, vain sitkeässä taistelussa kapitalististen ainesten jäännöksiä vastaan, vain taistelussa kapitalismin jätteitä vastaan taloudessa ja ihmisten tietoisuudessa. «Ei voida sanoa, että taistelu on päättynyt ja sosialismin hyökkäyspolitiikka ei ole enää välttämätön.» (Stalin.)

Puolueemme XVII edustajakokous sääsi suuren työohjelman, aseisti puolueen valtavalla riviemme uudestijärjestämisen ohjelmalla luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentamista varten toisella viisivuotiskaudella. V. 1934 kevätkylvöt muodostavat tärkeän osan puolueen ja proletariaatin taistelussa toisen viisivuotissuunnitelman puolesta. Säälimättä paljastaen puolueelle vihamielisten ideologioitten jätteet, lyöden kaikki opportunistit, kaikki puolueen linjalta poikkeavat ja kaikki puolueen ja valtion rautaisen kurin rikkojat, juurien pois kansliamais-byrokraattiset johtamismetoodit ja vieden v. 1934 kevätkylvöt menestykselliseen päätökseen me luomme mitä tärkeimmät ehdot toisen viisivuotisen toisen vuoden koko kansantaloussuunnitelman bolshevistiselle täyttämiselle.

Kommunistinen manifesti*)

(Ensimmäinen ehdotelma jälkilauseeksi)

Kirjoittanut
O. V. KUUSINEN

V. PROLETARIAATIN DIKTATUURIN OPIN KEHITYS

LENIN kirjoitti huhtikuussa 1917 puolueplatformun luonnoksessa: "Meidän on toistettava sitä, että me marxilaiset otamme perustaksi "Kommunistisen manifestin", jota sosialidemokraatit ovat väärentäneet ja josta he ovat luopuneet kahdessa kohdin": nimittäin sen ajatuksen rinnalla, että työläisillä ei ole isänmaata, on väääristelty marxilaisuuden oppi valtiosta.

Marxilainen oppi — siirtymiskauden valtiosta, proletariaatin diktatuurista, ei *Kommunistisessa manifestissa* vielä esiinny viimeistellyssä muodossaan. Mutta siinä ovat jo tämän opin neljä kulmakiveä:

a) proletariaatti perustaa valtansa "väkivaltaisesti kukistamalla porvariston";

b) proletaarisen vallankumouksen luoma valtio on "vallitsevaksi luokaksi järjestynyt proletariaatti";

c) proletariaatti käyttää valtaansa "riistääkseen vähitellen porvaristolta kaiken pääoman, keskittääkseen kaikki tuotantovälineet valtion, s.o. vallitsevaksi luokaksi järjestäytyneen proletariaatin käsiin ja mahdollisimman nopeasti lisätäkseen tuotantovoimien määrää";

d) kun proletariaatti vallitsevana luokkana väkivaltaisesti hävittää vanhat tuotantosuhteet, "niin hävittää se näiden tuotantosuhteiden mukana myöskin luokkavastakohtaisuuden edellytykset, luokat yleensä ja samalla oman valtansa luokkavaltana."

*) Kirjoituksen alkuosa julkaistu Kommunistin 14 ja 15 n:ssa v. 1933

Näissä neljässä ajatuksessa esitetään jo aate *proletariaatin diktatuurista.* Itse Marx on muutamia vuosia myöhemmin sanonut, että niin *Kommunistisessa manifestissa* kuin sitä ennen *Filosofian kurjuudessakin* hän on puolustanut nimenomaan proletariaatin diktatuurin ajatusta. Ja v. 1852 painosti Marx oppinsa perusytimenä sitä ajatusta, että "luokkataistelu kiertämättömästi vie proletariaatin diktatuuriin" ja "että tämä diktatuuri itse muodostaa vain siirtymisen kaikkien luokkien häviämiseen ja sellaisen yhteiskuntajärjestelmän luomiseen, jossa ei ole sijaa luokkiin jakautumiselle". Myöhemmin (kirjeessään Gothan ohjelman johdosta) puhuu Marx jo aivan määrätysti *siirtymiskaudesta:*

> "Kapitalistisen ja kommunistisen yhteiskuntajärjestelmän välillä on kausi, jona edellinen vallankumouksellisesti muuttuu jälkimäiseksi. Tätä kautta vastaa myöskin poliittinen siirtymiskausi, eikä tämän kauden valtio voi olla mikään muu, kuin **proletariaatin vallankumouksellinen diktatuuri.**"

Teemme lyhyen yhteenvedon proletariaatin diktatuurin kysymyksen tärkeimmistä puolista.

1. *Väkivaltaisen vallankumouksen välttämättömyys.* Utopisteista sanotaan *Kommunistisessa manifestissa,* että he hylkäävät kumouksellisen toiminnan, "he tahtovat saavuttaa päämääränsä rauhallista tietä". Mutta kommunisteista sanoo *Manifesti* ylpeästi:

"He selittivät avoimesti, että heidän päämääränsä voidaan saavuttaa vain kumoamalla väkivaltaisesti ko-

ko tähänastinen yhteiskuntajärjestys."

Marx ja Engels pysyivät samalla kannalla aina myöhemminkin. Tämän tiesivät kyllä marxilaisuuden sosialidemokraattiset väärentäjätkin. He tiesivät erinomaisesti, että esimerkiksi Engels kirjoitti *Anti-Dühringissä:* "... että väkivalta esittää historiassa vielä erästä toista osaa (paitsi "pahan aikaansaajaa"), vallankumouksellista osaa, että se, Marxin sanoin, on jokaisen vanhan yhteiskunnan kätilö, kun se kantaa kohdussaan uutta, että väkivalta on se välikappale, jolla yhteiskunnallinen liike murtautuu lävitse ja murskaa luutuneet, kuolleet poliittiset muodot — siitä hra Dühringillä ei ole sanaakaan."

Imperialistisen kauden herra Dühring — Karl Kautsky ja hänen läheisensä — ovat vähemmän häveliäitä kuin Dühringiaadin kantaisä. He eivät vaikene vallankumouksellisesta väkivallasta Ei, he kirkuvat siitä, mutta he kirkuvat *sitä vastaan.* Se on ennenkaikkea nykyisen porvarillisen valtion etujen mukaista. Voidakseen pakottaa proletariaatin kieltäytymään tehtävästään valmistautua aseelliseen kapinaan, ovat porvariston sosialidemokraattiset agentit siittäneet kokonaisia kirjastoja "marxilaista" kirjallisuutta luokkataistelun väkivaltaisia keinoja vastaan. Vuodesta vuoteen, päivästä päivään on niiden lehdistö ahkerasti kuvaillut väkivaltaista vallankumousta "mahdottomaksi", "mielettömäksi", "tarpeettomaksi", "epämarxilaiseksi".

Vastakohdaksi tälle on kommunisteilla erinomaisen tärkeä tehtävä väsymättä työskennellä saattaakseen joukkojen tietoisuuteen Marxin ja Engelsin väärentämättömät käsitykset *väkivaltaisen* vallankumouksen välttämättömyydestä. Työväenluokalla ei ole muuta tietä valtaan. "Joukkojen järjestelmällisen kasvattamisen välttämättömyys *tähän* ja nimenomaan tähän käsitykseen on Marxin ja Engelsin *koko* opin perusta." (Lenin).

"Tietysti, kaukaisessa tulevaisuudessa, — sanoo toveri Stalin, — jos proletariaatti voittaa kapitalismin tärkeimmissä maissa ja jos nykyinen kapitalistinen ympäristömme muuttuu sosialistiseksi ympäristöksi, on "rauhallinen" kehityksen tie täysin mahdollinen muutamille kapitalistisille maille, sellaisille, joiden kapitalistit "epäedullisen" kansainvälisen tilanteen vuoksi pitävät tarkoituksenmukaisena "vapaaehtoisesti" tehdä vakavia myönnytyksiä proletariaatille. Mutta tämä koskee ainoastaan kaukaista ja mahdollista tulevaisuutta. Läheisessä tulevaisuudessa ei tälle edellytykselle ole minkäänlaisia perusteita."

2. *Proletaarisen vallankumouksen tehtävä porvarilliseen valtioon nähden. Kommunistisessa manifestissa* on vasta abstraktisesti, ei vielä historiallisen konkreettisesti, asetettu kysymys siitä, miten tulee tapahtumaan porvarillisen valtion vaihtuminen proletaariseksi. Oli suuri askel eteenpäin se, kuten Lenin on sanonut, että Marx, nojautuen vuosien 1848—1851 vallankumousten kokemukseen kirjoitti teoksessaan *18. Brumairea,* että "parlamentaarinen tasavalta osottautui taistelussaan vallankumousta vastaan pakotetuksi vahvistamaan vainotoimenpiteiden ohella myöskin valtiollisen vallan keskitystä. Kaikki kumoukset ovat tätä koneistoa täydellistyttäneet sensijaan, että ne olisivat sen särkeneet".

Tämä johtopäätös, että kaikki aikaisemmat vallankumoukset täydellistyttivät valtiokoneistoa, vaikka se pitäisi *särkeä,* on, kuten Lenin alleviivaa, marxilaisen valtio-opin *perusta* ja *pohja.*

Pariisin kommuunin aikaan palasi Marx uudelleen tähän ajatukseensa. Hän kirjoittaa Kugelmannille:

"Jos katsot "18. Brumaireani" viimeistä lukua, niin huomaat, että julistan Ranskan vallankumouksen seuraavaksi yritykseksi: ei siirtää virkavaltais-sotilaallista koneistoa käsistä toisiin, kuten on tapahtunut tähän saakka, vaan rikkoa se, ja se on nimenomaan jokaisen todellisen kansan-

vallankumouksen ehto ja edellytys mannermaalla. Juuri se oli sankarillisten pariisilaisten tovereittemme yritys."

Marx ja Engels itsekin ovat huomauttaneet v. 1872 esipuheessaan *Kommunistiseen manifestiin* tästä vallankumouksen elävästä kokemuksesta saavutetusta opetuksesta pitäen sitä tärkeänä korjauksena.

"Vallankin on Kommuuni osoittanut, että "työväenluokka ei voi yksinkertaisesti ottaa valmista valtiokoneistoa käsiinsä ja panna sitä käyntiin omien tarkoitusperiensä toteuttamiseksi" (ks. "Kansalaissota Ranskassa", Kansainvälisen työväenyhdistyksen Pääneuvoston julistus, missä tätä ajatusta on laajemmin kehitetty.)

Tähän huomautukseen sisältyvän ajatuksen ovat II internationalen johtajat muuttaneet sen suoranaiseksi vastakohdaksi: vaikka Marx ja Engels tässä puhuvat siitä, että porvariston luoma valmis valtiokoneisto ei kelpaa, kuten Kommuuni on osottanut, työväenluokan tarkoitusperien ajamiseen ja se on senvuoksi proletaarisen vallankumouksen aikana murskattava, niin selittävät Marxin ammattiväärentäjät tämän kohdan siten, että muka Marx ja Engels olisivat nyt huomanneet, että porvarillista valtiokoneistoa voi parlamentaarista tietä yhä enemmän ja enemmän täydellistyttää, koska se heidän mielestään "ei vielä ole valmis" työväenluokan tarkoitusperien välittömään ajamiseen. Täten muokattiin Marxin ja Engelsin vallankumouksellisesta opista porvarillisia tarpeita palveleva vaaraton välikappale.

3. *Proletariaatin poliittinen valta.* Vallankumouksellisen väkivallan osuus sosialistisen yhteiskunnan kätilönä ei *Kommunistisen manifestin* mukaan rajoitu porvariston luokkaherruuden kukistamiseen ja vallan valtaamiseen proletariaatin käsiin, vaan ulottuu koko ylimenokauteen. Proletariaatin tulee käyttää laeilla rajoittamatonta luokkavaltaansa voidakseen horjumatta säilyttää valtansa omissa käsissään kaikkia vastavallankumouksellisia vanhan vallan palauttamisyrityksiä vastaan. Sen on "vallitsevana luokkana väkivaltaisesti hävitettävä vanhat tuotantosuhteet", rakennettava *sosialismia* ja vietävä sen rakennustyö loppuun. Myöhemmin kirjoituksessaan Bakuninin anarkistista käsitystä vastaan selitti Marx erikoisesti, että "niinkauan kuin on vielä olemassa muita luokkia, erikoisesti kapitalistinen luokka, niin kauan taistelee proletariaatti sitä vastaan, (sillä sen tullessa valtaan eivät sen viholliset vielä häviä, eikä häviä vanha yhteiskuntarakenne), niinkauan on sen käytettävä väkivaltakeinoja, sillä väkivalta on hallitsemisen välikappale; jos se itse vielä jää luokaksi eivätkä ole hävinneet ne taloudelliset edellytykset, joille luokkataistelu perustuu, t.s. luokkien olemassaolo, täytyy ne väkivaltaisesti poistaa ja muuttaa, niiden muuttamisprosessia on väkivaltaisesti kiirehdittävä."

Poliittinen valta on itse asiassa yhden luokan järjestettyä valtaa toisen sortamiseksi sanotaan *Kommunistisessa manifestissa.* Mutta samalla on olemassa ratkaiseva ero siinä, sortaako riistäjäluokka proletariaattia, vai vallassaoleva proletariaatti riistäjäin luokkaa.

"Kaikki tähänastiset liikkeet" sanotaan *Kommunistisessa manifestissa,* "ovat olleet vähemmistöjen liikkeitä tahi vähemmistöjen etujen vuoksi tapahtuneita. Proletaarinen liike on *tavattoman enemmistön itsenäinen liike tämän tavattoman enemmistön edun saavuttamiseksi.*" Tämä koskee myöskin luokkien poliittista valtaa. Lenin on selittänyt tarkoin Marxin hengessä:

"Riistävät luokat tarvitsevat poliittista valtaansa riiston ylläpitämiseen eli mitättömän vähemmistön omanvoitonpyyntöisten etujen ajamiseksi suunnatonta kansanenemmistöä vastaan.

Riistettävät luokat tarvitsevat poliittista valtaa kaikenlaisen riiston täydelliseksi hävittämiseksi, eli suunnattoman enemmistön etujen puolesta nykyaikaisten orjanomistajain mitätöntä vähemmistöä, tilanomistajia ja kapitalisteja vastaan."

Tämän vuoksi on täysin selvää, mitä tarkoitetaan *Kommunistisessa manifestissa*, kun siinä sanotaan: "työväen vallankumouksen ensimäisenä askeleena on proletariaatin kohoaminen vallitsevaksi luokaksi, demokratian, kansanvallan saavuttaminen". Proletariaatin muuttaminen vallankumouksen kautta vallitsevaksi luokaksi porvariston yli merkitsee samalla demokratian saavuttamista proletariaatille ja kaikille työtätekeville. Proletariaatin diktatuuri on samalla proletaarista demokratiaa. Se on diktatuuria riistäjäluokkaa vastaan, demokratiaa työtätekeville luokille. "Tavattoman enemmistön" demokratiaa "tavattoman enemmistön etujen ajamiseksi."

Marxin sosialidemokraattiset vääräntäjät ovat kiskoneet *Kommunistisesta manifestista* irti vain sanan "demokratia" antaen sille porvarillisen sisällön. Hämätäkseen porvarillisen demokratian luokkaluonnetta he asettavat sen "demokratiana yleensä" vastakohdaksi "diktatuurille yleensä". Lenin on tämän tempun paljastanut. Hän on osottanut, että porvarillinen demokratia on vain porvariston diktatuurin muoto. Toinen porvariston diktatuurin muoto on esimerkiksi fasistinen diktatuuri. Niiden välillä on olemassa ero, mutta sillä erolla ei ole periaatteellista luonnetta.

Silloinkin, kun joku sosialidemokraattinen johtaja jossakin erikoistapauksessa puhuu "proletariaatin diktatuurin" välttämättömyydestä esimerkiksi jossakin fasistisessa maassa (kuten nykyisessä Saksassa), eivät he sillä tarkoita mitään muuta kuin vanhaa porvarillista parlamenttaarista valtiota, joka vain olisi "täydellistetty" valtavasti vahvistamalla poliisikomentoa.

4. *Proletariaatin diktatuurin valtiomuoto.* Mitä on asetettava murskatun valtiokoneiston tilalle? Tähän kysymykseen on Marx *Kommunistisessa manifestissa,* kuten sanoo Lenin *Valtiossa ja vallankumouksessa,* antanut vain abstraktisen vastauksen: proletariaatin järjestäytymisen kautta vallitsevaksi luokaksi, demokratian saavuttamisen kautta. Näiden kysymysten konkreettiseen erittelyyn saattoi Marx ryhtyä vasta Pariisin kommuunin käytännöllisen kokemuksen pohjalla. Hän teki sen *Kirjeessä I internationalen pääneuvostolle,* josta mainitaan *Kommunistisen manifestin* alkulauseessa. Siinä hän on osottanut, miten Kommuuni koetti, ei ainoastaan murskata porvarillista valtiokoneistoa, vaan myöskin luoda sen tilalle käytännöllisiä järjestömuotoja ja laitoksia, joilla oli kokonaan toisenlainen luonne.

Lenin on ottanut tämän Marxin erittelyn lähtökohdakseen proletariaatin diktatuurin opin edelleen kehittämiselle. Tämä edelleen kehittäminen kävi mahdolliseksi sen uuden kokemuksen pohjalla, joka saatiin Venäjän vallankumouksissa vuosina 1905 ja 1917, uudessa tilanteessa, uuden kokemuksen kautta, joka oli tavattomasti rikkaampi, kuin Pariisin kommuunin kaksikuukautinen kokemus.

Vasta Venäjän vallankumouksissa lopullisesti kristallisoitui proletariaatin diktatuurin muoto — *neuvostovalta.*

Neuvostot, jotka syntyivät vallankumouksellisessa tilanteessa joukkojen mobilisoinnin eliminä vallankumoukseen, muuttuvat kumouksen elimiksi ja vallanoton tapahtuessa kasvavat proletariaatin valtiolliseen järjestöön.

"Neuvostovallan olemus" — kirjoitti Lenin Kominternin I kongressin teeseissä — "on sitä, että valtiovallan, koko valtioaparaatin alituisena ja ainoana perustana on nimenomaan niiden luokkien, joita kapitalistit riistivät, siis työläisten ja puolproletaarien joukkojärjestö."

Porvarillinen demokratia yhtenä porvariston diktatuurin muotona lupaa kaikille yhdenvertaisuutta, mutta ei koskaan poista todellista

epätasa-arvoisuutta riistävien ja riistettyjen välillä. Lain mukaan tunnustaa se kaikille enemmän muodollisia oikeuksia ja vapautta, kuin yksinvaltainen tai fasistinen porvariston diktatuurin muoto; mutta kaikkein demokraattisimmissakin maissa proletaarit ja puolproletaarit "itse asiassa eristetään tuhansilla keinoilla ja tempuilla osanotosta poliittiseen elämään ja demokraattisten oikeuksien ja vapauksien käytöstä". Proletariaatin diktatuuri päinvastoin, asettaen porvarillisen demokratian muotojen ja laitosten tilalle neuvostovallan, "tuo muassaan tähän asti maailmassa ennenkuulumattoman todellisen demokratian käytön laajentamisen kapitalismin riistämille, työtätekeville luokille".

Neuvostovalta on niin

"rakennettu juuri sitä silmällä pitäen, että se lähentäisi työtätekeviä joukkoja hallintokoneistoon. Samaa tarkoitusperää palvelee lakialaativan ja toimeenpanevan vallan yhdistäminen neuvostojen valtiojärjestössä sekä territoriaalisten vaalipiirien muuttaminen tuotantoyksiköiden, tehtaiden ja työpaikkojen pohjalle."

"Armeija ei ole ollut sortoväline vain yksinvallan aikana. Se jäi sellaiseksi kaikissa porvarillisissa, jopa kaikkein demokraattisimmissakin tasavalloissa. Vain neuvostovalta, juuri kapitalismin sortamien luokkien vakituinen valtiojärjestö kykenee murtamaan armeijan alistumisen porvariston komennukseen ja todella sulattamaan proletariaatin armeijaan, todenteolla toteuttamaan proletariaatin aseistamisen ja porvariston aseistariisumisen, jota ilman sosialismin voitto ei ole mahdollinen."

"Ainoastaan valtion neuvostojärjestö kykenee todenteolla kerta kaikkiaan särkemään ja lopullisesti hävittämään vanhan, s.o. porvarillisen, virkavalta- ja oikeuskoneiston, joka säilyi ja jonka oli ehdottomasti pakko säilyä kaikkein demokraattisimmissakin tasavalloissa, ja joka tosiasiassa oli mitä suurimpana esteenä demokratismin toteuttamisessa työläisten ja talonpoikien suhteen."

Vallankumouksellisen liikkeen kokemus useissa maissa on jo osottanut, että neuvostovalta ei ole vain proletariaatin diktatuurin venäläinen muoto. *Neuvostojärjestelmä on kansainvälinen, koko maailmaa koskeva proletariaatin diktatuurin muoto.* Neuvostovalta ja proletariaatin diktatuuri *ovat bolshevismin, kommunismin perusperiaatteet.*

5. *Proletariaatin hegemonia sen diktatuurin aikana.* Proletariaatin diktatuuri ei ole mahdollinen ilman sen hegemoniaa kaikkien työtätekevien luokkataistelussa, ja samalla on epäproletaaristen ja puolproletaaristen työtätekevien kerrosten vapautuminen riistosta mahdollinen vain proletariaatin johdolla.

"Proletariaatin diktatuuri — kirjoitti Lenin — jos tämä latinalainen, historiallis-filosoofinen sanonta käännetään tavalliselle kielelle merkitsee se sitä, että: ainoastaan määrätty luokka, nimenomaan kaupungin ja yleensä tehdastyöläisten luokka kykenee johtamaan koko työtätekevien ja riistettyjen joukkoja taistelussa kapitalismin ikeen kukistamiseksi, itse tämän kukistamisen kuluessa, taistelussa voiton säilyttämiseksi ja lujittamiseksi, uuden, sosialistisen yhteiskuntajärjestelmän luomisessa,, koko taistelussa luokkien täydelliseksi hävittämiseksi."

Kommunistisessa manifestissa ei proletariaatin hegemonian aate vielä tule ilmi. Talonpojat mainitaan *Manifestissa* muiden "keskikerrosten" yhteydessä, joista todetaan se, silloin todellisuutta vastannut tosiseikka, että "kaikki ne taistelevat porvaristoa vastaan pelastaakseen tuholta olemassaolonsa keskisäätynä". Ne eivät ole vallankumouksellisia, vaan taantumuksellisia, sanotaan edelleen, mutta siinä yhteydessä lisätään seuraava tärkeä huomautus: "Mikäli ne ovat kumouksellisia, niin ovat ne sellaisia siksi, että ymmärtävät joutuvansa siirtymään proletariaatiksi, ei siis puolustaakseen nykyistä, vaan tulevia etujaan, jättäen siten oman katsantokantansa ja asettuen proletariaatin katsantokannalle."

Vuonna 1852 kirjoitti Marx Ranskan heinäkuun kapinan tappiosta v. 1848.

"Ranskalaiset työläiset eivät voineet edistyä askeltakaan, eivät voineet siirtää ainoatakaan hiuskarvaa porvarillisessa järjestelmässä, ennenkuin vallankumous nosti sitä

vastaan, pääoman valtaa vastaan proletariaatin ja porvariston välillä olevan kansanjoukon, talonpojat ja pikkuporvarit ja pakotti ne **liittymään proletariaattiin, tunnustamaan sen esitaistelijakseen.**"

Pariisin kommuunin aikana totesi Marx, että talonpoikaisomistuksen häviö siirtyi; tämä omistus "muodostui nyt nimelliseksi jättäen talonpojalle omistuksen harhakuvan ja ottaen häneltä hänen oman työnsä hedelmät"; talonpoikaiston kurjistuminen tapahtuu päivittäin ja tapahtuu "vieläpä sen nimellisenkin omaisuuden pakkoluovutus." Tässä yhteydessä hän ei jättänyt huomiotta sitä, että "Ranskassa, kuten useimmissa mannermaan maissa on olemassa syvä ristiriita teollisuustyöläisten ja talonpoikaiston välillä". Mutta talonpoikaiston aseman huonontuessa ja talonpoikaiston sekä tilanomistajien välisen ristiriidan syventyessä Ranskassa, esitti Marx silloin sellaisen ajatuksen, että kolme kuukautta kommuunin vallassaoloa olisi vaikuttanut "kuin signaali talonpoikaiston ja maataloustyöväestön kapinaan" tilanomistajia vastaan. "*Talonpoikaisto olisi hyvin pian julistanut proletariaatin ohjaajakseen ja johtajakseen.*". Sillä kommuuni, lisäsi hän, "on ainoa hallitsemismuoto, joka voi turvata talonpojalle hänen nykyisen tilansa muutoksen ja pelastaa hänet tilanherrojen toimittamalta pakkoluovutukselta yhtäältä, raskaalta työltä ja kurjuudelta kuvitellun omaisuuden tähden toisaalta."

Täten on Marx jo aivan selvästi esittänyt ajatuksen proletariaatin hegemoniasta. Mutta vasta Lenin ja Stalin ovat kehittäneet tämän aatteen ottaen huomioon myöhemmin seuranneen *talonpoikaiston jakautumisprosessin* (suurtalonpoikiin, keski- ja pientalonpoikiin sekä puolproletaareihin). He ulottivat kysymyksen proletaarisen vallankumouksen reserveistä ja liittolaisista myöskin imperialismin sortamien siirtomaiden ja riippuvassa asemassa olevien kansojen *kansalliseen vapausliikkeeseen.* Tähän marxilaisen opin kehitykseen on välttämätöntä tutustua välittömästi Leninin ja Stalinin teosten avulla.

Joskin proletariaatin hegemonia on yksi proletaarisen vallankumouksen ehdottomista edellytyksistä, ei se porvariston vaikutuksen vuoksi talonpoikaistoon ja muihin työtätekeviin voi ennen vallanottoa olla täysin horjumaton. Vain vallassaolo antaa proletariaatille mahdollisuuden edelleen jatkuvassa luokkataistelussa kapitalistisia aineksia vastaan lopullisesti anastaa porvaristolta keskitalonpoikain, ja sitä suuremmalla syyllä pientalonpoikain joukot samoinkuin joitakin kaupungin pikkuporvarillisia kerroksia, sekä laajentaa ja lujittaa täyteen mittaansa hegemoniansa kehittäen valtiollista johtoaan, käyttäen siinä niin vakuutuskeinoja kuin pakkotoimenpiteitäkin. Lenin on erikoisesti painostanut, että "neuvostolliseen valtiojärjestykseen kuuluu proletariaatin johtava osuus, koska proletariaatti on se luokka, jonka kapitalismi on eniten keskittänyt ja valistanut."

6. *Proletariaatin diktatuurin päätehtävät.* Voiton saavuttaneen proletariaatin tehtävä on toteuttaa "kaikki mikä on mahdollista yhdessä maassa toteuttaa vallankumouksen kehittämiseksi, tukemiseksi ja aikaansaamiseksi *kaikissa maissa*". (Lenin). Sosialismi voi saavuttaa *lopullisen* voiton vain kansainvälisenä vallankumouksena. Senvuoksi johdetaan proletariaatin diktatuuri alusta loppuun saakka *proletaarisen kansainvälisyyden* hengessä.

Proletariaatin diktatuuri on ymmärrettävissä vain sen kaikkien perustehtävien kokonaisuutena. Leninismin laajennetun teorian ja Neuvostoliiton mitä rikkaimman kokemuksen pohjalla on toveri Stalin tehnyt yhteenvedon proletariaatin diktatuurin perustehtävistä:

"a) Proletariaatin vallan käyttäminen riistäjien kukistamiseksi, maan puolustamiseksi, yhteyksien lujittamiseksi muiden maiden proletaarien kanssa, vallankumouksen kehittämiseksi ja voittoonviemiseksi kaikissa maissa.

b) Proletariaatin vallan käyttäminen työtätekevien ja riistettyjen joukkojen lopullisesti porvaristosta irroittamiseksi, proletariaatin ja näiden joukkojen liiton lujittamiseksi, näiden joukkojen vetämiseksi sosialistiseen rakennustyöhön, näiden joukkojen valtiollisesti johtamiseksi proletariaatin taholta.

c) Proletariaatin vallan käyttäminen sosialismin organisoimiseksi, luokkien hävittämiseksi, luokattomaan yhteiskuntaan, valtiottomaan yhteiskuntaan siirtymiseksi."

7. *Luokkien hävittäminen ja valtion kuoleminen.* Sosialistisen vallankumouksen *jälkeisestä* kehityksestä sanotaan *Kommunistisessa manifestissa:*

"Kun kehityksen edistyessä luokkavastakohtaisuudet ovat hävinneet ja kaikki tuotanto keskittynyt yksilöiden yhtymien käsiin, niin menettää julkinen valta valtiollisen luonteensa.

Vanhan porvarillisen yhteiskunnan sijaan luokkineen ja luokkavastakohtineen tulee yhtymä, jossa kunkin yksilön vapaa kehitys on kaikkien yhteisen vapaan kehityksen edellytyksenä."

Sitä prosessia, jonka kuluessa yhteiskunnallinen valta menettää poliittisen luonteensa, nimittää Engels valtion "kuolemiseksi". Sosialidemokraattiset teoreetikot ovat vääräntäneet tämän marxilaisen ajatuksen siten, kuin olisi Engels sanonut, että *porvarillinen* valtio vähitellen ja asteettain kuolisi. Kuten Lenin on kiertämättömästi todistanut, ovat Marx ja Engels päinvastoin ajaneet sitä käsityskantaa, että porvarillisen valtion vaihtuminen proletaariseksi ei ole mahdollinen ilman väkivaltaista vallankumousta, ja proletaarisen valtion häviäminen eli kaikenlaisen valtiovallan häviäminen ei ole mahdollinen muutoin, kuin sen "kuolemisen" tietä.

Ilman valtiollisen vallan häviämistä, sanoi Lenin, ei todellinen demokratismi, t.s. tasa-arvoisuus ja vapaus ole mahdollinen. "Tähän päämäärään vie käytännössä vain neuvosto- eli proletaarinen demokratia, sillä vetäen työtätekevien joukkojärjestöjä vakituiseen ja keskeytymättömään osanottoon valtion johtamisessa, se alkaa vähitellen valmistaa kaikenlaisen valtiovallan kuolemista."

Senvuoksi ei proletaarinen valtio enää olekaan valtio sanan varsinaisessa mielessä. Mutta se ei millään muodoin edellytä valtiovallan heikkenemistä proletariaatin diktatuurin aikana. Sellaiset teoriat ja virtaukset voivat vain palvella riistäjäluokkien jätteiden vastavallankumouksellisia tarkoitusperiä. Oikein on sensijaan päinvastoin se, että valtiollisen vallan kuolemista voidaan valmistaa vain *vahvistamalla* proletariaatin valtiollista valtaa.

Tämä historian dialektinen logiikka ilmenee erikoisen selvästi vielä silloin, kun neuvostovaltiota ympäröi kapitalistinen ympäristö, joka alituisesti tukee riistäjäluokkien viimeisten jätteiden epätoivoisia vastavallankumouksellisia pyrkimyksiä proletariaatin diktatuurin maassa. Toveri Stalin on esittänyt tämän kysymyksen selvästi:

"Luokkien häviäminen ei tapahdu luokkataistelun sammumisen vaan sen vahvistumisen kautta. Valtion kuoleminen ei tapahdu valtiollisen vallan heikkenemisen, vaan sen mahdollisimman suuren vahvistamisen kautta, joka on välttämätön sitä varten, että saataisiin lopullisesti lyödyksi kuolevien luokkien jäännökset ja järjestetyksi puolustus kapitalistista ympäristöä vastaan, joka ei vielä suinkaan ole hävitetty eikä pian tulekaan hävitetyksi."

8. *Puolueen osuus proletariaatin diktatuurissa.* "Proletariaatin diktatuuri on sitkeää taistelua, veristä ja veretöntä, väkivaltaista ja rauhallista, sotilaallista ja taloudellista, kasvatuksellista ja hallinnollista taistelua vanhan yhteiskunnan voimia ja traditioita vastaan. Miljoonien ja kymmenien miljoonien ihmisten tottumusten voima on pelottavin voima. Ilman rautaista ja taistelussa karaistua puoluetta, ilman puoluetta, joka nauttii kaiken sen luottamusta, mikä

tässä luokassa on rehellistä, ilman puoluetta, joka kykenee seuraamaan joukkojen mielialoja ja vaikuttamaan niihin, on mahdotonta käydä tätä taistelua menestyksellä". (Lenin).

Leninismin perusajatuksista tällä alalla on toveri Stalin tehnyt seuraavat neljä yhteenvetoa :

"a) Puolue on proletariaatin luokkajärjestöjen korkein muoto verrattuna muihin proletariaatin järjestömuotoihin (ammattiliittoihin, osuustoimintaan, valtiojärjestöön), joiden työtä sen on yleistettävä ja ohjattava.

b) Proletariaatin diktatuuri on toteutettavissa ainoastaan puolueen kautta, puolueen ollessa sen suuntaa antavana voimana.

c) Proletariaatin diktatuuri voi olla täydellinen ainoastaan siinä tapauksessa, että sitä johtaa yksi puolue, kommunistien puolue, joka ei jaa eikä saa jakaa johtoaan muiden puolueiden kanssa.

d) Ilman rautaista kuria puolueessa eivät proletariaatin diktatuurin tehtävät riistäjien kukistamiseksi ja luokkayhteiskunnan uudelleenrakentamiseksi sosialistiseksi yhteiskunnaksi ole toteutettavissa."

Lenin ja Stalin ovat aina mitä päättävimmin taistelleet kaikkia yrityksiä vastaan asettaa proletariaatin diktatuuri vastakkain puolueen johtavan osuuden kanssa, ja päinvastoin. II internationalen johtajat, marxilaisuuden väärentäjät, kuohittuaan koko proletariaatin diktatuurin opin, eivät ole, tämän opin tultua toteutetuksi Neuvostoliitossa, keksineet mitään muuta, kuin sellaisen vaivaisen panettelun, että proletariaatin diktatuuri olisi muka "diktatuuria proletariaatin yli". Sillä samalla ne ovat paljastaneet oman vastavallankumouksellisen kantansa. Toisaalta yritti zinovjevilainen oppositio NKP(b):ssa vaihtaa proletariaatin diktatuurin käsitteen pelkkään puolueen diktatuuriin, joka saattoi kuitenkin olla hyödyksi vain II internationalen vastavallankumouksellisille panettelijoille. Toveri Stalin on päättävästi lyönyt takaisin tämän leniniläisyyden vääristelyn ja käytännössä ajanut leniniläistä käsitystä puolueen osuudesta proletariaatin ja kaikkien työtätekevien joukkojen ohjaajana ja johtajana niin taistelussa proletariaatin diktatuurin puolesta kuin koko tämän diktatuurin kaudellakin.

Kysymys proletariaatin diktatuurista on leniniläisyydessä kaikkein tärkeintä, korostaa toveri Stalin. Proletariaatin diktatuuri on proletariaatin vallankumouksellisen osuuden *kruunaus* historiassa, alleviivaa toveri Lenin. Bolshevikkien puolue ja vain se on alusta alkaen selvästi omaksunut proletariaatin diktatuurin periaatteen ja käytännössä pitänyt siitä johdonmukaisesti kiinni. Niin Saksan vasemmistolaiset kuin muidenkin maiden vasemmistolaiset sosialidemokraatit erosivat Lokakuun vallankumoukseen mennessä bolshevikeista juuri väärän kantansa vuoksi ennenkaikkea kysymyksessä hegemoniasta ja proletariaatin diktatuurista sekä puolueen johtavasta osuudesta vallankumouksessa. Se olikin mitä suurin loukkauskivi niiden käytännössä vallankumouksellisessa tilanteessa vuosina 1917—1919.

Kuten tunnettua, on Marx kirjeessään Weidemeyerille v. 1852 kirjoittanut.

"Mitä minuun tulee, niin ei minulle kuulu ansio enempää siitä, että olisin keksinyt luokkien olemassaolon nykyisessä yhteiskunnassa, kuin siitäkään, että olisin keksinyt niiden välisen taistelun. Porvarilliset historioitsijat jo kauan ennen minua ovat esittäneet tämän luokkien taistelun historiallisen kehityksen, ja porvarilliset taloustieteilijät — luokkien taloudellisen anatomian. Mitä minä olen tehnyt uutta, on seuraavan todistaminen: 1) että luokkien olemassaolo on sidottu vain visseihin tuotannon historiallisiin kehitystaisteluihin. 2) että luokkataistelu vie kiertämättömästi proletariaatin diktatuuriin, 3) että tämä diktatuuri itse muodostaa vain siirtymiskauden kaikkien luokkien häviämiseen ja sellaisen yhteiskuntajärjestyksen luomiseen, jossa ei ole sijaa luokkiin jakautumiselle..."

Selittäen tätä Marxin kirjettä painostaa Lenin seuraavaa:

"Se, joka tunnustaa *vain* luokkataistelun, ei vielä ole marxilainen, se voi vielä pysyä porvarillisen ajattelun ja porvarillisen politiikan puitteissa. Marxilaisuuden rajoit-

taminen luokkataisteluoppiin on marxilaisuuden mataloittamista, sen väärin tulkitsemista, sen typistämistä sellaiseksi, että porvaristo voi sen hyväksyä. Marxilainen on ainoastaan se, joka *ulottaa* luokkataistelun tunnustamisen *proletariaatin diktatuurin* tunnustamiseen asti. Tässä on syvin ero marxilaisen ja tavallisen pikkuporvarin (ja suurporvarinkin) välillä. Tällä kovasimella on koeteltava marxilaisuuden *todellista* ymmärtämistä ja tuntemista."

NKP(b):n säännöistä

Kirjoittanut

K. ROSENBLUM

PUOLUEEN XVII edustajakokous, joka kokoontui toisen viisivuotissuunnitelman erittäin tärkeiden tehtävien ratkaisemista varten, teki päätöksen koko organisatooris-käytännöllisen työn uudestirakentamisesta, minkä on tehtävä taatuksi asetettujen poliittisten tehtävien täyttäminen. Valtava merkitys tässä suhteessa on puolueemme XVII edustajakokouksen vahvistamilla puolueemme uusilla säännöillä.

Niin tov. L. Kaganovitshin alustuksen teesit puolue- ja neuvostorakennustyön organisatiokysymyksistä kuin myöskin puolueen uudet säännöt ovat bolshevismin järjestöperiaatteiden edelleenkehittämistä ja konkretisoimista uusissa oloissa.

Yhtenä leniniläisen johtometoodin tärkeimpänä vaatimuksena on kyky järjestää koko puoluetyö uudella tavalla niiden poliittisten tehtävien yhteydessä, jotka ovat puolueen edessä kussakin taisteluvaiheessa sosialismin voiton puolesta. Tov. Stalin, käsitellessään leninismin metoodikysymystä, kirjoittaa, että tämän metoodin yhtenä tärkeimmistä vaatimuksista on: «koko puoluetyö on järjestettävä uudelle vallankumoukselliselle uralle joukkojen vallankumoukselliseen taisteluun kasvattamisen ja valmistamisen hengessä, sillä vain siten voidaan valmistaa joukot proletaariseen vallankumoukseen». (S t a l i n, Leninismin kysymyksiä).

Tämä leniniläisen johtometoodin vaatimus oli bolshevistisen puolueen u u s i t y y p p i s e n ä p u o l u e e n a muodostamisen perustana. Se määrittelee myöskin puolueemme vastaisen kehityksen, puolueemme joka kykenee leniniläisen johtometoodin pohjalla, konkreettisten poliittisten tehtävien mukaisesti rakentamaan järjestönsä siten, että päästäisiin työväenluokan puolueen edessä olevien tehtävien voittoisaan ratkaisuun taistelussa sosialismin voiton puolesta. Puolueemme ei ole milloinkaan ratkaissut organisatiokysymyksiä poliittisten kysymysten ulkopuolella eikä siis myöskään ole pitänyt puolueen järjestörakennetta itsetarkoituksena. Organisatiokysymykset ovat bolshevikeilla aina olleet ja ovat vain puolueen edessä olevien tehtävien ja tarkoitusten saavuttamiskeinona. Puolueen järjestörakenteen tulee olla aina sellaisen, että parhaimmalla tavalla ja mitä lyhyemmässä ajassa voitaisiin käytännössä toteuttaa puolueen ohjelma. Tämän ohella on aina muistettava, että organisatiokysymyksellä, ollen politiikasta riippuva kysymys, on ratkaiseva merkitys taistelussa puolueen päätösten käytännössä toteuttamisen puolesta, poliittisten tehtävien täyttämisessä.

Politiikkaa toteutetaan i h m i s t e n k a u t t a. Sen takia ei riitä ainoastaan hyvä ja oikea poliittinen linja, mutta on siten järjestettävä koko

työ, siten sijoitettava ihmiset, että puolueen poliittisen linjan käytännöllinen toteuttaminen ja voitto tulisi taatuksi.

"Tuskinpa kukaan ryhtyy väittämään, — sanoi tov. Stalin, — että riittää, kun annetaan hyvä poliittinen linja ja asia on päätetty. Ei, tämä on vasta puolet asiasta. Senjälkeen, kun on annettu oikea poliittinen linja, on valikoitava työntekijät siten, että vartiopaikoilla olisivat henkilöt, jotka kykenevät toteuttamaan direktiivejä, jotka kykenevät ymmärtämään direktiivejä, jotka voivat pitää direktiivejä ominaan ja kykenevät niitä toteuttamaan käytännössä. Muussa tapauksessa politiikka kadottaa merkityksensä, muuttuu käsien huitomiseksi."

Samalla tov. Stalin korostaa kysymyksen toistakin puolta, sitä, että senjälkeen kun on annettu poliittinen linja, organisatoorinen työ ratkaisee kaiken. Tästä tov. Stalin erikoisen seikkaperäisesti puhui KK:n poliittisessa selostuksessa XVII puoluekokouksessa.

"Sen jälkeen, — puhui hän, — kun on annettu oikea linja, kun on annettu kysymyksen oikea ratkaisu, asian menestys riippuu organisatiotyöstä, taistelun järjestämisestä puolueen linjan käytännössä toteuttamisen puolesta, henkilöiden oikeasta valinnasta, johtavien elinten päätösten täytäntöönpanon tarkastuksesta. Ilman tätä oikea linja ja oikeat päätökset ovat vaarassa kärsiä vakavan vahingon. Enemmänkin: sen jälkeen, kun on annettu oikea poliittinen linja, organisatiotyö ratkaisee kaiken, myöskin itse poliittisen linjan kohtalon — sen toteutumisen tai sen epäonnistumisen."

Toimintansa ensi askeleista alkaen Leninin perustama bolshevistinen puolue rakentui puolueen edessä olevien konkreettisten poliittisten tehtävien mukaisesti. Bolshevistisen puolueen voima on ollut ja on siinä, ettei se millointkaan ole järjestörakennettaan muuttanut kuolleeksi kaavaksi, vaan on aina ratkaissut kysymyksen omasta organisatiostaan sen mukaan, millaiset ovat olleet puolueen peruslinjan voiton turvaamisen konkreettiset vaatimukset. Puolueemme on järjestörakenteessaan aina ja kokonaisuudessaan nojautunut leninismin järjestöllisiin periaatteisiin, jotka ovat taanneet puolueelle voiton luokkataistelun kaikissa vaiheissa, niin taistelussa proletariaatin diktatuurin voiton puolesta kuin myöskin proletariaatin diktatuurin voiton jälkeen, jolloin bolshevistinen puolue muuttui vallassaolevaksi puolueeksi, ainoaksi johtavaksi ja suuntaa-antavaksi proletariaatin diktatuurin voimaksi taistelussa sosialismin voiton puolesta.

Voitokkaan sosialistisen rakennustyömme suurvoitot ovat selvitettävissä KK:n noudattamalla ja tov. Stalinin johtamalla oikealla politiikalla, joka täysin vastaa miljoonien työläisten ja talonpoikien luokkaetuja taistelussa luokattoman yhteiskunnan luomisen puolesta, ja myöskin sillä, että bolshevistinen puolue ei ainoastaan julistanut poliittisia tunnuksia vaan kykeni bolshevistisesti käytännössä järjestämään joukot näiden tunnusten toteuttamiseen, kykeni «järjestämään ja uusimaan kaikki elimet ja proletariaatin diktatuurin koneiston uudestirakentamiskauden uusia tehtäviä vastaavasti». (Teesit XVII puoluekokoukselle).

Tärkeimpiä toimenpiteitä, jotka KK suoritti NKP(b):n XVI edustajakokouksen jälkeen neuvosto- ja talouselinten työn parantamisen alalla, olivat: piirijaon kehittäminen, piirikuntien likvidoiminen, uusien piirien muodostaminen, useiden alueiden pienentäminen; kansankomissariaattien pienentäminen; puhdistuksen suorittaminen neuvosto- ja taloudellisissa elimissä, henkilökunnan supistaminen; funktionalisuuden poistaminen kivihiiliteollisuudesta siinä tarkoituksessa, että taisteltaisiin kansliamaisbyrokraattisia johtometoodeja vastaan; ammattiliittojen pienentäminen; työläisvarustelun osastojen (ORS'ien) järjestäminen j.n.e. Erikoinen merkitys puoluejärjestötoimenpiteiden joukossa oli politosastojen järjestämisellä kone-traktoriasemilla, neuvostotiloilla, rautatie- ja vesilii-

kenteessä, samoin puoluepuhdistuksella, joka johti puolueen lujittumiseen sosialistisen rakennustyön järjestyneenä etujoukkona.

Kaikkien näiden kysymysten aikanaan asettaminen ja puolueen viitoittamien organisatiotoimenpiteiden käytännössä toteuttaminen «takasivat puolueelle ja sosialistiselle rakennustyölle, ettei syntynyt repeämää puolueen oikean linjan ja sen organisatoorisen toteuttamisen välillä». (Samoista teeseistä).

Samalla sosialistisen rakennustyön nykyisen kauden tehtävät ovat muuttuneet paljoa monimutkaisemmiksi ja ovat kohonneet vaatimukset johtoon nähden. Toisen viisivuotissuunnitelman asettamat valtavat tehtävät vaativat järjestelytyön laadun parantamista ja organisatiotyön kohottamista tämän viisivuotiskauden poliittisten tehtävien tasolle.

Juuri tämän takia teeseissä XVII puoluekokoukselle organisatiokysymyksistä on suoraan sanottu, että «toisen viisivuotissuunnitelman perustehtävät — kapitalististen ainesten ja yleensä luokkien lopullinen hävittäminen, kapitalismin jätteiden poistaminen taloudesta ja ihmisten tietoisuudesta, koko kansantalouden lopullinen uudestirakentaminen uudelle teknilliselle perustalle, uuteen tekniikkaan ja tuotantolaitoksiin perehtyminen, maatalouden koneellistaminen ja sen tuottoisuuden kohottaminen — asettavat kaikessa terävyydessään kysymyksen työn laadun kohottamisesta kaikilla aloilla, ensikädessä käytännöllisen organisatiojohdon laadun». (Samat teesit.)

Tämän perusteella XVII puoluekokous korostaa, että organisatiokysymyksellä, ollen politiikasta riippuva kysymys, tulee olemaan sosialistisen rakennustyön voittojen saavuttamisen kannalta erittäin suuri merkitys.

Mutta samalla on meillä käytännöllisissä organisatiokysymyksissä suuria epäkohtia. Tov. Stalin KK:n poliittisessa toimintaselostuksessa XVII puoluekokoukselle erikoisesti korosti, että vaikeuksiemme syyt tätänykyä ovat juuri huonossa organisatoorisessa johdossa.

"Byrokraattimaisuus ja hallintakoneistojen kansliamaisuus; suunsoitto "johdosta yleensä", elävän ja konkreettisen johtamisen asemesta; järjestöjen toimialoittainen rakenne ja henkilökohtaisen vastuunalaisuuden puute; henkilövastuuttomuus työssä ja tasajako palkkajärjestelmässä; täytäntöönpanon järjestelmällisen tarkastamisen puuttuminen; itsekritiikin pelko, — siinä vaikeuksiemme lähteet, siinä piilevät nyt vaikeutemme". **(Stalin).**

Tehtävä oli siinä, että nämä vaikeudet voitaisiin poistaa ja tätä varten —

"oli tehtävä loppu organisatoorisen työmme jälkeenjäämisestä puolueen poliittisen linjan vaatimuksista, oli kohotettava organisatoorisen johtamisen taso kansantalouden kaikilla aloilla poliittisen johdon tasolle, oli päästävä siihen, että organisatoorinen työmme turvaisi puolueen poliittisten tunnusten ja päätösten käytännöllisen toteuttamisen". **(Stalin).**

Tätä on suorittanut ja suorittaa puolueemme. Puolueen KK juuri tällä tavoin johtikin organisatoorista työtä, joka turvasi puolueemme peruslinjan toteuttamisen käytännössä. Tehtävä on siinä, että edelleenkin käytäisiin taistelua näiden vaikeuksien voittamiseksi työn paremmalla järjestämisellä ja kohottamalla sitä poliittisten tehtävien tasolle, järjestämällä taistelua näiden vaikeuksien poistamiseksi.

Siinä tarkoituksessa, että nämä epäkohdat poistettaisiin ja proletaarisen diktatuurin kaikkien elinten työtä parannettaisiin, teesit organisatiokysymyksistä XVII puoluekokoukselle osoittavat, että on välttämättömästi suoritettava seuraavat toimenpiteet:

1) siirryttävä «yleisestä» johtamisesta konkreettiseen johtamiseen, «yleisistä» päätöslauselmista operatiivisiin päätöksiin, jotka perustuvat asian pienimpienkin seikkojen ja tekniikan tutkimiseen ja tuntemiseen, kiinteään, elävään yhteyteen tuotannollisten ja hallinnollisten alimpien renkaiden kanssa (verstas, työala,

tuotantolaitos, kollektiivitalous, kyläkunta, KTA, neuvostotila yms);

2) voimistettava johtajien henkilöllistä vastuuta määrätystä tehtävästä niin puolue- kuin myöskin neuvostolinjalla, likvidoitava funktionaalisuus ja vastuuttomuus työssä, asettamalla ankara yksilövastuu;

3) järjestettävä puolueen ja hallituksen direktiivien täytäntöönpanon järjestelmällinen ja huolellinen tarkastaminen, että täytäntöönpanon tarkistusta suorittaisi itse tuotantolaitoksen tai järjestön johtaja ja että täytäntöönpanon tarkistus turvaisi puolue- ja neuvostollisen kurin lujittumisen;

4) tehtävä taatuksi ammattitaitoisten työntekijäin siirtäminen koneistoista ja kanslioista välittömästi tuotantoon, supistamalla hallintakoneistoa ja parantamalla työntekijäin sijoittelua, velvoittaen laitosten johtajat henkilökohtaisesti johtamaan tätä toimintaa.

Samalla teeseissä korostetaan, että «näiden tehtävien menestymisen välttämättömänä ehtona edustajakokous pitää itsekritiikin, sosialistisen kilpailun puolue-, työläis- ja kollektivistijoukkojen sekä heidän järjestöjensä aktiivisuuden ja oma-alotteisuuden kehittämistä».

Nämä vaatimukset koskevat niin neuvosto- ja taloudellisten järjestöjen työtä kuin myöskin ensi kädessä koko puoluetyötämme. Tämän takia, tehdessään päätöksiä useista organisatiotoimenpiteistä neuvosto- ja talousjärjestöjen alalla, edustajakokous asetti kysymyksen monista organisatoorisista toimenpiteistä puoluetyössä ja tässä yhteydessä hyväksyi myöskin puolueen uudet säännöt.

PUOLUEEN UUDET SÄÄNNÖT

Puolueen uudet säännöt johtuvat puolueemme, työväenluokan todellisen ja ainoan etujoukon, edessä olevien tehtävien laajenemisesta ja syvenemisestä proletariaatin, työtätekevien talonpoikien ja kaikkien työtätekevien joukkojen johtamisen alalla taistelussa proletariaatin diktatuurin lujittamisen, sosialismin voiton puolesta.

Puolueen säännöillä on valtava, ratkaiseva merkitys puolueemme elämässä, sillä niissä määritellään, kuka voi olla puolueen jäsenenä, miten on puolue rakennettava, että taattaisiin puolueen ohjelman käytännössä toteuttaminen. Puolueemme ohjelma on aina rakennettu ja rakennetaan leniniläisten järjestöperiaatteiden pohjalle ja säännöt itse ovat näiden periaatteiden konkreettisena toteuttamisena. Puolueemme säännöt ovat sellaisena rajana, joka määrittelee bolshevistisen puolueemme, työväenluokan tietoisimman ja järjestyneimmän osan.

"Puolue on vapaaehtoinen liitto, — kirjoitti Lenin jo monta vuotta sitten, — joka kiertämättä hajoaisi ensin aatteellisesti ja sitten aineellisesti, ellei se itseään puhdistaisi jäsenistä, jotka saarnaavat puoluevastaisia katsantokantoja. Rajan määrittelemiseksi puolueen jäsenen ja puolueettoman välillä ovat olemassa puolueen ohjelma, puolueen taktilliset päätöslauselmat ja sen säännöt."

Puolueen uusissa säännöissä ennen kaikkea esitetään määritelmä bolshevistisesta puolueesta, jonka määritelmän antoi Lenin ja sittemmin konkretisoi ja kehitti tov. Stalin. Puolueen säännöissä ennen kaikkea korostetaan, että puolueemme on Kommunistisen internationalen osasto, on osa leninismin maailmanpuolueesta. Puolueen säännöissä korostetaan, että Neuvostoliiton kommunistinen (bolshevikkien) puolue on SNTL:n proletariaatin järjestynyt etujoukko, sen luokkaorganisation korkein muoto. Puolueen säännöissä osoitetaan, että puolueemme on proletariaatin johtavana voimana taistelussa luokkattoman yhteiskunnan rakentamisen puolesta. Samalla puolueen säännöissä jo aivan alusta alkaen korostetaan, että puolueemme on yhtenäinen taistelujärjestö, joka on sidottu tietoi-

sella rautaisella proletaarisella kurilla, että «puolueen voima on tahdon ja toiminnan yhtenäisyydessä, joka ei sovi yhteen ohjelmasta poikkeamisten, puoluekurin rikkomisen ja puolueen sisäisten fraktioryhmittymisten kanssa».

Bolshevistisen puolueen yhtenäisyys ei ole muodollista yhtenäisyyttä. Yhtenäisyydellä ovat bolshevikit aina ymmärtäneet ja ymmärtävät yhtenäisyyttä bolshevistisen puolueen ohjelman perusteella eikä sen ulkopuolella. Puolueen säännöissä suoraan sanotaan, että pieninkään poikkeaminen puolueen ohjelmasta ei voi sopia yhteen bolshevistisen puolueen riveihin kuulumisen kanssa: Samalla säännöissä osoitetaan, että puolue vaatii jokaiselta jäseneltään «aktiivista ja itseuhrautuvaa työtä puolueen ohjelman ja sääntöjen toteuttamiseksi, puolueen ja sen elinten kaikkien päätösten toteuttamiseksi, puolueen rivien yhtenäisyyden turvaamiseksi ja kansainvälisten veljessuhteiden lujittamiseksi sekä SNTL:n kansallisuuksien työtätekevien, että maailman kaikkien maiden proletaarien kanssa».

Muutokset puolueen säännöissä täydelleen johtuvat niistä vaatimuksista, joita asettaa taistelu proletaarisen diktatuurin voimistamisen, luokattoman yhteiskunnan voiton puolesta. Nämä muutokset puolueen säännöissä ovat: 1) puolueen jäsenyyskysymyksen täsmällistyttämisessä ja kysymyksessä puolueen jäsenen velvollisuuksista; 2) puolueen kandidaattijäsenistä; 3) myötämielisten ryhmien perustamisesta; 4) puolueen järjestörakenteen muuttamisesta leniniläisten järjestöperiaatteiden mukaisesti, likvidoimalla funktionaalisuuden puoluekoneiston rakenteesta; 5) solujen reorganisoimisesta alimmiksi puoluejärjestöiksi, tarkoituksella edelleen lujittaa alimpien puoluejärjestöjen osuutta kaikilla työaloilla; 6) KKK:n reorganisoimisesta Puolueen kontrollikomissiaksi NKP(b):n KK:n yhteyteen ja 7) puolueen sisäisen demokratian ja puoluekurikysymysten oikean ymmärtämisen laajassa selostamisessa itse säännöissä.

PUOLUEEN JÄSENISTÄ JA HEIDÄN VELVOLLISUUKSISTAAN

Uutta säännöissä puolueen jäsenyyskysymyksessä on siinä, että tarkemmin määritellään puolueen jokaisen jäsenen velvollisuudet, lisätään puolueeseen suosittelijain puoluejäsenyysaikaa ja lukumäärää sekä pidennetään kandidaattiaikaa.

Sääntöjen ensimmäinen pykälä siitä, kuka voi olla puolueen jäsen, jää ennalleen.

Sääntöjen toisessa pykälässä määritellään jäsenen velvollisuudet. Puolueen jäsenen kunniakasta nimeä voi kantaa ainoastaan se, joka: 1) noudattaa ankaraa puoluekuria, ottaa aktiivisesti osaa puolueen ja maan poliittiseen elämään, noudattaa käytännössä puolueen politiikkaa ja puolue-elinten päätöksiä; 2) väsymättä työskentelee aatteellisen tasonsa kohottamiseksi, marxismin-leninismin perusteiden, puolueen tärkeimpien poliittisten sekä organisatooristen päätösten omaksumiseksi ja selvittää niitä puolueettomille joukoille ja 3) neuvostovaltiossa vallassaolevan puolueen jäsenenä on esimerkkinä työ- ja valtiollisen kurin noudattamisessa, omaksuu oman työnsä tekniikan, herkeämättä kohottaen tuotannollista ammattitaitoaan.

Juuri siksi, että puolueemme on vallassaoleva puolue, on puolueen jokaisen jäsenen tehtävänä olla mallina ja esimerkkinä työläis- ja kollektivistijoukoille puolue, neuvosto- ja taloudellisen rakennustyön kaikilla aloilla. Puolueen säännöt vaativat jokaiselta puolueen jäseneltä olemaan kuria noudattavana puoluetyöntekijänä, jatkuvasti käymään taistelua marxismin-leninismin tuntemuksen kohottamisen ja oman työalansa tekniikan valtaamisen puolesta. Puolueen

säännöissä suoraan sanotaan, että oman työalansa tekniikan valtaaminen ja tuotannollisen ammattitaitonsa kohottaminen on jokaisen puolueen jäsenen suoranaisena puoluevelvollisuutena. Se ei voi olla puolueen jäsenenä, joka ei käy taistelua tekniikan omaksumisen ja tuotannollisen ammattitaitonsa kohottamisen puolesta, sillä tässä on nykyään taistelun painopiste puolueen peruslinjan käytännössä toteuttamisen alalla.

Sääntöjen mukaan puolueen jäseniksi otetaan ainoastaan yksilöjärjestyksessä. (Sääntöjen I kohta, 3 pyk.)

Puolueen jäseneksi voidaan ottaa vain henkilöitä, jotka ovat käyneet läpi määrätyn kandidaattiajan, poliittisen tietoisuuden koulun, tehneet itselleen selväksi puolueen ohjelman ja säännöt. Puolueen jäseniksi otetaan kuitenkin työläisiä, kollektivisteja, puna-armeijalaisia, toimitsijoita ja opiskelijoita, jotka ovat osoittaneet itsensä päteviksi «työssä myötämielisten ryhmissä, neuvostoissa, ammattiliitoissa, kommunistisessa nuorisoliitossa, osuustoiminnassa, delegaattikokouksissa, sen jälkeen, kun on saatu lausunto siltä järjestöltä, missä jäseneksi liittyvä on työskennellyt taikka työskentelee». (Sääntöjen I kohta, 3 pyk.)

Erikoista huomiota on kiinnitettävä siihen, että uusissa säännöissä on ensinnäkin tarkasti määritelty neljä kategoriaa, joihin puolueeseen liittyvät jaoitellaan ja toiseksi, poikkeuksetta kaikille kategorioille on lisätty kandidaattiaikaa ja suosittelijoiden puoluejäsenyysaikaa. Kandidaattiajan lisääminen (ensimmäisessä kategoriassa 6 kuukaudesta — 1 vuoteen, toisessa 1 vuodesta — 2 vuoteen j.n.e.), suositusten lukumäärän lisääminen (ensimmäisessä kategoriassa 2:sta 3:een) ja suosittelijoiden puoluejäsenyysajan lisääminen (1-vuotisesta puoluejäsenyysajasta 5-vuotiseen ensimmäisessä kategoriassa j.n.e.) osoittavat, että puolue valitsee riveihinsä vain parhaita parhaiden joukosta. Erikoiset valintasäännöt puolue asettaa niille, jotka ennemmin ovat kuuluneet johonkin toiseen puolueeseen.

Kaikki tämä on täysin ymmärrettävää. Puolueemme on vallassaoleva puolue, joka johtaa luokattoman yhteiskunnan voitokkaan rakennustyön tehtäviä. Parhaiden työläisten, kollektivistien ja toimitsijain ohella yrittävät päästä puolueeseen itsekkäässä tarkoituksessa erilaiset luokkavieraat ja työväenluokalle vihamieliset ainekset, joita vastaan puolue on aina käynyt ja tulee käymään säälimätöntä taistelua.

Jo maaliskuussa v. 1922 Lenin, käsitellessään kysymystä puolueeseen ottamisesta, kirjeessään tov. Molotoville osoitti, että kun puolueemme on hallituspuolue, niin «on otettava huomioon, että nykyään on hallituspuolueeseen pääsy kovin viekottelevaa». Samalla Lenin jo silloin puhui, että näissä oloissa pikkuporvarillisten ainesten ja suorastaan proletariaatille vihamielisten ainesten pyrkiminen puolueeseen kasvaa valtavassa määrin. Tämän takia Lenin kirjoitti, —

"puolen vuoden aika työläisiä varten ei missään tapauksessa voi pysähdyttää tätä tulvaa, sillä ei mikään ole helpompaa kuin järjestää tällainen lyhyt aika keinotekoisesti, kun varsinkin verraten useille intelligenteille ja puolintelligenteille työläisten joukkoon pääseminen ei meidän oloissamme kohtaa minkäänlaisia vaikeuksia".

(Lenin. Koottujen teosten XXVII nide, sivu 211).

Puolueen uusien sääntöjen laatiminen on näiden leniniläisten ohjeiden jatkuvaa konkretisoimista.

Siinä tarkoituksessa, että puolue järjestelmällisesti puhdistettaisiin luokkavieraista ja vihamielisistä aineksista, jotka ovat tunkeutuneet puolueeseen, kaksinaamaisista, puoluekurin avoimista ja salaisista rikkojista, moraalisesti rappeutuneista ja passiivisista, niistä jotka eivät täytä puolueen jäsenen velvollisuuksia ja eivät ole tehneet itselleen selväksi puolueen ohjelmaa, sääntöjä ja tärkeimpiä päätöksiä, säännöt edellyttävät puoluepuhdistusten aika-ajottaista järjestämistä NKP(b):n KK:n päätösten mukaan.

MYÖTÄMIELISTEN RYHMÄT

Puolue on aina antanut ja antaa edelleenkin suuren merkityksen työlle puoluekandidaattien keskuudessa. Kandidaattiajan lisääminen antaa suuremmat mahdollisuudet jokaisen kandidaatin tarkistamiselle ja hänen paremmalle valmistamiselleen puolueen jäseneksi.

Erikoinen merkitys on myötämielisten ryhmien järjestämisellä. Kysymys myötämielisten ryhmien järjestämisestä on herännyt sen yhteydessä, että suuri joukko puolueettomia aktivisteja pyrkii puolueeseen, mutta he eivät ole vielä saaneet vastaavaa valmennusta puolueeseen liittymistä varten.

Myötämielisten ryhmät järjestetään puolueelle kaikkein lähimmistä puolueettomista aktivisteista, jotka teossa — tuotannossa — ovat osoittaneet uskollisuutensa puolueelle.

Myötämielisten ryhmiä perustetaan alimpiin puoluejärjestöihin ja ne ehdottomasti alistuvat kaikkiin puolue-elinten päätöksiin.

Vastaanotto myötämielisten ryhmiin on yksinkertaista. Se suoritetaan puolueen tehdas-, työlaitos- ym. komiteain päätöksellä sekä KTA:n, neuvostotilain ja rautatieliikenteen politosastojen päätöksellä ja tarvitaan sitä varten kahden puoluejäsenen suositus.

Myötämielisten ryhmiin liittyvät ovat velvolliset:

1) käymään kaikissa avoimissa puoluekokouksissa, joissa heillä on neuvotteleva äänioikeus;

2) aktiivisesti taistelemaan puolueen ja hallituksen päätösten täyttämisen puolesta;

3) järjestelmällisesti työskentelemään puoluejärjestöjen ohjauksella aatteellis-poliittisen tasonsa kohottamiseksi.

Myötämielisten ryhmien perustaminen luo suuret mahdollisuudet puolueettomien, aktiivisten työntekijäin vieläkin suuremmalle puolueeseen lähentymiselle ja samalla antaa mahdollisuuden valita heistä parhaat ja kasvattaa puolueeseen liittymistä varten.

Mutta tietenkin näiden ryhmien toiminnan ja työkyvyn kehitys tulee taatuksi vain sillä ehdolla, että puoluejärjestöt tulevat kiinnittämään riittävää huomiota työhön näiden ryhmien kanssa.

PUOLUEEN JÄRJESTÖRAKENTEESTA

Puolueemme organisation johtavana periaatteena on demokraattinen sentralismi, jonka perusteella puolue rakennetaan tuotannollis-alueellisen periaatteen mukaan. Koko puolueemme rakenne punoutuu yhteen rautaisen puoluekurin pohjalla. Kysymyksessä puolueen järjestörakenteesta tulevat leniniläiset järjestöperiaatteet uusissa säännöissä edelleen konkretisoiduksi ja määritellään koko puoluetyön siirtyminen funktionaalisesta osastojärjestelmästä tuotantoalaosastojen perustamiseen.

Puolueen säännöissä annetaan suoranainen ohje siitä, mitä on demokraattinen sentralismi ja missä ilmenee sen toteuttaminen.

«Puolueen järjestörakenteen johtavana periaatteena on demokraattinen sentralismi, joka merkitsee:

a) puolueen kaikkien johtavien elinten valinnallisuutta ylhäältä alas asti;

b) puolue-elimien ajoittaista tilintekovelvollisuutta puoluejärjestöjensä edessä;

c) ankaraa puoluekuria ja vähemmistön alistumista enemmistön alaiseksi;

d) ylempien elinten päätösten ehdotonta velvoittavaisuutta alemmille ja kaikille puolueen jäsenille.» (Sääntöjen IV kohta, 18 pyk.)

Tämä demokraattisen sentralismin periaatteen määrittely antaa selvän leniniläisen vastauksen kysymykseen siitä, mitä tähän periaatteeseen sisältyy.

Samalla säännöissä sanotaan, että puolue rakentuu demokraattisen sentralismin periaatteelle tuotannollis-alueellisen tunnusmerkin mukaan, mihin nähden puolueemme rakenne on aivan perustamisesta lähtien ollut perinpohjaisesti eroava II internationalen puolueiden rakenteesta. Puoluejärjestön alimpana muotona on meillä ollut puoluesolujen järjestäminen tuotannossa (tehtaissa, laitoksissa j.n.e.), jotka puolestaan alueellisesti olinpaikkansa mukaan ovat kuuluneet piiri-, kaupunki- ja aluejärjestöihin; mutta toisen internationalen puolueet on järjestetty kaupungin osien, katujen ja piirien mukaan ja kokonaisuudessaan noudattaen parlamenttivaaleissa käytettyä piirijakoa.

Bolshevistisen puolueen voima oli juuri siinä, että se perusti alimmat solunsa tehtaisiin ja työpaikkoihin. «Jokaisen tehtaan on oltava linnoituksenamme» — kirjoitti Lenin jo v. 1902, puolueen toisen edustajakokouksen aattona.

Puolueen uudet säännöt puolueen rakentamisesta tuotannollis-alueellisen periaatteen mukaan korostavat erittäin voimakkaasti sitä, että puoluejärjestöt liittyvät yhteen sekä alueellisen että samalla myöskin tuotannollisen tunnusmerkin mukaan siten, että järjestö, joka sijaitsee jossakin piirissä, on korkeimpana kaikkiin niihin järjestöihin nähden, jotka johtavat osaa kyseessäolevasta piiristä, taikka järjestö, joka johtaa koko tuotannon taikka hallinnon alaa, on korkeimpana kaikkiin niihin järjestöihin nähden, jotka johtavat vain osaa tästä työalasta.

Säännöillä on erikoinen merkitys puolueen järjestörakenteen määrittelyn alalla.

Poistetaan funktionaaliset osastot ja perustetaan tuotantoalaosastot NKP(b):n keskuskomiteaan, alue- ja aluepiirikomiteoihin sekä kansallisten komm. puolueiden keskuskomiteoihin. Tällöin jokaiseen tuotantoalaosastoon keskitetään kaikki työ kokonaisuudessaan: puolueorgtyö, kaaderien kasvatus ja sijoittelu; agit-joukkotyö; tuotannollinen propaganda; sen valvominen, miten vastaavat puolue- ja talouselimet sekä puoluejärjestöt täyttävät puolueen päätöksiä. (Sääntöjen IV kohta, 25 pyk.).

Näiden tuotantoalaosastojen perustamisella saadaan aikaan puoluejohdon voimistaminen. Puolueella on jo kokemuksia tässä suhteessa NKP (b):n KK:n maatalousosaston perustamisessa, joka tov. Kaganovitshin johdolla on esittänyt valtavaa myönteistä osaa koko maatalouden kohottamisen alalla.

Puolueen sääntöjen mukaan NKP (b):n KK:aan perustetaan seuraavat osastot: 1) maatalousosasto; 2) teollisuusosasto; 3) liikennelaitososasto; 4) suunnitelma- raha- ja kauppa-asiain osasto; 5) poliittis-hallinnollinen; 6) johtavien puoluekaaderien; 7) kulttuurin ja leninismin propagandan osasto sekä myöskin kaksi sektoria — asiainhoitosektori ja erikoissektori.

Alue- ja aluepiirikomiteoihin sekä kansallisten komm. puolueiden keskuskomiteoihin perustetaan seuraavat osastot: 1) maatalousosasto; 2) teollisuus- ja liikennelaitososasta; 3) neuvosto- ja kauppa-asiain; 4) kulttuurin ja leninismin propagandan ja 5) johtavien puolue-elinten (kaupunkien ja piirien) osastot sekä erikoissektorit.

Piirikomiteoissa (lukuunottamatta suurten kaupunkien piirikomiteoita) ei järjestetä minkäänlaisia osastoja, vaan valitaan piirikomitean jäsenistöstä instruktorit, jotka kiinnitetään määrätyille tuotantoaloille, esim. konerakennustehtaiden instruktori, tekstiiliteollisuuden instruktori, kauppalaitosten instruktori j.n.e., jotka johtavat puoluetyön kaikkia aloja näissä tehtaissa ja laitoksissa sekä vastaavat puoluetyön tilasta piirin puoluekomiteoille.

Puoluetyön järjestöllisen uusimisen tällainen ratkaisu tulee entistä enemmän parantamaan kommunistien työtä laitoksissa, parantamaan järjestöllistä puoluetyötä ja sen laatua yleensä.

POLIITTISISTA OSASTOISTA

On erikoisesti käsiteltävä kysymystä poliittisten osastojen tehtävistä ja niiden työstä. (Sääntöjen V kohta, 34. pyk.).

NKP(b):n KK:n tov. Stalinin alotteesta järjestämät kone-traktoriasemien ja neuvostotilojen poliittiset osastot esittävät valtavaa myönteistä osaa taistelussa maatalouden kohottamisen, talonpoikaiston kollektivisoimisen ja kollektiivitalouksien sekä neuvostotilojen lujittamisen puolesta, taistelussa «kollektiivitalouksien muuttamiseksi bolshevistisiksi ja kollektivistien muuttamiseksi varakkaiksi». Poliittisten osastojen työn myönteiset kokemukset siirrettiin myöskin rautatieliikenteeseen. Poliittisten osastojen muodostaminen rautateillä auttaa liikennelaitosta pääsemään siitä raskaasta repeämätilanteesta, jossa se nykyään on.

Kaikesta tästä johtuen on puolueen sääntöihin otettu erikoinen pykälä poliittisista osastoista.

Säännöissä sanotaan, että «bolshevistisen johdon ja poliittisen työn voimistuttamiseksi on Keskuskomitealla oikeus perustaa poliittisia osastoja ja asettaa KK:n puolueorganisaattoreita sosialistisen rakennustyön jälkeenjääville aloille, jotka ovat saaneet erittäin suuren merkityksen kansantaloudelle ja maalle kokonaisuudessaan». Samalla säännöissä osoitetaan ne iskutehtävät, jotka ovat poliittisten osastojen edessä. Säännöissä sanotaan, että mikäli poliittiset osastot suoriutuvat iskutehtävistään, niin KK:lla on oikeus «muuttaa ne tavallisiksi puolue-elimiksi, jotka rakentuvat tuotannollis-alueellisen periaatteen mukaan».

Sääntöjen sillä kohdalla, jossa puhutaan poliittisten osastojen perustamisesta ja työstä, on valtava periaatteellinen merkitys, sillä se osoittaa, ettei puolue laisinkaan sulkeudu ahtaisiin ja kuolleisiin kaavoihin, vaan se aina ratkaisee kysymyksen niiden konkreettisten tehtävien mukaisesti, jotka turvaavat taistelun puolueen peruslinjan voiton saavuttamiseksi.

PUOLUEEN ALIMMISTA JÄRJESTÖISTÄ

Puolueen uudet säännöt määräävät, että puolueen perustana ovat puolueen alimmat järjestöt.

Ja todellakin, voidaanko nimittää soluksi järjestöä, johon kuuluu satoja puolueen jäseniä. Lähtien siitä, ettei solukäsite enää vastaa sitä, mitä se on itseasiassa, säännöissä määrätään, että puoluejärjestön perustana ovat alimmat puoluejärjestöt, joita perustetaan tehtaisiin, neuvostotiloille y.m. taloudellisiin laitoksiin, kollektiivitalouksiin, kone-traktoriasemille, puna-armeijalaisosastoihin, kyliin, hallituslaitoksiin y.m., joissa on vähintään 3 puolueen jäsentä. Siellä, missä tuotantolaitoksissa, kollektiivitalouksissa y.m. on vähemmän kuin kolme puolueen jäsentä, muodostetaan kandidaatti- ja puolue-nuorisoliittoryhmiä, joiden johdossa ovat puolueorganisaattorit, jollaiset asettavat piiri- ja kaupunkikomiteat ja poliittiset osastot.

Uusien sääntöjen mukaan alimmat puoluejärjestöt valitsevat puoluekomitean 1 vuodeksi, ja työhuonejärjestö — puolueorganisaattorin, jonka vahvistaa alimman puoluejärjestön puoluekomitea.

Puolueorganisaattorien asettaminen työhuoneisiin ja verstaisiin, puoluekomiteain jäsenmäärän pienentäminen tulevat hävittämään sen kokoushyörinän, joka tähän mennessä on usein asettunut puoluekomiteain operatiivisten päätösten ja koko puoluetyön operatiivisen johdon tilalle. Tämän järjestörakenteen on voimistettava konkreettista puoluetyötä, se on tähdätty kansliamais-byrokraattisia johtometoodeja ja «yleensä»-johtamista vastaan, joita niin ankarasti ruoski tov. Stalin poliittisessa selos-

tuksessaan puolueen XVII edustajakokouksessa.

Tämän ohella säännöissä asetetaan ne konkreettiset tehtävät, jotka kuuluvat alimmalle puoluejärjestölle. Säännöissä sanotaan, että sen tehtäviin kuuluvat seuraavat:

1) Agitatio- ja järjestöllinen työ joukoissa puolueen tunnusten ja päätösten puolesta;

2) myötämielisten ja uusien jäsenten värvääminen ja heidän poliittinen kasvatuksensa;

3) piiri- ja kaupunkikomitean sekä poliittisen osaston avustaminen sen jokapäiväisessä organisatio- ja agitatiotyössä;

4) joukkojen mobilisoiminen tuotantolaitoksissa, neuvostotiloilla, kollektiivitalouksissa y.m. tuotantosuunnitelmien täyttämisen, työkurin lujittamisen ja iskuruuden kehittämisen puolesta;

5) taistelu höltyneisyyttä ja epätaloudellista asiainhoitoa vastaan tuotantolaitoksissa, neuvostotiloilla, kollektiivitalouksissa, ja jokapäiväinen huolenpito työläisten ja kollektivistien elinolojen parantamisesta;

6) aktiivinen osanotto puolue-elimenä maan taloudelliseen ja poliittiseen elämään.

Näiden tehtävien alalla puoluejärjestöjen suoritettavaksi tulee uusien jäsenten värväämisen ja puoluejärjestön marxilais-leniniläisen kasvatustyön ohella myöskin taistelu tuotannollisten tehtävien täyttämisen puolesta suoranaisena puoluevelvollisuutena.

PUOLUE- JA NEUVOSTOKONTROLLIKOMITEOISTA

XVII puoluekokous asetti uudella tavalla kysymyksen puolue- ja neuvostokontrollista. XVII puoluekokouksen päätöksellä likvidoidaan KKK—TTT.

Kysymys KKK:n—TTT:n likvidoimisesta kokonaisuudessaan perustuu Leninin ohjeisiin niiden työstä. Ja todellakin, muistakaamme, että KKK:n perustamista Lenin perusteli sillä tosiasialla, että on olemassa puolueen jakautumisen mahdollisuus; KKK:n tehtävänä oli, käymällä taistelua puolue-etiikan rikkomista vastaan, estää puolueen hajaantumisen mahdollisuus. Tämän hajaantumismahdollisuuden, kuten tunnettua, Lenin johti hajaantumismahdollisuudesta työväenluokan ja talonpoikaiston välillä. Tammikuun 23 p:nä v. 1923 Lenin kirjoitti tästä kysymyksestä kirjoituksessaan «Miten on järjestettävä Työläis-talonpoikaistarkastus»:

"Neuvostotasavallassamme yhteiskunnallinen järjestelmä perustuu tietenkin kahden luokan — työläisten ja talonpoikien yhteistoimintaan, johon nykyään on määrätyillä ehdoilla annettu mahdollisuus osallistua myöskin "nepmannien", s.o. porvariston. Jos syntyy vakavia luokkaerimielisyyksiä näiden luokkien välillä, niin hajaannus on kiertämätön, mutta yhteiskunnallisessa järjestelmässämme ei ole välttämättömyyttä tällaisen hajaantumisen syntymiselle ja KK:n sekä KKK:n kuten puolueemme kokonaisuudessaankin, päätehtävä on siinä, että tarkkaavaisesti seuraisimme niitä tekijöitä, jotka voivat aiheuttaa hajaannuksen ja estäisimme ne, sillä loppujen lopuksi tasavaltamme kohtalo tulee riippumaan siitä, lähteekö talonpoikaisjoukko työväenluokan mukaan, säilyttämällä uskollisuuden liitolle sen kanssa, tai lähteekö se "nepmannien" s.o. uuden porvariston mukaan, eristäytyy työväenluokasta, irroittaa itsensä siitä. Mitä selvemmin me tulemme näkemään edessämme tämän kahtalaisen lopun, mitä selvemmin tulevat sen ymmärtämään kaikki työläiset ja talonpojat, sitä enemmän on takeita siitä, että voimme välttää tämän hajaannuksen, joka olisi tuhoisa tasavallalle." (Lenin. Koottujen teosten XXVII nide, 2-3 painos, sivu 405.)

Tämän leniniläisen ohjeen on puolueemme täyttänyt kokonaisuudessaan. Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman tuloksena ratkaistiin kysymys «kuka kenet» maamme mitassa kokonaan ja täydelleen sosialismin hyväksi. Kollektiivitalouksien järjestelmä voitti lopullisesti, saaden mukaan työtätekevän talonpoikaiston valtavan enemmistön. On hävitetty ei ainoastaan «nepmannit», vaan myöskin kaikkein monilukuisin kapitalistinen luokka — kulakisto. Työväenluokka

liitossa talonpoikaiston kanssa käy taistelua, hävittääkseen lyödyn, mutta ei vielä lopullisesti tuhotun vihollisen jätteet. Kollektiivisen järjestelmän voitto on osoittanut, että talonpoikaisto on horjumatta lähtenyt liittoon työväenluokan kanssa. Täten on hävitetty se perusta, jolla olisi voinut käydä mahdolliseksi työväenluokan ja talonpoikaiston liiton murtuminen.

"Mitä tulee Keskuskontrollikomiteaan, — puhui tov. Stalin KK:n poliittisessa selostuksessa XVII puoluekokouksessa, — niin, kuten tunnettua, se oli muodostettu ennenkaikkea ja pääasiassa hajaannuksen estämiseksi puolueessa. Tiedätte, että hajaannuksen vaara meillä todellakin oli yhteen aikaan olemassa. Tiedätte, että KKK:n ja sen järjestöjen onnistui estää hajaannuksen vaara. Mutta nyt meillä ei enää ole hajaannuksen vaaraa".

Siis se päätehtävä, jota varten Leninin ohjeiden mukaan oli muodostettu KKK, — on ratkaistu. XVII edustajakokoukseensa puolue tuli yhtenäisempänä ja lujempana kuin milloinkaan ennen. Puolue on lopullisesti tuhonnut trotskilaiset ja oikeistolaiset. Siksi heräsi kysymys KKK:n likvidoimisesta. Kävi välttämättömäksi sellaisen järjestön perustaminen, joka voisi keskittää päähuomionsa puolueen ja sen KK:n päätösten täytäntöönpanon tarkastukseen. Sen takia edustajakokouksessa asetettiin kysymys puoluekontrollikomitean perustamisesta NKP(b):n KK:n yhteyteen, joka työskentelisi KK:n antamien tehtävien mukaan ja jolla olisi omat paikallisista järjestöistä riippumattomat edustajansa paikkakunnilla.

Puolueen säännöissä on Puoluekontrollikomitean tehtävät määritelty seuraavasti: «Tarkoituksella voimistaa puolueen ja NKP(b):n KK:n päätösten täytäntöönpanon tarkastusta, lujittaa puoluekuria ja taistelua puolue-etiikan rikkomista vastaan perustetaan NKP(b):n KK:n yhteyteen Puoluekontrollikomitea».

Sääntöjen mukaan Puoluekontrollikomitean valitsee edustajakokous; sen johdossa on yksi NKP(b):n KK:n sihteereistä. Sillä on oma koneistonsa keskuksessa ja tasavalloissa, aluepiireissä ja alueilla vakinaiset, paikallisista järjestöistä riippumattomat edustajat, jotka komitea itse määrää ja vaihtaa.

Näinollen Puoluekontrollikomitean perustamisen tarkoituksena on voimistaa puoluekontrollia eikä laisinkaan heikentää sitä.

Tämän kysymyksen ratkaisun ohella on myöskin käsiteltävä kysymys TTT:n kansankomissariaattien likvidoimisesta, jotka myöskin ovat esittäneet myönteisen osansa, sekä kysymys Täytäntöönpanokomitean muodostamisesta SNTL:n Kansankomissarien neuvoston yhteydessä, jolle siirretään TTT:n kansankomissariaatin koneisto.

Tov. Stalin KK:n poliittisessa selostuksessa XVII puoluekokouksessa osoitti, että TTT suoritti myönteisen osuutensa, silloin kun koko taloudellinen työmme oli yksinkertaisempaa kuin nykyään ja vähemmän tyydyttävää, jolloin voitiin luottaa taloudellisen työn kaikkien alojen tarkastukseen. Mutta nykyään, kun kaikki toiminta-alat ovat suuresti kasvaneet ja muuttuneet monimutkaisemmiksi, ei kysymys enää ole t a r k a s t a m i s e s t a, vaan täytäntöönpanon järjestelmällisestä kontrolloimisesta, jollaista voidaan suorittaa vain sillä ehdolla, että suoritetaan TTT:n uudestijärjestely.

"Nyt, — sanoi tov. Stalin edustajakokouksessa, — kun taloudellinen työmme on kasvanut ja tullut monimutkaisemmaksi ja jolloin ei enää ole välttämätöntä eikä mahdollista tarkastaa sitä yhdestä keskuksesta, on TTT uudestijärjestettävä. Meille ei ole nyt tarpeen tarkastus, vaan keskuksen päätösten toimeenpanon tarkastus, meille on nyt tarpeen keskuksen päätösten toimeenpanon kontrolli".

Kas tämä määrää TTT:n Kansankomissariaatin muuttamisen Neuvostokontrollikomiteaksi Kansankomissaarien Neuvoston yhteyteen, jonka johdossa tulee olemaan yksi Kansankomissaarien neuvoston puheenjohtajan sijaisista. Ja että tällä komissialla tulisi olemaan suurempi auktoriteetti,

on sen jäsenet valittava puoluekokouksessa ja vahvistettava SNTL:n TpKK:ssa ja KKN:ssa.

Kaikesta tästä näkyy, että XVII puoluekokouksen päätökset KKK—TTT:n likvidoimisesta ja Puoluekontrollikomitean perustamisesta NKP (b):n KK:n yhteyteen sekä Neuvostokontrollikomitean perustamisesta SNTL:n KKN:n yhteyteen ovat leniniläisten asenteiden edelleen kehittämistä johdon lujittamisessa ja täytäntöönpanon tarkistuksen parantamisessa.

Säännöissä täsmällistytetään kysymys puolueen jäsenten työstä ei-puoluejärjestöissä. Kaikissa neuvosto-, ammattiliitto-, osuustoiminta- y.m. joukkojärjestöissä, joissa on vähintään 3 puolueen jäsentä, muodostetaan puolueryhmät, joiden tehtävänä on puoluevaikutuksen kaikinpuolinen tehostaminen ja sen politiikan toteuttaminen puolueettomien keskuudessa, rautaisen puolue- ja neuvostokurin lujittaminen, taistelu byrokratismia vastaan, puolue- ja neuvostodirektiivien täytäntöönpanon tarkastus.

PUOLUEEN SISÄISESTÄ DEMOKRATIASTA JA PUOLUEKURISTA.

Puolueen säännöissä annetaan aivan selvä määritelmä siitä, mitä on ymmärrettävä puolueen sisäisellä demokratialla. (Sääntöjen XII kohta, 57 pyk.)

Puolueen säännöissä sanotaan, että puolueen politiikan kysymysten vapaa ja asiallinen käsittely eri järjestöissä taikka puolueessa kokonaisuudessaan on «puolueen jokaisen jäsenen ehdottomana oikeutena, joka johtuu puolueen sisäisestä demokratiasta». Puolue on asettanut ja asettaa itselleen tehtäväksi puolueen sisäisen demokratian edelleen kehittämisen. Samalla puolueen säännöissä korostetaan, että puolueen sisäisen demokratian kehittäminen on perustana, jolla voidaan kehittää bolshevistista itsekritiikkiä ja lujittaa puoluekuria.

Osoittaen laajan väittelyn, varsinkin mittasuhteiltaan yleisliittolaisen väittelyn järjestämisen mahdollisuuteen, puolueen säännöt varoittavat, että väittely on järjestettävä siten, ettei se voisi johtaa «mitättömän vähemmistön yrityksiin tyrkyttää tahtoaan puolueen valtavalle enemmistölle tai yrityksiin muodostaa fraktioryhmittymia, jotka särkevät puolueen yhtenäisyyttä, hajoitusyrityksiin, jotka voivat horjuttaa proletariaatin diktatuurin voimaa ja lujuutta työväenluokan vihollisten iloksi».

Puolue rakentuu kaikkien puoluerivien yhtenäisyydelle, joka ei sovi yhteen pienimpienkään puolueen linjasta poikkeamisten kanssa. Taistelu kaikenmuotoista opportunismia vastaan on puolueen jokaisen jäsenen ensimmäinen velvollisuus. Itse puoluekuri ei ole ollenkaan mekaanista, vaan tietoista. «Puolueen yhtenäisyyden säilyttäminen, säälimätön taistelu pienimpiäkin fraktiotaistelu- ja hajoitusyrityksiä vastaan, mitä ankarin puolue- ja neuvostokuri ovat puolueen jokaisen jäsenen ja kaikkien puoluejärjestöjen ensimmäisin velvollisuus.» (Sääntöjen XII kohta, 58 pyk.)

Puolueemme sääntöjen nämä pykälät on puolueen jokaisen jäsenen erikoisesti muistettava. Puolueemme on voimakas yhtenäisyydessään, joka perustuu marxismin-leninismin suurille periaatteille ja on lujitettu puolueen jäsenten tietoisella puoluekurilla.

Tov. Stalin määritellessään tehtävämme organisatiotyön alalla poliittisessa selostuksessa puolueen XVII edustajakokouksessa sanoi:

"Organisatiotyön alalla meidän tehtävämme on:
1) kohottaa edelleenkin organisatiotyömme puolueen poliittisen linjan vaatimuksia vastaavaksi; 2) kohottaa organisatoorinen joh-

to poliittisen johdon tasolle; 3) päästä siihen, että organisatoorinen johto turvaisi täydellisesti puolueen poliittisten tunnusten ja päätösten toteuttamisen".

Puolueemme uusissa säännöissä on puolueen järjestörakenteen leniniläisiä periaatteita edelleen kehitetty ja konkretisoitu. Niissä löytävät täydellisen ratkaisunsa kaikki tov. Stalinin ohjeet, tov. Stalinin, joka kehittää puolueemme rakenteen ja organisatoorisen puoluetyön leniniläisiä periaatteita. Jokaisen kommunistin velvollisuutena nyt on käydä taistelua puoluetyön mahdollisimman nopean uudestirakentamisen puolesta puolueemme suuren johtajan tov. Stalinin ohjeiden perusteella.

Lokakuun vallankumouksesta Brestin rauhaan*)

Kirjoittanut
N. K. KRUPSKAJA

KÄVI yhä selvemmäksi, että perustavan kokouksen johdosta syttyy kiivas taistelu. Perustavan kokouksen bolshevistisessa ryhmässä alkoi esiintyä horjuntaa, ilmaantui oikeistomielialoja. 24/XII pidettiin KK:n istunto tämän kysymyksen johdosta. Päätettiin esittää KK:n alustus perustavan kokouksen ryhmässä ja laatia teesit perustavaa kokousta koskevan kysymyksen johdosta. Kumpikin tehtävä annettiin Leninille. Hän valmisti teesit ja seuraavana päivänä piti alustuksen perustavan kokouksen ryhmän istunnossa Smolnassa sekä luki teesit. Teesit hyväksyttiin yksimielisesti ja seuraavana päivänä julkaistiin P r a v d a s s a. Niissä esitettiin selvästi vaatimus, että perustavan kokouksen on tunnustettava neuvostovalta, se vallankumouksellinen linja, jota tämä neuvostovalta noudattaa rauhaa, maata, työläisten kontrollia, vastavallankumousta vastaan käytävää taistelua koskevissa kysymyksissä.

Perustavan kokouksen avaaminen oli määrätty tammik. 18 (5) päiväksi v. 1918. Siihen valmistautuminen, jota puolue niin huolellisesti ja perusteellisesti suoritti Iljitshin johdolla, hänen siihen aktiivisesti osallistuessa, oli mitä tärkein etappi neuvostovallan lujittamisessa. Se oli taistelua muodollista, porvarillista demokratiaa vastaan todellisen demokratian puolesta, joka antaa työtätekeville joukoille mahdollisuuden kehittää suunnattoman laajaksi vallankumouksellisen työn sosialistisen yhteiskuntamuodon rakentamisen kaikilla aloilla.

Perustavan kokouksen koollekutsumisen yhteydessä suoritettu työ osoittaa, kuinka puolue askel askeleelta yhä laajemmin nojasi joukkoihin, organisoi niitä taisteluun ja kuinka puolue- ja neuvostokaaderit tässä työssä tiivistyivät yhteen joukkojen kanssa.

Edessä oli vielä suuri työ itse perustavan kokouksen organisatoorisen valmistelun ja sen läpiviemisen alalla.

Oikeisto-eserrät selittelivät taistelun välttämättömyyttä bolshevikkeja vastaan. Kaikkein oikeistolaisimmat heistä järjestivät sotilaallisen järjestön joka teki epäonnistuneen murhayrityksen Leniniä vastaan. Tämä järjestö valmisteli toimekkaasti

*) Kirjoituksen alkuosa julkaistu Kommunistin 3 n:ssa v. 1934.

aseellista kapinaa Perustavan kokouksen avajaispäiväksi tammikuun 18 (5) p:nä. Eserräin KK ei muodollisesti tukenut tätä sotilaallista järjestöä, mutta oli tietoinen sen toiminnasta ja katseli sitä sormien lomitse. Tämä järjestö asettui yhteyteen «Perustavan kokouksen puolustusliiton» kanssa, joka liitto oli asettanut tehtäväkseen kaikkien bolshevismivastaisten järjestöjen toiminnan yhtenäistyttämisen. «Perustavan kokouksen puolustusliittoon» kuului kaikkein oikeistolaisimpia eserriä, menshevikki-oborontseja, kansallis-sosialisteja ja joitakin henkilöitä kadettien joukosta. Suuresta aktiivisuudestaan huolimatta ei «Puolustusliitto» onnistunut saamaan puolelleen enempää työläisiä kuin Pietarin varusväkeäkään. Heidän agitatiollaan oli menestystä vain kaikenkarvaisen katuyleisön keskuudessa. Tammikuun 18 (5) päivän mielenosoituksella oli omalaatuinen, pikkuporvarillinen leimansa, mutta kaupungilla levitettiin laveasti huhuja valmisteilla olevasta aseellisesta kapinasta. Bolshevikit valmistautuivat antamaan vastaiskun. Perustava kokous piti avattaman Taurian palatsissa. Muodostettiin sotilasesikunta, johon kuuluivat Sverdlov, Podvoiski, Proshjan, Bontsh-Brujevitsh y.m. Kaupunki ja Smolnan piiri jaettiin alueisiin, vartiopalvelusta alkoivat suorittaa työläiset. Järjestyksen ylläpitämiseksi itse Taurian palatsissa, sen ympärillä ja siihen liittyvissä kortteleissa kutsuttiin komennuskunta risteilijä Auroralta ja kaksi komppaniaa panssarilaiva Respublikalta. «Perustavan kokouksen puolustusliiton» valmistamasta aseellisesta kapinasta ei tullut mitään. Oli pikkuporvarillinen mielenosoitus tunnuslauseineen «Kaikki valta perustavalle kokoukselle». Tämä mielenosoituskulkue törmäsi Nevskyn ja Liteinin kulmassa yhteen työläisten mielenosoituskulkueen kanssa, jonka tunnuslauseena oli «Eläköön neuvostovalta!» Tapahtui aseellinen yhteentörmäys, joka nopeasti likvidoitiin. Vladimir Dmitrijevitsh Bontsh-Brujevitsh touhusi, soitteli puhelimitse, antoi määräyksiä, järjesti Vladimir Iljitshin matkan Smolnasta Taurian palatsiin sangen konspiratiivisesti. Hän ajoi yhdessä Vladimir Iljitshin kanssa autolla, johon istutettiin minutkin yhdessä Maria Iljinitshnan ja Vera Mihailovna Bontsh-Brujevitshin kanssa. Taurian palatsin luo me saavuimme jonkin sivukadun puolelta. Portti oli suljettu, mutta autosta annettiin sovittu merkki, portti aukaistiin ja meidän ajettua sisälle jälleen suljettiin. Vartiosto vei meidät erikoisiin Iljitshiä varten varattuihin huoneisiin. Ne olivat pääkäytävän oikealla puolella ja saliin piti mennä jotakin lasikäytävää pitkin. Pääoven edustalla oli joukko edustajia jonossa, paljon katselijoita ja tietystikin oli Iljitshille mukavampi mennä erikoisen käytävän kautta, mutta häntä hiukan häiritsi liiallinen, eräänlainen salaperäinen teatraalisuus. Istuttiin ja juotiin teetä. Silloin tällöin pistäytyi yksiä ja toisia tovereita — Kollontay, Dybenko y.m. Jouduttiin odottamaan verraten pitkän ajan, sillä parastaikaa pidettiin bolshevistisen ryhmän verraten myrskyisää istuntoa. Sen puheenjohtajana oli Varvara Nikolajevna Jakovleva, moskovalainen. Moskovalaiset olivat perustavaa kokousta koskevassa kysymyksessä lujalla kannalla, joku meni vieläpä liiallisuuteenkin ehdottaen perustavan kokouksen hajoittamista viipymättä, ottamatta huomioon sitä, että asia oli järjestettävä niin, että joukoille kävisi selväksi, minkä takia perustava kokous on välttämättä hajoitettava.

Perustavan kokouksen avaamisen piti toimittaa Jakov Mihailovitsh Sverdlovin.

Istunto avattiin kello 4 päivällä. Istuntoon mennessään Vladimir Iljitsh muistikin, että hän oli jättänyt revolverin palttoon taskuun, meni sitä hakemaan, mutta revolveria ei löytynyt, vaikka kukaan syrjäisistä

ei ollut käynyt eteisessä. Revolverin oli ilmeisesti ottanut joku vartiosotilaista. Iljitsh alkoi moittia Dybenkoa ja piikitellä hänelle, että vartioväessä ei ole minkäänlaista kuria. Dybenko hermostui. Kun Iljitsh sitten palasi istunnosta, palautti Dybenko hänelle revolverin, joka oli löytynyt vartiomiehiltä.

J. M. Sverdlov hiukan myöhästyi ja perustava kokous oli jo tekemässä päätöstä, että perustavan kokouksen tulee avaamaan kokouksen vanhin jäsen Shvetsov. Hän jo nousi puhujalavalle ja alkoi jotakin löperrellä, mutta silloin ennätti paikalle Sverdlov, nousi puhujakorokkeelle, otti Shvetsovilta soittokellon, syrjäytti hänet ja kuuluvalla äänellään ilmoitti, että työläisten, sotilaiden ja talonpoikain edustajain neuvostojen TpKK on antanut hänen tehtäväkseen avata perustavan kokouksen istunnon ja luki sitten TpKK:n nimessä edellisenä päivänä P r a v d a s s a julaistun «Työtätekevän ja riistetyn kansan oikeuksien julistuksen», jonka Lenin oli kirjoittanut ja jonka hän oli viimeistellyt yhdessä t.t. Stalinin ja Buharinin kanssa. TpKK hyväksyi tämän julistuksen ja tämän yhteydessä hyväksyttiin päätös, että «jokaista yritystä, tulkoon se kenen taholta, tai minkä järjestön taholta tahansa, ottaa itselleen joitakin valtiovallan tehtäviä, tullaan pitämään vastavallankumouksellisena tekona. Jokainen tällainen yritys tullaan tukahduttamaan kaikin Neuvostovallan käytettävissä olevin keinoin, aina aseellisen voiman käyttöön saakka».

«Julistuksessa» sanottiin, että «Venäjä julistetaan Työläisten, Sotilaiden ja Talonpoikain Edustajain Neuvostojen Tasavallaksi. Kaikki valta keskuksessa ja paikkakunnilla kuuluu näille Neuvostoille. Venäjän Neuvostotasavalta perustetaan vapaiden kansojen vapaan liiton pohjalla kansallisten neuvostotasavaltain federationa», ja hyväksytään neuvostojen II edustajakokouksen säätämät lait. KKN:n tekemät päätökset ehdotettiin perustavan kokouksen vahvistettaviksi. «Kannattaen Neuvostovaltaa ja Kansankomissaarien Neuvoston dekreettejä Perustava kokous on sitä mieltä, että sen tehtävät rajoittuvat yhteiskunnan sosialistisen uudestijärjestämisen tärkeimpien perusteiden määräämiseen». Perustavan kokouksen oikeistolaisella osalla oli aivan toisenlainen käsitys perustavan kokouksen toiminnasta. Se ajatteli, että perustava kokous ottaa ehdottomasti kaiken vallan omiin käsiinsä. Enemmistö oli oikeisto-eserrien puolella. Puheenjohtajaksi oikeisto-eserrät ehdottivat Tshernovia, bolshevikit ja vasemmisto-eserrät Spiridonovaa. Tshernov sai 244 ääntä, Spiridonova 151 ääntä.

Bolshevikit äänestivät Spiridonovaa sen takia, että peruskysymyksenä oli kysymys siitä, tuleeko perustava kokous äänestämään neuvostovallan puolesta tai ei. Vasemmistoeserrät kulkivat siihen aikaan bolshevikkien mukana. Spiridonovan ehdokkuuden esittäminen sillä kertaa auttoi talonpoikaisjoukkoja pääsemään selville siitä, että työväenluokka asettaa tehtäväkseen työskennellä kiinteässä liitossa talonpoikaiston kanssa, että bolshevikit kannattavat tällaista liittoa. Agitatoorisessa mielessä Spiridonovan ehdokkuudella oli näin ollen suuri merkitys.

Sen jälkeen kuin Tshernov oli valittu puheenjohtajaksi, alkoi keskustelu. Tshernov puhui oikeisto-eserräin puolesta maakysymyksestä. Vasemmistolaisten riveistä kuului vastauksena hänen sanoihinsa huudahdus: «Eläköön neuvostot, jotka ovat antaneet maan talonpojille!» Tshernovin jälkeen esiintyi Buharin ja ehdotti ennen kaikkea käsiteltäväksi TpKK:n julistuksen, sillä oli ennen muuta ratkaistava kysymys siitä, kenen mukana kulkee perustava kokous — «Kaledinin, junkkarien, tehtailijain, kauppiaiden, luottopankkien tirehtöörien vaiko harmaiden shinellien, työläisten, sotilaiden, matruusien

mukana?» Menshevikkien puolesta esiintyi Tseretelli, joka kaikin tavoin hyökkäsi bolshevikkeja vastaan, peloitteli kansalaissodalla ja ehdotti kaiken vallan luovuttamista perustavalle kokoukselle.

Siitä ajasta on kulunut monia vuosia. Me olemme todistajina, kuinka Saksan ja muiden kapitalististen maiden sosialidemokratia on samoilla otteilla — imelillä puheilla, kansalaissodalla peloittelulla, kaikenlaisilla lupauksilla — pettänyt työväenluokan asian, auttanut pääsemään valtaan fasisteja, noita raakalaisroistoja, kapitalistien ja tilanherrain tuhoutuvain luokkain petomaisia suojelijoita, fasisteja, jotka pelkäävät kommunisteja kuin kuolemaa, jotka puheissaan saarnaavat kansalaisrauhaa, mutta itse teossa auttavat tilanherroja ja kapitalisteja työtätekevien riistämisessä, jotka työntävät työtätekeviä entistä hirvittävämmän uuden maailmansodan kuiluun.

Mutta bolshevikit näkivät selvästi, mihin johtaa sovitteleminen oikeisto-eserräin ja menshevikkien kanssa. Tov. Skvortsov puhui oikeisto-eserräin ja menshevikkien puoleen kääntyen: «Meidän väliltämme on kaikki loppunut. Me suoritamme Lokakuun vallankumouksen porvaristoa vastaan loppuun asti. Me ja te olemme eri puolilla barrikaadia».

Vladimir Iljitsh ei esiintynyt. Hän istui puhemiehistön korokkeen portailla, iloisesti hymyili, kirjoitti jotakin muistiin, tunsi itsensä jollakin lailla vieraaksi tässä kokouksessa. Hänen papereittensa joukossa on säilynyt artikkelin alkuosa, jossa hän esittää vaikutelmiaan perustavan kokouksen tästä istunnosta: «Raskas, ikävä ja painostava päivä Taurian palatsin aistikkaissa huoneistoissa, joka palatsi ulkonäöltäänkin eroaa Smolnasta likipitäen samalla tavalla kuin aistikas, mutta kuollut porvarillinen parlamentarismi eroaa proletaarisesta, yksinkertaisesta, monessa suhteessa vielä sekasotkuisesta ja keskeneräisestä, mutta elävästä ja elinkykyisestä neuvostokoneistosta». «Elävän, todellisen neuvostotyön jälkeen työläisten ja talonpoikain keskuudessa, jotka ovat kiinni t y ö s s ä, tilanherrain ja kapitalistien riiston metsän kaadossa ja kantojen nostossa, — yhtäkkiä piti siirtyä 'vieraaseen maailmaan', joidenkin muusta maailmasta, porvariston leiristä tulleiden, sen vapaaehtoisten ja epävapaiden, tietoisten ja tiedottomien puolustajain, sivusta särppijäin, palvelijain ja suojelijain joukkoon. Työtätekevien joukkojen ja niiden neuvostojärjestön porvaristoa vastaan käymän taistelun maailmasta — imeläin fraasien, nuoltujen mitä tyhjimpien deklaratioiden, yhä edelleenkin kapitalistien kanssa tehtävään sopimukseen perustuvien lupausten ja taas lupausten maailmaan» (XXII nide, siv. 182—183).

TpKK:n julistuksen käsittelyä kannatti vain 146 edustajaa 247 vastaan. Bolshevikit ja vasemmisto-eserrät vaativat väliaikaa. Perustavan kokouksen bolshevistinen ryhmä käsitteli kysymyksen, mitä on tehtävä edelleen. Tehtiin päätös, että istuntosaliin ei enää palata. T.t. Raskolnikov ja Lobov lähetettiin sinne ilmoittamaan, että bolshevikit poistuvat perustavasta kokouksesta, sekä motiveeraamaan tämä poistuminen. Ryhmä teki myöskin päätöksen, että perustavaa kokousta ei heti hajoiteta, vaan että sille annetaan mahdollisuus päättää istuntonsa. Istunto jatkui tammikuun 6 p:ään kello 4,40, jonka jälkeen edustajat hajaantuivat asuntoihinsa. Seuraavana päivänä TpKK teki päätöksen: «Perustava kokous hajoitetaan». Istuntoja ei sen jälkeen enää ollut.

Joukot ottivat perustavan kokouksen hajoittamisen vastaan passiivisesti, sillä ei ollut auktoriteettia, eikä sen hajoittaminen erikoisesti ketään liikuttanut. Tieltä poistettiin aita, joka ehkäisi työn kehitystä. Kaikki sovittelumielialat saivat kuolettavan iskun.

Kaadettiin aita — perustava ko-

kous, — joka häiritsi eteenpäin kulkua, mutta rinnalla oli paljon vaikeampi tehtävä — päästä irti imperialistisesta sodasta, johon maa oli tuhoutumassa.

Marraskuun 8 p:nä hyväksyttiin neuvostojen II edustajakokouksessa dekreetti rauhasta. Neuvostovallan ensimmäiset olemassaolon päivät menivät sotilaalliseen taisteluun Kerenskin hyökkääviä joukkoja, kapinaan nousseita junkkareita vastaan, kuluivat taisteluun sovitteluun pyrkiviä horjuntoja vastaan KK:n sisällä. Marraskuun 20 p:nä KKN antoi ylipäällikölle kenr. Duhoninille käskyn lakkauttaa sotatoimet ja aloittaa rauhanneuvottelut neliiiiton maiden kanssa. Marraskuun 22 p:nä, kun suoraa johtoa myöten käydyn keskustelun nojalla selvisi, että kenr. Duhonin saboteeraa KKN:n käskyn toteuttamista, hänet syrjäytettiin tehtävästään ja ylipäälliköksi nimitettiin tov. Krylenko. Samana päivänä Vladimir Iljitsh laati radiosähkösanoman kaikille rykmenttien, divisiain, armeijakuntain, armeijain ym. komiteoille, kaikille vallankumouksellisen armeijan sotilaille ja vallankumouksellisen laivaston matruuseille, jossa kehoitti sotilaita ja matruuseja sekaantumaan aktiivisesti asiaan. Ei kenraaleihin, vaan sotilaiden joukkoihin Iljitsh perusti päätoivonsa. «Sotilaat! — sanottiin radiosanomassa. — Rauhan asia on teidän käsissänne. Te ette salli vastavallankumouksellisten kenraalien tehdä mitättömäksi suurta rauhan asiaa, te ympäröitte ne vartiostolla, jotta vältettäisiin vallankumouksellisen armeijan arvolle sopimaton omankädenoikeus ja täten estettäisiin kenraalien välttymästä heitä odottavan oikeuden käsistä. Te säilytätte mitä ankarimman vallankumouksellisen ja sotilaallisen järjestyksen.

Valitkoot taisteluasemissa olevat rykmentit viipymättä valtuutetut muodollista neuvotteluihin ryhtymistä varten vihollisen kanssa. Kansankomissaarien neuvosto antaa teille tämän oikeuden. Jokaisesta neuvottelujen askeleesta ilmoittakaa meille kaikin keinoin. Vain Kansankomissaarien neuvosto on oikeutettu allekirjoittamaan lopullisen välirauhasopimuksen. Sotilaat! Rauhan asia on teidän käsissänne! Valppautta, sitkeyttä, tarmoa — ja rauhan asia voittaa! Venäjän Tasavallan hallituksen nimessä Kansankomissaarien neuvoston puheenjohtaja V. Uljanov (Lenin). Sota-asiain kansankomissaari ja korkein ylipäällikkö N. Krylenko.»

Marrask. 21 p:nä julkaistiin neuvostohallituksen vetoomus Venäjän liittolaismaiden edustajille kehoituksella käsitellä rauhaa koskeva dekreetti.

Marrask. 23 p:nä Iljitsh esiintyi TpKK:ssa. Hän puhui, että meidän mahdollisuutemme ovat sangen suotuisat. Hän puhui vallankumouksellisesta veljeilystä. «Meillä on mahdollisuus asettua radiolennättimen avulla yhteyteen Pariisin kanssa ja kun rauhansopimus tulee laadituksi, tulee meillä olemaan mahdollisuus ilmoittaa Ranskan kansalle, että se voi tulla allekirjoitetuksi ja että Ranskan kansasta tulee riippumaan välirauhan solmiaminen kahdessa tunnissa. Silloin saamme nähdä, mitä sanoo silloin Clemenceau». Marrask. 23 p:nä alkoi muiden maiden välisten salaisten sopimusten julkaiseminen. Nämä sopimukset osoittivat kouraantuntuvasti, kuinka hävyttömästi hallitukset valehtelivat joukoille, kuinka ne saattoivat joukkoja harhaan.

Marrask. 23 p:nä neuvostohallitus kääntyi myöskin puolueettomien maiden puoleen, jotka eivät olleet kiinnostetut sodasta, ehdotuksella saattaa virallista tietä vihollishallitusten tietoon neuvostohallituksen olevan valmiin ryhtymään rauhanneuvotteluihin.

Marrask. 27 p:nä saapui Saksan ylipäällikön vastaus. Hän ilmoitti suostumuksensa aloittaa rauhanneuvottelut.

Samana päivänä TpKK:n istunnossa esiintyessään Iljitsh lausui; «Rau-

haa ei voida solmita vain ylhäältä päin. On pyrittävä saamaan aikaan rauha alhaalta käsin. Me emme luota hituistakaan Saksan kenraalistoon, mutta me luotamme Saksan kansaan. Ilman sotilaiden aktiivista osallistumista on ylipäällikön solmiama rauha epävakava.»

Saksan asema ei ollut helppo. Elintarvetilanne oli vaikea. Sitäpaitsi kansa oli väsynyt sotaan ja Saksa tuumaili niin, että rauhan solmiaminen Venäjän kanssa voi vapauttaa sen kädet taistelussa Ranskaa vastaan, ja saavutettuaan voiton Pariisista voi sitten tehdä selvää myöskin Venäjästä.

Kun Saksan ylipäällikön vastaus tuli, niin KKN heti tiedusteli liittolaisilta, ovatko ne suostuvaiset aloittamaan rauhanneuvottelut neliliiton valtojen kanssa jouluk. 1 p:nä.

Liittolaiset eivät antaneet vastausta, vaan neuvostohallituksen pään yli kääntyivät tehtävästään eroitetun kenr. Duhoninin puoleen esittäen vastalauseen erikoisrauhaa vastaan.

Jouluk. 1 p:nä meidän edustajistomme tov. Joffen johdolla matkusti rintamalle. Edustajistoon kuuluivat t.t. Karahan, Kamenev, Sokolnikov, Bitsenko, Mstislavski sekä yksi edustaja työläisten, talonpoikain, matruusien ja sotilaiden puolelta.

Seuraavana päivänä julkaistiin KKN julistus Saksan työläisille.

Jouluk. 3 p:nä alkoivat välirauhanneuvottelut. Neuvostoedustajisto esitti deklaration, jossa neuvottelujen tarkoitukseksi esitettiin «yleisen rauhan saavuttaminen ilman aluevaltauksia ja sotakorvauksia sekä takaamalla kansojen itsemääräämisoikeus» ja kehoitettiin kääntymään kaikkien muiden sotivain maiden puoleen «ehdotuksella osallistua käytäviin neuvotteluihin». Jouluk. 5 p:nä allekirjoitettiin sopimus sotatoimien pysädyttämisestä viikon ajaksi. Jouluk. 7 p:nä Ulkoasiain kansankomissariaatti jälleen kääntyi liittolaisvaltojen edustajien puoleen kehoituksella «määritellä suhteensa rauhanneuvotteluihin». Vetoomukseen ei tullut vastausta.

Jouluk. 11 p:nä Brestiin matkusti jälleen meidän edustajistomme, jota oli täydennetty tovereilla Pokrovskij ja Weltmann-Pavlovitsh.

Jouluk. 13 p:nä uudistettiin rauhanneuvottelut ja solmittiin välirauha vielä tammik. 14 p:ään. Neuvottelut eivät johtaneet mihinkään tulokseen.

Jouluk. 25 p:nä saksalaiset ilmoittivat neliliiton nimessä, että he ovat suostuvaiset rauhaan ilman aluevaltauksia ja sotakorvauksia, mutta vain sillä ehdolla, että rauhansopimukseen yhtyvät kaikki sotaa käyvät maat. He tiesivät että näin ei tule tapahtumaan, mutta deklaratiolla oli se merkitys, että neliliiton maat tahtoivat asettaa koko vastuun sodan jatkumisesta Ententen syyksi.

Joulukuun loppuun saakka neuvotteluilla oli pikemminkin agitatoorinen merkitys. Myönteisenä puolena niistä oli se, että oli saatu toistaiseksi syntymään välirauha sekä meidän ja Saksan sotajoukoissa kehittyi laajalle agitatio rauhan puolesta.

V. 1918 alusta lähtien neuvottelujen luonne muuttui. Tammikuun alussa militaristisen, aluevaltauksia kannattavan politiikan kanttajat Ludendorff ja Hindenburg lähettivät Wilhelm II:lle ultimaattumin uhaten erota tehtävistään, jos ei panna täytäntöön heidän vaatimustaan harjoittaa Brest-Litovskissa päättävää aluevaltauspolitiikkaa ja luovuteta neuvottelujen johtoa sotapäällystölle. Rauhanneuvottelujen johto siirtyi kenr. Hoffmannille.

Tammik. 7 p:nä meidän edustajistomme, tällä kertaa Trotskin puheenjohdolla, matkusti jälleen Brestiin; tammik. 9 p:nä alkoivat jälleen neuvottelut rauhasta. Tällä kertaa Saksan edustajisto alkoi esittää ultimaattumeja. Tammik. 20 päivään mennessä selvisi, että Saksa asettaa kysymyksen näin: joko edelleen sota tai aluevaltausrauha, s.o. rauha sillä ehdolla, että me luovutamme heille kaik-

ki heidän valtaamansa maat ja meidän kannettavaksemme asetetaan sotakorvaus (joka verhottiin maksuksi vankien ylläpitämisestä) suuruudeltaan likipitäin 3 miljardia rpl. muutaman vuoden maksuajalla.

Tammik. puolivälissä syttyi Wienissä yleislakko, joka oli aiheutunut nälänhädän kiristymisestä, pyrkimyksestä rauhaan ja työläisjoukkojen kiihtymyksestä keskusvaltojen Brest-Litovskissa harjoittamaa aluevaltaustaktiikkaa vastaan. Lakko käsitti melkein koko maan ja johti työläisten edustajain neuvoston muodostamiseen. Muutamia päiviä myöhemmin syntyi lakko Berlinissä, jossa virallisten tietojen mukaan lakossa oli 500 tuh. työläistä. Syntyi lakkoja muissakin kaupungeissa. Muodostettiin työläisten edustajain neuvostoja. Lakkolaiset vaativat tasavallan julistamista ja rauhan solmiamista. Vallankumoukseen oli kuitenkin vielä pitkä matka. Kaikki valta oli Wilhelm II:n, Hindenburgin, Ludendorffin, porvariston käsissä.

Iljitsh luotti vahvasti tulevaan maailmanvallankumoukseen. Tammikuun 14 p:nä, kun saatettiin rintamalle ensimmäisiä sosialistisia joukko-osastoja, hän sanoi: «Kansat alkavat jo herätä unestaan, meidän vallankumouksemme kiihkeä kutsumus jo kuuluu niiden korviin ja me kohta emme tule olemaan yksin, meidän armeijaamme liittyvät muiden maiden proletaariset voimat.»

Mutta tämä oli vasta tulevaisuudessa. Iljitshin erikoisuutena oli se, että hän ei milloinkaan pettänyt itseään, ei milloinkaan päihtynyt saavutuksista, osasi aina selvin päin katsoa todellisuuteen. Tämä ei aina ollut hänelle helppoa. Iljitsh oli kaikkein vähimmän kylmän järjen ihminen, harkitseva shakin pelaaja. Hän otti kaiken vastaan hyvin herkästi, mutta hänellä oli luja tahto. Hänen piti paljon kokea, miettiä uudestaan ja hän osasi pelottomasti katsoa totuutta silmiin. Ja tässäkin tapauksessa hän asetti kysymyksen suoraan: aluevaltausrauha on hirvittävä asia, mutta kykenemmekö me sotimaan? Iljitsh oli alinomaa keskusteluissa rintamalta saapuneiden sotilaiden lähetystöjen kanssa, tutki tarkoin tilanteen rintamalla, armeijamme tilan, otti osaa koko armeijaa käsittävän I:n edustajakokouksen edustajain neuvotteluihin armeijan demobilisoimisesta. Muistelmissaan tästä edustajakokouksesta kirjoittaa tov. Bodvoiski: «Edustajakokous oli määrätty jouluk. 25 p:ksi 1917, mutta kokoontui jouluk. 30 p:nä.... Näinä viitenä päivänä pidettiin neuvotteluja kaikkein huomattavimpain edustajain kanssa, vaikkakin alustavaa luonnetta, mutta merkitykseltään ratkaisevia. Eräässä tällaisessa neuvottelutilaisuudessa oli läsnä myöskin Kansankomissaarien neuvoston puheenjohtaja tov. Lenin. Sen jälkeen kuin oli kuultu tärkeimpien armeijain edustajain tarkka selostus, tov. Lenin asetti kolme kysymystä:

1) Onko perusteita olettaa, että saksalaiset alkavat hyökätä meitä vastaan? 2) voiko armeija siinä tapauksessa, että saksalaiset alkavat hyökätä, kuljettaa rintamavyöhykkeeltä kauaksi selkäpuolelle varustelun ja aseistuksen, tykistön? 3) Voiko armeija sen nykyisessä tilassa pidättää saksalaisten hyökkäyksen?

Neuvotteluun osallistuneiden enemmistö vastasi ensimmäiseen kysymykseen myönteisesti, toiseen ja kolmanteen kielteisesti sen johdosta, että sotilaiden keskuudessa oli vallalla demobilisatiomieliala, heitä poistui rintamalta yhä enemmän, sekä rehujen heikon tuonnin johdosta aiheutuneen hevosten kuihtuneisuuden takia. Tässä neuvottelussa oli läsnä noin 300 edustajaa. Tämä neuvottelukokous loi Iljitshille vakaumuksen, että tällä hetkellä on aivan mahdotonta jatkaa taistelua saksalaisia vastaan. Iljitsh ei antautunut minkäänlaiseen pessimismiin. Hän kävi tähän aikaan voimakasta kamppailua Punaisen armeijan muodostamiseksi maan puolustamista varten, mutta hän asetti

selvästi kysymyksen — nyt me emme voi käydä sotaa. «Matkustakaa rintamalle» — sanoi Iljitsh niille tovereille, jotka pitivät sotaa mahdollisena. «Keskustelkaa sotilaiden kanssa!» — neuvoi hän.

Tov. Kravtshenko kertoi minulle äskettäin keskustelusta Iljitshin kanssa, joka tapahtui tähän aikaan. Hän työskenteli Uralilla Motovilihassa. Toinen asia on Pietari, toinen — Permi, Urali. Siellä ei uhannut vihollisen hyökkäyksen välitön vaara, sinne oli vielä vähän saapunut sotilaita rintamalta. Ja Uralilla vallitsi taistelumieliala. Työläiset olivat valmiit lähtemään taisteluun, joukko-osastot, tykit olivat valmiina. Kravtshenko lähetettiin Iljitshin luo, käskettiin sanoa hänelle, että Urali tukee. Kravtshenko matkusti Pietariin, meni uralilaisen toverin Spunden luo, joka työskenteli siihen aikaan Valtion pankissa. Hän asuikin siellä. Tavallinen rautasänky, jolla hän nukkui, oli yksinäisenä jossakin suuressa istuntosalissa. Pieni yksityiskohta, pieni piirros silloin eletystä täydentää sitä kuvaa, kuinka säilytettiin saman pankin vangittua tirehtööriä Shipovia. Tov. Spunde lähetti Kravtshenkon Smolnaan Iljitshin luo. Smolnan käytävillä tapasi hän tov. Goloshekinin, joka oli saapunut Uralilta mukanaan samat evästykset kuin Kravtshenkokin. Hän myöskin oli menossa Iljitshin luo. Sillä aikaa kun he seisoivat ja keskustelivat, tuli kabinetista heitä vastaan Iljitsh. Nähtyään Goloshekinin, meni Iljitsh heidän luokseen, alkoi kysellä, miten ovat asiat Uralilla. He kertoivat hänelle mielialoista Uralilla, siitä, mille asialle he olivat saapuneet. «Keskustelemme illalla, — sanoi Iljitsh, — ja hänen ulkomuotonsa oli jotenkin sairaaloinen, — mutta toistaiseksi kävelkäähän kaduilla, kuunnelkaa, mitä sotilaat puhuvat». Ja Kravtshenko kertoo edelleen: «Saimme kuulla kaikenlaista sellaista, että pää turposi kaiken kuullun johdosta». Ja nämä mielialat olivat niin voimakkaat, että ne jättivät varjoon kaiken muun. Kravtshenko ei edes voi muistaa, oliko heillä illalla keskustelu Iljitshin kanssa vai ei.

Puolueen VII edustajakokouksessa, maaliskuun alussa, Iljitsh puhui, että ensimmäisinä viikkoina ja kuukausina Lokakuun vallankumouksen jälkeen — lokakuussa, marraskuussa, joulukuussa, — me olemme kulkeneet voitosta voittoon sisäisellä rintamalla taistelussa vastavallankumoustamme, neuvostovallan vihollisia vastaan. Näin oli voinut tapahtua sen takia, että maailman imperialismilla ei ollut siihen aikaan tilaisuutta käydä meihin käsiksi. Meidän vallankumouksemme tapahtui hetkellä, jolloin ennen kuulumaton onnettomuus oli kohdannut suurinta osaa imperialistisia maita miljoonain ihmisten tuhoamisen muodossa, jolloin neljäntenä sotavuonna sotivat maat olivat joutuneet tienhaaraan, jolloin objektiivisesti heräsi kysymys siitä, voivatko tällaiseen tilaan saatetut kansat enää sotia. Se oli hetki, jolloin kumpikaan petojen ryhmistä ei voinut heti karata toistensa kimppuun, ei myöskään voinut yhdistyä meitä vastaan. Brestin neuvottelujen ensimmäisen jakson luonnehti Iljitsh VII edustajakokouksessa sanoilla: «Rauhallinen kotieläin makasi tiikerin vieressä ja vakuutti sille, että rauha olisi ilman aluevaltauksia ja sotakorvauksia». Tammikuun toisella puoliskolla saivat Brestin neuvottelut toisen luonteen: petoeläin, Saksan imperialismi, tarttui meidän kurkkuumme kiinni. Oli vastattava viipymättä — suostuttava aluevaltaukselliseen rauhaan tai jatkettava sotaa tietäen etukäteen, että tulet siinä muserretuksi. Leninin onnistui loppujen lopuksi saada läpi oma kantansa, mutta kokonaista kaksi kuukautta kestänyt sisäinen taistelu oli Iljitshille tavattoman raskas. Iljitsh vaati rauhan solmiamista. Häntä kannattivat täydellisesti Sverdlov ja Stalin, häntä seurasivat horjumatta Smilga ja Sokolnikov.

«Vasemmisto»-kommunistien ryhmä alkoi julkaista Pietarissa jokapäiväistä sanomalehteään Kommunisti, jossa puheet menivät aivan äärimmäisyyteen saakka, kuten esimerkiksi, että on parempi antaa neuvostovallan tuhoutua kuin solmita häpeällinen rauha; puhuttiin vallankumouksellisesta taistelusta ottamatta lainkaan huomioon voimasuhteita. Heistä näytti siltä, että rauhan solmiaminen Saksan imperialistisen hallituksen kanssa merkitsee vallankumouksellisten asemiensa luovuttamista, kansainvälisen proletariaatin asian pettämistä. «Vasemmisto»-kommunisteihin kuului koko joukko hyvin läheisiä tovereita, joiden kanssa oli jouduttu työskentelemään vuosikausia käsikädessä, joilta oli saanut tukea vaikeimpina hetkinä. Erikoinen kanta oli Trotskilla. Pitäen kauniista sanoista, ylväistä asenteista, ei hän tässäkään ajatellut niin paljon sitä, miten johtaa neuvostomaa ulos sodasta, miten saada levähdysaika voimien keräystä varten, nostattaa joukot, kuin sitä, että asenne olisi aistikas: häpeälliseen rauhaan emme suostu, mutta sotaakaan emme käy. Iljitsh nimitti tätä asennetta tilanherran, paanin asenteeksi, ja sanoi, että tämä tunnuslause on seikkailua, joka antaa maan, jossa proletariaatti on noussut valtaan, jossa alkaa suuri rakennustyö, «hävityksen ja ryöstön alaiseksi».

Ensiaikana KK:n äänestykset antoivat äänten enemmistön Leniniä vastaan. Tammik. 24 (11) päivänä enemmistö (9 henkilöä) äänesti Trotskin ehdotuksen puolesta: rauhaa emme solmi, armeijan demobilisoimme. Sitä vastassa oli 7 ääntä. Helmikuun 3 (tammik. 21) p:nä kysymyksen johdosta, onko nyt sallittavaa rauhan solmiaminen, äänesti sen puolesta 5 henkilöä ja vastaan 9 henkilöä; helmik. 17 p:nä kannatti viipymätöntä rauhan tarjoamista Saksalle 5 henkilöä, vastusti 6; helmik. 18 p:nä äänestettäessä siitä, onko käännyttävä saksalaisten puoleen ehdotuksella rauhan uusimisesta, kannatti sitä 6, vastusti 7.

Vasta sitten kun muuttui tilanne, kun saksalaiset helmik. 23 p:nä lähettivät ehtonsa, vaativat vastausta 48 tunnin sisällä ja samaan aikaan alkoivat päättävästi hyökätä vallaten kaupungin toisensa perään, muuttui voimasuhde. Lenin ilmoitti, että jos vallankumouksellisten fraasien politiikka tulee jatkumaan, poistuu hän KK:sta ja hallituksesta. Äänestyksen tulos kysymyksestä, hyväksytäänkö Saksan tarjoamat ehdot vai ei, oli seuraava: kannatti 7, vastusti 4, pidättäytyi 4, niiden joukossa myöskin Trotski, joka ei tahtonut tällaisella vakavalla hetkellä ottaa tällaisessa vakavassa kysymyksessä vastuuta päälleen. Perusviisikkoon (Lenin, Sverdlov, Stalin, Sokolnikov, Smilga), joka äänesti rauhan solmiamisen puolesta vieläpä Saksan ehtojen pohjalla, liittyivät myöskin Zinovjev ja Stasova. Rauhan vastustajille jätettiin agitatio-oikeus.

Saksalaisten hyökkäys selvitti kuitenkin hyvin nopeasti päitä. VII puoluekokoukseen mennessä Leninin katsantokanta sai puolelleen suuren enemmistön. Puolueen VII edustajakokous 30 äänellä 12 vastaan ja 4 pidättäytyessä hyväksyi maaliskuun 8 p:nä päätöslauselman Brest-Litovskissa allekirjoitetun rauhansopimuksen vahvistamisen välttämättömyydestä.

Maaliskuun 16 p:nä Moskovassa kokoontunut neuvostojen IV edustajakokous 704 äänellä 285 vastaan ja 115 pidättäytyessä vahvisti Brest-Litovskin rauhan.

Siltä ajalta, jolloin käytiin taistelua Brestin rauhan puolesta, on minulle jäänyt muistiin kaksi seikkaa. Tammik. 21 p:nä 1918 pidettiin KK:n laajennettu istunto. Iljitsh päätti loppulausuntoaan, jossa hän esitti katsantokantaansa, ja oli hän aivan ilmeisesti menettänyt toivonsa saada läsnäolijat vakuutetuiksi. Ja vielä nytkin ikäänkuin kuulen, kuinka äärettömän väsyneellä ja katke-

ralla äänellä hän sanoi minulle, selostuksen lopetettuaan: «No niin, lähdetään!» Iljitsh ei olisi ollut mistään niin iloinen, kuin jos olisi osoittautunut, että meidän armeijamme voi hyökätä taikka jos Saksassa olisi syttynyt vallankumous, joka olisi tehnyt lopun sodasta. Hän olisi ollut iloinen, jos olisi osoittautunut, että hän on väärässä. Mutta mitä optimistisempi oli tovereiden mieliala, sitä enemmän varuillaan oli Iljitsh. Muistan vielä toisen seikan. Tammikuun puolivälin ja helmikuun lopun välisenä raskaana aikana me usein kävelimme Iljitshin kanssa Smolnan ympärillä, Nevan rannalla. Iljitshin oli vaikea olla ja tällaisina hetkinä hänen piti kertoa jollekin läheiselle henkilölle siitä, mikä häntä huolestutti. Minä en enää muista, mitä hän kertoi, mutta se sointuu yhteen sen kanssa, mitä hän puhui puolueen VII edustajakokouksessa. Tätä hänen puhettaan minä en vielä nytkään voi rauhallisena lukea. Ikäänkuin kuulet Iljitshin äänen, koko hänen intonatsioninsa. Luet: «Hyvä on, jos Saksan proletariaatti pystyy esiintymään. Mutta oletteko te sen mitanneet, oletteko keksineet sellaisen kojeen, jotta voitte määrätä, että Saksan vallankumous syntyy sinä ja sinä päivänä? Ei, te ette sitä tiedä, me emme myöskään tiedä. Te olette asettaneet kaiken kortin varaan. Jos vallankumous on syntynyt, — niin kaikki on pelastettu. Tietystikin! Mutta jos se ei esiinny niin kuin me toivomme, ei voitakaan huomenna, — niin mitäs sitten? Silloin joukot sanovat teille: te olette menetelleet niinkuin egoistit, — te panitte korttinne tämän tapahtuman onnellisen kulun varaan, jota ei tullut, te olette osoittautuneet kelvottomiksi jäämään paikoillenne siinä tilanteessa, joka tuli kansainvälisen vallankumouksen asemesta, joka vallankumous tulee kiertämättä, mutta joka ei ole vielä nyt kypsä». Luet ja muistelet. Kuljemme Nevan rannalla. On hämärä. Nevan yllä on läntinen taivaanranta Pietarin talvisen auringonlaskun purppuran valaisema. Tämä auringonlasku muistuttaa minulle ensimmäisen kohtauksen Iljitshin kanssa Klassonin luona laskiaisena v. 1894, jolloin Ohdalta palatessamme kuljimme yhdessä tovereiden kanssa pitkin Nevan rantaa ja he kertoivat minulle Iljitshin veljestä. Ja niinpä kuljemme Iljitshin kanssa pitkin Nevan rantaa ja hän toistaa minulle yhä uudestaan ja uudestaan kaikki todisteet siitä, minkä takia on aivan väärä kanta «rauhaa emme solmia, sotaa emme käy». Palaamme kotiin ja yhtäkkiä Iljitsh pysähtyy ja hänen väsyneet kasvonsa odottamatta kirkastuvat, hän kohottaa päänsä ja virkahtaa: «mutta jospa», s.o. jospa Saksassa on jo tapahtumassa vallankumous. Me saavumme Smolnaan. On tullut sähkösanomia: saksalaiset hyökkäävät. Iljitsh tulee monin verroin synkemmäksi ja aivan kokoon lysähtäneenä hän menee soittamaan puhelimilla. Vasta marrak. 9 p:nä 1918 alkoi vallankumous Saksassa ja marrask. 13 p:nä 1918 TpKK julisti Brestin rauhan mitättömäksi.

Toveri J. Lumivuokko 50-vuotias

Kirjoittanut
J. K. LEHTINEN

MAALISKUUN 29 päivänä täytti tov. J. Lumivuokko 50 vuotta.

Tov. J. Lumivuokko on monen vuosikymmenen ajan ollut luokkataistelijain eturivissä Suomessa ja Neuvostoliitossa. Hänen elämäkertansa on monessa suhteessa samanlainen ikäistensä suomalaisten eturivin proletaarien elämänvaiheiden kanssa. Kapitalistisen kehityksen murros on hänen lapsuuteensa kuten niin monien muiden suomalaisten työläisten lyönyt leimansa. Tov. Lumivuokko on syntynyt maaseudulla Mynämäen pitäjässä lähellä Turkua köyhän mökkiläisen poikana. Kapitalistinen riisto oli jo silloin vallitsevana myöskin maaseudulla ja varsinkin suurempia kaupunkeja lähelläolevalla säteellä. Sen seurauksena oli etteivät tov. Lumivuokon vanhemmat voineet kasvattaa poikaansa mielimällään tavalla, vaan pojan oli polvenkorkuisena lähdettävä vanhempainsa kodista itse itsensä elättämään. Kukapa köyhän mökkiläisen poika siitä olisi välttynyt. Kymmenvuotiaana ja mitään koulukasvatusta saamatta lähtee tov. Lumivuokkokin maailmalle. Ensin renkipoikana kylän rikkaalla talonpojalla. Sitten siirtyminen kaupunkiin. Pääsee oppiin käsityöläismestarin hikipajaan. Tov. Lumivuokko pääsi satulasepän ja verhoilijan oppiin. Päätettyään oppivuotensa ja saavutettuaan alansa ammattitaidon alkavat sen ajan tavanomaiset vaellusvuodet. Tov. Lumivuokkokin siirtyy paikasta paikkaan, ollen jonkin aikaa työssä myöskin Ruotsissa. Vissin ammattitaidon saavuttaneena ja elämänkokemuksen kasvaessa tapahtuu pitempiaikainen vakiintuneisuus samalle paikkakunnalle, Helsinkiin. Suuressa määrin vaikuttavat tähän myöskin poliittiset seikat.

Työväenliike sitoo miehen. Kasvaa tiedon- ja toiminnanhalu. Näin tov. Lumivuokollakin. Työalansa ammattiyhdistys on alkukouluna, toiminnan ja taistelun lähiympäristönä. Vuosina 1905—06 kuuluu hän myöskin punakaartin riveihin. Sen jälkeen jatkuvaa toimintaa voimakkaasti nousevan työväenliikkeen riveissä, ammatillisen, nuoriso- ja poliittisen liikkeen piirissä. Tov. Lumivuokko on ammattiyhdistyksensä huomatuimpia toimivoimia. Mutta hän osallistuu myöskin poliittiseen työhön Helsingin sos. dem. kaupunkijärjestössä, ja Uudenmaan piirissä. Sittemmin muuttaa hän työalaa liittyen puolueen päälehden, *Työmiehen,* korrehtuurinlukijaksi, myöhemmin aputoimittajaksi. Jonkun ajan on hän puolueen Uudenmaan piirin puhujana ja luennoitsijana, kunnes v. 1911 valitaan Suomen puutyöväen liiton puheenjohtajaksi ja liiton lehden, *Lastun,* toimittajaksi. Tänä aikana valitaan hänet myös *Työmiehen* johtokunnan jäseneksi ja puheenjohtajaksi. Joittenkin aikojen jälkeen palaa hän *Työmiehen* toimitukseen, ollen lehden ammatillisen osaston toimittajana, kunnes v. 1917 helmikuun vallankumouksen jälkeen pidetyssä Suomen Ammattijärjestön edustajakokouksessa valitaan Ammattijärjestön puheenjohtajaksi.

Tässä eräitä ulkonaisia puitteita, jotka valaisevat tov. Lumivuokon monipuolista toimintaa Suomen vanhan työväenliikkeen riveissä. Lähemmin puuttumatta selvittämään tov. Lumivuokon suorittamaa työväenluokan organisatoorista ja poliittista järjestämistyötä, sanotta-

koon lyhyesti, että se oli osa n.s. siltasaarelaisten suorittamasta Suomen työväenluokan poliittisesta ja organisatoorisesta järjestämistyöstä, siltasaarelaisten "jyrkän luokkataistelukannan" mukaista työväenluokan taistelurivien kokoamista ja järjestämistä taisteluun kapitalismia ja porvariston herruutta vastaan niine virheineen, puutteineen ja heikkouksineen, jotka olivat luonteenomaisia sen edustamalle kautskylais-marxilaiselle kannalle.

Suomen vanhassa työväenliikkeessä edustivat siltasaarelaiset johdonmukaisimmin juuri "jyrkän luokkataistelun" kantaa, joka vielä oli riittämätön, koska puolue ei ollut selvittänyt itselleen kysymystä porvariston valtiovallan koneiston hävittämisestä väkivaltaisen vallankumouksen kautta ja proletariaatin diktatuurista ja kasvattanut joukkoja tässä hengessä. Marxilaisuuden kautskylaista väärennystä ei puolue ollut itselleen selväksi saanut ja kun marxilaisuuden pääkysymys oli puolueelle tuntematon, niin luonnollisesti löi se leimansa kaikkeen puolueen työhön. Erittäinkin oli tämä näkyvissä kuohunnan aikoina, kuten v. 1917. Puolueen toiminta oli haparoivaa, vailla selvää perspektiiviä. Eikä näin ollut asianlaita ainoastaan v. 1917, vaan samanlaista ilmeni myöskin vielä v. 1918 vallankumouksessa. Työväen vallankäyttö kuviteltiin voitavan suorittaa porvarillisen kansanvallan raameissa, kuten Kansanvaltuuskunnan valtiomuotoehdotus osoitti. Puolueen johtavasta osasta vallankumouksessa ei kellään ollut leniniläistä käsitystä. Suomen työväen vallankumous jäikin tosiasiassa kokonaan vaille puolueen johtoa. Marxilais-leniniläisen puolueen puuttuminen olikin yksi pääsyitä vallankumouksen tappioon. Mutta siltasaarelaiset kaaderit, tov. Lumivuokko niiden mukana, lähtivät miltei kaikki vallankumouselimiin. Tov. Lumivuokko sai vallankumoushallituksessa johtaakseen työasiat. Organisatooristen kykyjensä vuoksi oli hänellä tässä tehtävässä joukko ansioita, esim. teollisuuslaitosten käyntiinpano, sitten kun omistajat olivat jättäneet niiden hoitamisen. Mutta selvää on, että tehtävänsä hoitamisessa vaivasivat häntä ne yleiset virheet, puutteet ja heikkoudet, jotka johtuivat Kansanvaltuuskunnan väärästä poliittisesta linjasta proletaarisessa vallankumouksessa.

Vallankumouksen tappion jälkeen pääsi tov. Lumivuokko siirtymään Neuvosto-Venäjälle. Täällä hän osallistuu Suomen Kommunistisen Puolueen perustavaan kokoukseen. Mutta vielä tähän mennessä ei hän ollut itselleen selvittänyt Suomen vallankumouksen tappion pääsyitä ja niitä tehtäviä, mitä uuteen vallankumoukseen valmistuminen asetti työväenluokan eteen. Kommunistiksi selkeneminen ei hänessä ollut vielä silloin kehittynyt loppuun saakka ja hän ei äänestänyt kommunististen teesien puolesta. Ei kuitenkaan kestänyt kauan, kun hän vapautui vanhasta nahkasta ja sisuspuoli tuli uudeksi. Tällaisen käänteen edessä tapahtuu usein, että vanhan perujen perusteellisesti voittamiseksi luiskahdetaan äkkijyrkkyyteen, kun uusi maailmankatsomus ei ole vielä kiteytynyt ehjäksi kokonaisuudeksi. Näin kävi tov. Lumivuokollekin, mikä m.m. näkyy hänen kirjoittamastaan broshyyristä "Laillinen ammattiyhdistysliike vaiko vallankumous" (Suomal. kommunistien sarjajulkaisu, N:o 43 Pietari 1918). Mutta ei vain hänelle näin käynyt. Koko puolue oli alussa äkkijyrkkäinen, ultrakommunistinen.

Tov. Lumivuokko osallistui jo v. 1918 lopulla Suomen komm. puolueen työhön ja taisteluihin toimien edesvastuullisissa tehtävissä. Ensimmäisen puoluekriisin aikoina (1921) oli hänellä viettymys oikeistolaiseen suuntaan. Mutta sen jälkeen on tov. Lumivuokko ehjästi ja kokonaisuu-

dessaan puoluekantaisesti taistellut puolueen päälinjan puolesta. Huomattavan työmäärän on hän suorittanut myöskin Profinternin tehtävissä, taistellen kansainvälisellä rintamalla leniniläisen linjan puolesta. Vuodesta 1927 lähtien on tov. Lumivuokko toiminut Neuvosto-Karjalassa monissa vastuunalaisissa tehtävissä, ollen tällä hetkellä Neuvosto-Karjalan radiokomitean puheenjohtajana.

Taisteluista rikas ja monivaiheinen on tov. Lumivuokon tähänastinen elämäntaival. Se on kappale Suomen taistelevan työväen historiaa kolmen vuosikymmenen ajalta. Toivomme, että tov. Lumivuokko vielä kauan tulee taistelemaan uuden maailman rakentajain ja vanhan maailman kukistajain eturiveissä Leninin-Stalinin lipun alla Suomen ja koko maailman proletariaatin lopullisen voiton puolesta, proletariaatin diktatuurin voiton puolesta.

Ensimmäinen neuvostotasavalta Saksassa

Kirjoittanut
ZEPP SHVAB

VIISITOISTA vuotta sitten, huhtik. 7 p:nä v. 1919, julistettiin Baijerissa neuvostotasavalta. Tämä tasavalta oli ensimmäinen kerta proletariaatin diktatuurin toteuttamisesta Saksan maaperällä.

Ei koskaan ennen tätä ja kauan tämän jälkeen — taisteluissa Ruhrilla v. 1920, keski-Saksassa v. 1921, syys- ja lokakuun päivinä v.1923 Saksissa Thüringenissä, ja Hampurissa — Saksan työväenluokalle onnistunut kohottaa valtataisteluaan sellaiselle tasolle kuin tällöin. Baijerin neuvostotasavalta oli ensimmäinen, vaikkakain taitamaton yritys siirtää Venäjän lokakuun vallankumouksen kokemus kaikkine siitä johtuvine seurauksineen saksalaiselle maaperälle. Jos tämä menestys ei ollut pitkäaikainen, niin ei se tietenkään johtunut siitä, kuten II Internationale vakuuttaa, ettei muka Venäjän Lokakuun vallankumouksen kokemusta voi siirtää länsi-eurooppalaiselle maaperälle, vaan johtui se siitä, ettei Saksassa ollut todella bolshevistista puoluetta, joka olisi nostattanut ja johtanut koko Saksan proletariaatin tukemaan neuvosto-Baijeria, sekä siitä, ettei Baijerin proletariaatti vielä tällöin ollut omaksunut bolshevistisen strategian ja taktiikan perusteita.

Nyt, jolloin vallankumouksellinen nousu kasvaa Saksan proletariaatin riveissä, jolloin taistelun päämääränä on päiväjärjestykseen tullut kysymys väkivaltaisesta fasistisen diktatuurin kukistamisesta ja proletariaatin diktatuurin pystyttämisestä, saa neuvosto-Baijerin muisto ja sen kokemus erikoisen aktuaalisen merkityksen.

Anarkisti Arco Kurtan toimeenpaneman Eisnerin murhan jälkeen Baijerin maapäivien hajaannuttua joutui valtiollinen valta faktillisesti neuvostojen edustajakokouksen käsiin. Mutta neuvostojen edustajakokous, joka oli kokoonpantu pääasiassa sosialidemokraateista ja pikkuporvarillisista aineksista, ei missään määrin ollut taipuvainen ryhtymään minkäänlaisiin vallankumouksellisiin otteisiin. Se pyrki olemaan vain kontrolleeraava elin suhteessa maapäivien nimittämään hallitukseen.

Baijerin kommunistinen puolue oli silloin vasta muutaman kuukauden

ikäinen. Sen keskuudessa vallitsi vielä hyvin hämärät käsitteet proletaarisen puolueen osuudesta vallankumouksellisessa taistelussa. Toveri Levine'n johdolla puolue ennätti tehdä vain ensi askeleita solujen luomiseksi työpaikoille, asettaen ne vanhojen sosialidemokraattisten järjestömuotojen tilalle. Monissa tapauksissa laahasi Baijerin kommunistisen puolueen johto vielä tapahtumain jälessä, asettaen kaikki toivonsa joukkojen alkuvoimaiseen liikkeeseen. Puolue ei suorittanut selvitys- ja propagandatyötä laajojen köyhien ja keskivarakkaiden talonpoikaisjoukkojen keskuudessa.

Eisnerin sosialidemokraattisen hallituksen täydellinen taloudellinen ja poliittinen voimattomuus, sen avoin yhteistoiminta porvariston kanssa sekä Saksan suurissa keskuksissa kehittyvät tapahtumat johtivat tavattoman nopeaan vallankumouksellisen aallon kasvuun maassa ja työnsivät joukkoja — kommunistisen puolueen ollessa vielä liian heikon lujittaakseen joukot puoleensa — Saksan riippumattoman sosialidemokraattisen puolueen leiriin, joka alkoi Baijerissa käyttää hyvin vallankumouksellista kieltä, mutta toimi vieläkin vastavallankumouksellisemmin kuin muualla Saksassa. Kun maaseudun valtasi yhä laajemmin ja laajemmin myöskin tämä vallankumouksellinen aalto, kun joukkojen viha alkoi kääntyä myöskin neuvostojen edustajakokousta vastaan, joka pääasiassa sosialidemokraateista muodostuneena hylkäsi ehdotuksen neuvostotasavallan julistamisesta, ja kun uhkasi vaara, että joukot ohi omien johtajiensa ottavat vallan, järjesti sosialidemokratia kapitalistien vallan säilyttämisen mielessä kaikkein viekkaimman ja katalimman niistä provokatioista, mitä Saksan sosialidemokratia vuosina 1918—19 oli järjestänyt. Yhdessä riippumattomien ja anarkistien kanssa joukko sosialidemokraattisia johtajia julisti huhtik. 7 p:nä v. 1919 "neuvostotasavallan".

Kommunistisen puolueen yllätti vallankumouksellisen kehityksen nopea tempo ja ennenkaikkea sosialidemokraattisten johtajain odottamaton provokatio. Tästä huolimatta, Baijerin nuori kommunistinen puolue osoitti miehuuttaan taistelujen tulessa, ja sen ohella Baijerin työväenluokka teki todella sankarillisia tekoja.

Baijerin kommunistinen puolue päättävästi paljasti sosialidemokraattisen provokation. Julistuksissaan, lehdistössään ja kokouksissa se kielsi "neuvostotasavallan", joka oli muodostettu ministeripöydän takana nyt jo kauan sitten fasistien leiriin siirtyneen sosialidemokraatti Niedrahin johdolla, neuvostotasavallan, jota joukot eivät olleet luoneet. Puolueen johto ei kuitenkaan riittävästi huolehtinut enemmistön valtaamisesta neuvostoissa ja työväenluokan enemmistön valtaamisesta. Puolue varoitti joukkoja, mutta se ei osoittanut niille, millainen täytyy olla todellisen neuvostotasavallan ohjelma; sen taistelu keskustalaisuutta vastaan oli täynnä horjuvaisuutta eikä se ollut riittävän voimakasta ja puolue jätti kokonaan huomiota vaille työläisten ja työtätekeväin talonpoikain liiton.

Muutama päivä neuvostotasavallan julistamisen jälkeen, jonka sosialidemokratia suoritti siinä tarkoituksessa, että jouduttaisi vallankumouksen kukistumista Baijerissa, seurasi saman sosialidemokratian järjestämä putshi, jonka piti siirtää valta sosialidemokraattiselle ministerikabinetille ja porvarillisille maapäiville ja lopullisesti murtaa työväenluokan voimat. Aseisiin tarttuneiden Münchenin työläisten vallankumouksellinen tahto kuitenkin hajoitti tämän vastavallankumouksen aaveen muutamien tuntien kuluessa ja osoitti, etteivät työläiset halua laskea valtaa käsistään.

Tässä aseellisessa taistelussa huhtik. 13 p:nä työläisten johdossa ollut kommunistinen puolue yhdessä riippumattomien kanssa otti käsiinsä neuvostovallan johdon. Kommunistisen puolueen luxemburgilaiset käsitteet, sen usko joukkojen alkuvoimaiseen liikkeeseen, sen peräänantava suhtautuminen pikkuporvarillisiin hännässälaahamisen mielialoihin estivät sitä viemästä loppuun saakka taistelua keskustalaisuutta vastaan.

Riippumattomaan sosialidemokraattiseen puolueeseen järjestyneet työläisjoukot olivat vallankumoukselle uskollisia, mutta heidän johtajansa tekivät kaikkensa estääkseen vallankumouksellisen hyökkäyksen edelleen kehityksen, he toimivat vastavallankumouksen eduksi. Tähän liittyy vielä se, että Baijerin suurimman teollisuuskeskuksen — Nührnbergin — proletariaatti ei lähtenyt etelä-Baijerin taistelevien työläisten avuksi. Sosialidemokraatit, jotka niin pian olivat kiirehtineet julistamaan neuvostotasavallan, tekivät heti tämän jälkeen kaiken voitavansa hajoittaakseen tämän neuvostotasavallan tuen pohjois-Baijerissa.

Etelä-Baijerin proletariaatti piti valtaa käsissään 18 päivää. Näiden 18 päivän aikana neuvostotasavalta muodosti punaisen armeijan, jota komensi merisotilas Egelhofer. Pakkoluovuttamalla pankkeja ja suuria teollisuuslaitoksia, pakkoluovuttamalla rikkaiden pohattojen omaisuuden, aseistariisumalla porvariston ja aseistamalla työväestön se osoitti alkeita siitä. mitä merkitsee todellinen työväenluokan diktatuuri.

Murtaakseen Baijerin työläisten vallankumouksellisen tahdon ja hukuttaakseen neuvostotasavallan työväenluokan vereen, lähetti Saksan sosialidemokraattinen hallitus Baijeriin 100 tuhantisen vastavallankumouksellisen armeijan. Näinä samoina päivinä sosialidemokratia järjesti ensimmäisiä niistä fasistisista rosvojoukoista ja työväenluokan murhaajien järjestöistä, jotka tällä hetkellä ovat vallanpitäjinä Saksassa. Silloinen noskein käskyläinen kenraali von Epp on tällä hetkellä Hitlerin käskynhaltijana Baijerissa.

Toukokuun 1 päivänä saapuivat vastavallankumoukselliset bandiitit Müncheniin. Eläimellisesti raivoten valkokaartilaishyenat tappoivat säälimättömästi jokaisen heidän tielleen sattuneen työläispuseroon puetun. 800 murhatun työläisen joukossa oli 52 venäläistä sotavankia. Toveri Levine ammuttiin sosialidemokraattis-porvarillisen kokoomushallituksen päätöksen perusteella.

Kaikilta Saksan kulmilta koottujen verenhimoisten valkobandiittien suorittama hirmuinen terrori toukokuun alussa v. 1919 Münchenissä ei kuitenkaan kyennyt murskaamaan sitä auktoriteettia, jonka kommunistinen puolue oli valloittanut Baijerin proletariaatin keskuudessa. Kaksi kuukautta myöhemmin suoritetuissa parlamenttivaaleissa kommunistiselle puolueelle annettujen äänien määrä huomattavasti kasvoi.

Rakentaen työnsä Baijerin neuvostotasavallan parhaimmille traditioille Baijerin kommunistinen puolue, huolimatta kuluneiden 15 vuoden aikana vallinneista mitä voimakkaimmista ajojahdeista, on koonnut ympärilleen yhä laajempia työläisjoukkoja, opettaen niitä Baijerin neuvostotasavallan virheistä ja puutteista oppia ottaen, kasvattaen niistä todellisia bolshevistisia taistelijoita. Tällä hetkellä Baijerin kommunistit käyvät mitä vaikeinta taistelua fasistidiktatuuria vastaan. Vaikeissa maanalaisuuden oloissa puolue väsymättömästi järjestää, tiivistää ja kasvattaa proletaarisia joukkoja ollen täysin vakuutettu siitä, että tuhansissa ja miljoonissa sydämissä Baijerin neuvostotasavallan heittämä kipinä syttyy tällä hetkellä taistelun tuleksi fasistista taantumusta vastaan Saksan neuvostotasavallan puolesta.

Muurmannin piirikunnan teollisuus ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana

Kirjoittanut

V. ALYIMOV

I

ENNEN ensimmäistä viisivuotissuunnitelmaa vuonna 1928 oli Muurmannin piirikunnan teollisuudella seuraavia aloja: kalastus, metsäteollisuus (metsänhakkuutyöt), sahateollisuus, rakennustarpeiden tuotanto, metalliteollisuus (mekaaniset laivakorjausverstaat), puinen laivarakennus ja vielä pari kolme alaa. Huomattavimpia teollisuusaloja olivat kalastus ja metsäteollisuus (metsänhakkuutyöt). Näiden kahden alan tuotanto käsitti vuonna 1928 90 % piirikunnan teollisuuden koko tuotannosta. Kalateollisuutta (myöskin kalastusta) harjoittivat Sevgosryibtrest (nykyinen Sevtraltrest), muutamat pienet järjestöt ja noin 3000 kalastajaa, osittain yhdistyneinä pieniksi artteleiksi — ohjesääntöjen perustalla muodostettuihin ja asuntoartteleihin, sekä osittain yksityiskalastajia. Kalastajakollektiivitalouksia ei silloin vielä ollut.

Sevtraltrestillä oli muutamia trallaajia, jotka kalastivat merellä, ja pienehkö määrä Trallaajakeskuksen kalanvalmistuslaitoksia, kalanvalmistuksen ollessa etupäässä suolausta — suolatun tavaran tuotantoa. Sitä paitsi oli Sevtraltrestillä, Sevsapsojusilla ja Shelryiballa faktorioita Muurmannin rannikolla, jotka samoin harjoittivat kalastajilta ostetun turskan muokkausta ja valmistamista. Metsäteollisuus rajoittui metsänhakkuuseen, jota suoritti Muurmannin rautatien ent. siirtolaisosasto. Muulla teollisuudella, yhtä puhtaasti tehdasmaista laitosta — Umban sahaa lukuunottamatta — oli apu- ja palvelevain laitosten luonne ja sillä oli vähälukuisella työläismäärällä varustettuja pieniä laitoksia. Tässä ovat tiedot työläisten lukumäärästä piirikunnan teollisuudessa vuonna 1928 (kala- ja metsäteollisuutta lukuunottamatta).

Umban saha	228 henk.
Sungun tiilitehdas (sesongittain)	75 „
Sataman mekaaniset verstaat	45 „
Sevtraltrestin mekaaniset verstaat	79 „
Laivarakennustelakka (puinen laivarakennus)	62 „
Kaupungin sähköasema	35 „
Kirjapaino	9 „

Sitäpaitsi oli rautatieverstaita Muurmanskissa, vesijohtolaitos, jossa oli 14 työläistä, ja muutamia pienteollisuuden laitoksia, joissa työläisiä oli vähäinen määrä.

Kalateollisuudessa oli yhdessä sesonkipyytäjäin kanssa kaikkiaan 6600 henkilöä, metsäteollisuudessa 800 henkilöä. Kalateollisuutta harjoittavista 6600 henkilöstä ei trallaajilla ollut enempää kuin 450, valmistavissa laitoksissa 200.

Tällaista oli lyhyin piirtein Muurmannin aluepiirin teollisuus ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aattona.

II

Huolimatta trallaajakalastuksen huomattavasta kehityksestä vuonna 1928, saattoi Muurmannin kalateollisuutta sinä aikana nimittää pikemminkin elinkeinoksi kuin teollisuudeksi: suurin osa kalateollisuutta harjoittavista ihmisistä työskenteli rannikkopyynnissä, työskenteli sesonkiaikana, harjoitti vain kalan pyyntiä. Pyyntilaivasto oli etupäässä purjelaivastoa, kantavuudeltaan vähäistä.

Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman alusta kehittyy kalanpyynti nopeasti teollisuudeksi. Trallaajien lukumäärä kasvaa, voimakkaassa tempossa motorisoidaan kalastuslaivasto, syntyy joukko kalanvalmistuslaitoksia.

Piirikunta muuttuu nopeasti tuotannolliseksi alueeksi, teollistuu. Syntyy vuoriteollisuus, jota ei otettu huomioon viisivuotis-

suunnitelman ensimmäisissä varianteissa, se herättää eloon vuori-kemiallisen teollisuuden; laajenee sahateollisuus, laivarakennus, tiilituotanto.

Vuonna 1928 oli kaikkiaan 10 tuotantolaitosta, työläisten yhteisluvun ollessa alle kymmenen tuhatta.

Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana (1929—1932) rakennettiin 28 teollisuuslaitosta, jotka teollisuudessa käytäntöön otetun jaoittelun mukaan edustavat 15 alaa. Eri vuosina rakennettiin teollisuuslaitoksia seuraavasti:

Vuodet	Tuotantolaitosten lukumäärä	Työläisten lukumäärä niissä vuoden 1932 lopulla
1929	1	70
1930	4	1604
1931	12	1543
1932	11	949 (10:ssä)
4:ssä vuodessa .	28	4166

Sitä paitsi astui 4 vuoden aikana käytäntöön yli 40 trallaajaa kotimaista ja ulkomaista tuotantoa. Jokainen trallaaja on oikeastaan erillinen uiva tehdas; se sekä pyydystää että muokkaa kalaa ja valmistaa kalatuotteita.

Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana rakennetut teollisuuslaitokset jaoitellaan teollisuusalojen mukaan näin: malmin tuotanto — I, malmin jalostus — I, kalan muokkaus ja kalatuotteiden valmistus — 5, kemiallinen ja kemiallis-farmaseptinen —2, metalliteollisuus ja laivakorjaus — 3, tiilituotanto — 4, sahateollisuus — 2, puunjalostus — 4, kalateollisuuden apulaitokset — 3, sähköasemia — 2, muita — 1.

Kaikki nämä tuotantolaitokset valmistivat vuonna 1932 tuotteita 26328 tuhannen ruplan arvosta vuoden 1926—27 hinnoissa tahi 43 % piirikunnan kokonaistuotannosta, lukuunottamatta trallaajien tuotannon hintaa, mutta ottaen huomioon kalatuotannon valmiin tavaran hinnan. Syntymisestään alkaen valmistivat kaikki nämä tuotantolaitokset tuotteita yhteensä 42.451 tuhannen ruplan arvosta. Tästä summasta tulee yli 26 miljoonaa apatiittiteollisuuden osalle ja noin 10 miljoonaa Sevtraltrestin uusien kalavalmistus- (ilman trallaajia) ja apulaitosten osalle.

III

Neljässä vuodessa täytetyn viisivuotissuunnitelman viimeinen 1932 vuosi antaa kuvan Muurmannin piirikunnan talouden luonteen perinpohjaisesta muuttumisesta. Tämän muutoksen luonnekuvan voi esittää lyhyessä ja selvässä muodossa seuraavalla sivulla olevassa kahta eri vuotta vertailevassa taulukossa: (viimeinen vuosi ennen viisivuotissuunnitelmaa ja viisivuotissuunnitelman viimeinen vuosi).

Joukko uusia aloja on vasta muodostettu, korkea kasvuprosentti on todisteena uudestirakentamisesta tai aikaisempien tuotantoalojen suuresta laajentamisesta. Sevtraltrestin kalateollisuus käsittää tätä nykyä kokonaisen kombinaatin laitoksia ja tuotantolaitoksia. Trallaajat — mahtavat uivat tuotantolaitokset — pyydystävät kalaa, muokkaavat, sitä osittain tai kokonaan, sulattavat rasvaa j.n.e. Rannalla, Trallaajakeskuksessa, suoritetaan trallaajain tuoman kalan jatkuvaa muokkausta, kalatuotteiden valmistusta, jätteiden viimeistelyä. Keskuksessa on olemassa: suolaustehdas, jäähdytyslaitos, kalan selkälihan valmistustehdas, savustustehdas, kalan rasvan suodatustehdas, kalajauhon ja kalajätteiden valmistamistehdas, puutyökombinaatti laatikoiden ym valmistamista varten, mekaaniset verstaat, jotka kehittyvät mahtavaksi laivankorjaustehtaaksi, trallaajataklausverstaat, 1000 kilowatin voimainen sähköasema, hiilivarasto, vesi- ja maakulkuvälineitä.

"Apatiitti"trusti on myöskin tuotantokombinaatti:

malmituotanto, jalostustehdas, fosforitehdas, yli 6000 klw voimainen sähköasema, joukko kokeilulaitoksia ja lähetysosastoja.

Molemmat kehittävät suuria teollis-, kunnallis-, yhteiskunnallis-kulttuuri ja asuntorakennustöitä.

Ensimmäisen kombinaatin laajeneminen ja toisen perustaminen — kaikki tämä suoritettiin ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana.

Teollisuusalat	Tuotanto tuhansissa ruplissa vuoden 1926—27 hinnoissa		Kasvu prosenteissa (v. 1928 = 100)
	v. 1928	v. 1932	
Kalateollisuus (pyynti, muokkaus valmistus)	7 492	29 117	380
Metsästys (ilman jäänmurtajia, joiden tuotanto lasketaan Pohj. aluepiirille)	21	195	929
Vuori ja vuorikemiallinen	Ei ollut	24 560	Vasta perustettu
Metsäteollisuus (metsähankinta)	3 494	7 609	218
Sahateollisuus	789	3 134	399
Puunjalostus	Ei ollut	1 985	Vasta perustettu
Puinen laivarakennus (moottorialukset)	27	1 392	5 155
Metalliteollisuus (mekaan. verstaat)	58	3 937	6 822
Tiilituotanto	88	379	430
Verkkojen kudonta ja trallaaja-taklaus	Ei ollut	1 231	Vasta perustettu
Kemiallis-farmaseptinen	Ei ollut	233	Vasta perustettu
Poligraafinen	11	431	3 918
Osuustoiminnallistutettu pienteollisuus	100	2 305	2 305
Muut	Ei ollut	610	Vasta perustettu
Sähköasemat	150	2 734	1 823
Yhteensä	12 676	69 860	543

Luontaisosoittimien mukaan kasvoi kalateollisuus tällaisissa mitoissa;

Vuodet	Kaikkiaan pyydystetty kalaa tuh. tonneissa	Siitä trallaajakalastuksella
1928	35,8	22,6
1929	54,0	37,4
1930	51,0	39,0
1931	84,7	54,0
1932	86,0	54,2

Silliä, jota aikaisemmin pyydystettiin mitättömiä määriä, on viimeaikoina alettu hankkia suurissa, tätä ennen kuulumattomissa määrin:

Vuonna 1928 pyydystettiin silliä 0,8 tuh. tonnia, vuonna 1929 — 0,3 tuh. tonnia, vuonna 1930 — 1,1 tuh. tonnia, vuonna 1931 — 21,0 tuh. tonnia, vuonna 1932 — 28,0 tuh. tonnia.

IV

Piirikunnan koko teollisuus ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana ja jokaisen alan ominaispaino tänä aikana tulee luonnehdituksi seuraavilla numeroilla (kts. taulukkoa seur. sivulla).

Tällaiset ovat numero-osoittimet Muurmannin piirikunnan ensimmäisestä viisivuotissuunnitelmasta.

Paitsi teollisuutta on piirikunnassa maatalouttakin, on poronhoitoa, turkisten hankintaa. Mutta ne kaikki eivät teollisuuteen verrattuna ole suurta tuotantonsa puolesta. Niiden kasvu tulee tapahtumaan toisen viisivuotissuunnitelman aikana. Maataloustuotanto, pääasiallisesti viisivuotissuunnitelman viimeisen 2 vuoden aikana perustettujen neuvostotilojen tuotanto oli vuonna 1932 noin 900 tuh. ruplaa vuoden 1926—27 hinnoissa, poronhoidon tuotanto — noin 350 tuh. ruplaa, metsästyksen — noin 50 tuh. ja kaikkiaan noin 1.300 tuh. ruplaa. Kaikkien näiden alojen tuotannon ominaispaino oli v. 1932 noin 2 %.

Kaikista näistä rinnasteluista näkyy, ettei Muurmannin piirikunta ole yksinomaan tuotantoalue, vaan teollisuusalue.

Tuotantoalat	Tuotanto 4 vuoden aikana (1929—32) tuh. ruplissa v. 1926—27 hinnoissa	Prosentti yhteissummasta
Kalateollisuus (pyynti, muokkaus, valmistus) . .	76 982	47,8
Kalateollisuuden apualat (trallaajataklaus, verkkojen, kudonta, höyryvoima)	1 371	0,8
Metsästys	1 465	0,9
Vuori-kemiallinen (apatiittimalmin kaivaminen ja sen jalostaminen)	26 144	16,2
Metsäteollisuus (metsänhankinta)	24 537	15,3
Sahateollisuus	7 759	4,8
Puunjalostus	2 820	1,6
Puinen laivarakennus	4 380	2,7
Metalliteollisuus (mekaan. verstaat, laivankorjaus yms.)	6 623	4,1
Tiilituotanto	790	0,5
Poligraafinen	596	0,4
Osuustoiminnallistutettu pienteollisuus	3 353	2,1
Muut	1 231	0,8
Sähköasemat	3 121	2,0
Yhteensä	161 162	100,0

KATSAUKSIA

VIROSSA ovat porvariston väliset kahnaukset saaneet viime aikoina melko kärkevän luonteen. Viime kuun puolivälissä Pätsin hallitus hajoitti "veteraanien" fasistisen järjestön, lakkautti sen lehdet ja vangitutti lukuisan joukon sen toimihenkilöitä.

Lokakuun 13—14 p:nä 1933 hyväksyttiin Virossa "kansanäänestyksellä" fasistishenkinen uuden perustuslain luonnos. Tästä lähtien ovat "veteraanit", tuo Viron suurin fasistijärjestö, erittäin kiihkeästi valmistautuneet vallan valtaamiseen. He ovat kehittäneet laajan demagogisen agitation talouspulan puristaman pikkuporvariston, työttömäin ja talonpoikaiston keskuudessa. Demagogiassaan he ovat menneet äärimmäisyyksiin asti, epäröimättä jaellen jopa toinen toisilleen vastakkaisia lupauksia. Työläisille he esim. ovat luvanneet kohottaa työpalkkoja, mutta liikkeenharjoittajille — alentaa niitä. Maaseudulla he ovat luvanneet alentaa veroja, mutta kaupugeissa puhuneet verojen alentamisesta siirtämällä ne maaseutuväestön kannettavaksi. J.n.e. Fasistien toimintametoodeihin ovat kuuluneet myöskin yksityiset heidän vastustajiinsa kohdistetut terroristiset hyökkäykset.

Lupauksia säätämättömän demagogisen agitationsa avulla fasistien onnistui viime aikoina saada puolelleen vissi määrä kannattajia niin kaupunkien pikkuporvariston keskuudesta kuin myös valtion virkailijain, armeijan ja poliisien riveistä. Yhteyksiään valtiokoneistoon ja armeijaan fasistit yrittivät käyttää hyväkseen edessäolevien vaalien yhteydessä, ja siinä tapauksessa, jos niiden tulokset olisivat muodostuneet heille epäedullisiksi, vallan valtaamiseksi aseellisen kapinan avulla.

"Veteraanien" toimintaa ovat rahoittaneet Viron porvariston eräät ryhmittymät, etupäässä sellaiset, jotka ovat yhteydessä ulkolaisten ja erittäinkin saksalaisten kapitalistien kanssa. Äskettäin Viron lehdet tiedoittivat fasistien saaneen 800 tuh. kruunua vaaliagitatiota varten. Nuo varat saatiin Suomesta. On kuitenkin selvää, että Suomi oli tässä vain välikätenä. Todellisuudessa niin nuo varat samoinkuin fasistien äänenkannattajan, "Voitlus"in kirjapainon välineistökin on lähtöisin Saksan fasisteilta.

"Veteraanit" ovat koettaneet huolellisesti salata ulkopoliittiset sympatiansa. He tietävät varsin hyvin, että Viron talonpojat ovat syvästi vihamielisiä Saksan fasisteille ja erittäinkin Virosta paenneille saksalaisille parooneille, joilla muuten on kunniapaikka "kolmannen valtakunnan" johtajien keskuudessa. Se on pakoittanut "veteraanit" salaamaan todellisen ulkopoliittisen suuntautumisensa.

Mikä aiheutti Pätsin hallituksen toimeenpaneman äkillisen hyökkäyksen "veteraaneja" vastaan? Hallitus pelkäsi "veteraanien" vaikutuksen kasvua niiden väestökerrosten keskuudessa, joihin se tähän saakka on huomattavassa määrässä nojautunut. Myöskin pelättiin ulkopoliittisia selkkauksia, joihin "veteraani"-seikkailijain politiikka olisi maan johtanut. "Veteraanit" suuntautuvat, kuten edellä on jo käynyt ilmi, Saksaan. Kenraali Laidonerin taas, jolla on huomattava osuus hallituksen "veteraani"-vastaisissa toimenpiteissä, tiedetään olevan kiinteässä yhteydessä piireihin, jotka suuntautuvat Englantiin.

"Veteraanien" järjestön tappio ei poista päiväjärjestyksestä kysymystä fasistivaarasta Virossa. "Veteraanien" kärsimä tappio ei merkitse sitä, että Saksan fasistit luopuisivat suunnitelmiensa toteuttamisesta Viroon nähden. Ja, mikä on pääasia, Viron porvaristo etsii, kuten fasistisen perustuslakiluonnoksen äänestys osoitti, pelastusta maan fasisoimisesta ja hillittömästä terrorista työtätekeviä vastaan. Itse asiassa "veteraanit" jatkavat edelleen toimintaansa, vaikkakin toistaiseksi "illegaalisesti".

Viron vähälukuiselta proletariaatilta on riistetty legaaliset taistelumahdollisuudet. Proletariaatin parhaat, todella vallankumoukselliset edustajat viruvat vankiloissa, ja kommunistinen puolue on ajettu maanalle. Sosialifasistit taas auttavat voimiensa mu-

kaan porvaristoa, työväenluokkaa pettämällä edistävät fasismin voimistumista.

Kysymyksellä fasismin voitosta Virossa ei ole yksinomaan sisäpoliittinen merkitys. Fasistien valtaantuloa seuraisi Viron saattaminen ulkopoliittisiin seikkailuihin, jotka muodostuisivat vaaralliseksi sen olemassaololle riippumattomana valtiona.

*

JAPANISSA paljastettiin maalis-huhtikuun vaiheessa jälleen salainen fasistinen terroristinen järjestö — "vapaaehtoiset". Vangittiin ryhmä terroristeja, joiden aikomuksena oli murhata pääministeri ja kaikki hallituksen jäsenet sekä joukko muita huomatuita poliittisten puolueiden toimihenkilöitä.

Japanin poliisi on ollut näitä tapahtumia koskevissa tiedonannoissaan tavattoman pidättyväinen. Se on ilmoittanut vain, että järjestön johtaja, Josida, on värvännyt itselleen kannattajia reserviläisten keskuudesta ja ollut yhteydessä "kahden aktiivipalveluksessa olevan upseerin" kanssa. Jollakin luutnantti Kuriharalla ilmoitetaan olleen "suuren vaikutuksen" Josidaan. Edelleen ilmoitetaan, että Josida on ollut yhteydessä taantumuksellisten järjestöjen kanssa, on ollut Mandshuriassa ja palannut sieltä "terroristisin ja patrioottisin mielialoin".

Jonkinlaista valaistusta "vapaaehtoisten" järjestön poliittiseen olemukseen tuo erään tietotoimiston ikäänkuin vahingossa esittämä huomautus, että paljastettu salaliitto muistuttaa "armeijan ja laivaston nuorten upseerien" salaliittoa, joka toukokuussa 1932 murhasi Japanin silloisen pääministerin Inukain. Ei ole tunnettua, kuuluuko Josidan ryhmä "nuorten upseerien" järjestöön, mutta epäilemätöntä on, että "vapaaehtoiset" ovat samaisia pientilanomistajia, joiden keskuudesta värvätään Japanin armeijan keskipäällystö, sen saman yhteiskunnallisen kerroksen edustajia, johon nykyinen sotilashuipusto nojautuu. Nyt paljastuneen salaliiton perustarkoitus on sama kuin "nuorilla upseereillakin": anastaa valtiovalta nyt vallassaolevien porvariston ja byrokratian ryhmien käsistä ja asettaa valtion peräsimeen fasistinen upseeristo.

Josidan salaliitto jälleen osoittaa, kuinka sähköinen on poliittinen ilmapiiri Japanissa ja kuinka jännittynyttä on taistelu hallitsevien luokkien eri ryhmien välillä. Luonteenomaista on, että terroristi-salaliittolaiset aikoivat ensikädessä murhata entisen valistusasiain ministerin Hatojaman, jota vastaan fasistiset järjestöt ovat tuimasti hyökkäilleet. Tämäkin tosiasia antaa aiheen päätellä, että sotilaallis-fasistisen liikkeen kokonaisuudessaan ja "vapaaehtoisten" ryhmän pyrkimykset ja päämäärät ovat yhdet ja samat. Tuo päämäärä voidaan kaavailla lyhyesti: sotilaallis-fasistisen diktatuurin muodostaminen, sellaisen hallituksen muodostaminen, joka viipymättä alottaisi sodan. Huomattava on myös, että itse Josida oli yhteydessä Kvantungin armeijan päällystön kanssa, joka on eräs sotilaallis-fasistisen järjestyksen pystyttämisen kaikkein johdonmukaisimpia kannattajia.

Josidan salaliitto on epäilemättä hälyyttävä signaali, sillä se osoittaa, kuinka epävakainen on nykyinen tilanne Japanissa, millaisiin äärimmäisyyksiin saakka saattaa kärjistyä hallitsevien ryhmien välinen taistelu ja kuinka suuresti ne pelkäävät vallankumouksellista räjähdystä. Ja lopuksi se on todisteena siitä, kuinka voimakas ja itsepintainen on äärimmäisten imperialististen ryhmien pyrkimys saattaa Japani uuteen, mittasuhteiltaan entistä laajempaan seikkailuun.

*

ENGLANNIN riippumattoman työväenpuolueen konferenssissa huhtikuun alussa oli keskeisimpänä kysymys puolueen liittymisestä Kominterniin myötämielisen puolueen oikeuksilla. Puolueen "vasemmistolaiset" johtajat olivat Kominterniin liittymistä vastaan, mutta vallankumouksellistuvien joukkojen painostuksesta oli heidän pakko verhota tuo kielteinen kantansa "kumouksellisilla" fraaseilla. Äänestyksessä sai vallankumouksellisen ryhmän päätöslauselma, joka esitti viipymättä ja ilman ehtoja liityttäväksi Kominterniin, 34 ääntä 126 vastaan. Toinen päätöslauselma, joka esitti liitytettäväksi Kominterniin määrätyillä ehdoilla ja lähetettäväksi delegation Moskovaan, sai 54 ääntä 98 vastaan. 102 äänellä 64 vastaan tuli hyväksytyksi keskuskomitean pää-

töslauselma, jossa hylätään esitys Kominterniin liittymisestä, mutta ilmoitetaan, että puolue on valmis antamaan apuaan työläisten vallankumouksellista taistelua edistäville Kominternin toimenpiteille. Ehdotus uuden internationalen perustamisesta hylättiin 137 äänellä 20 vastaan. Puolueen manöveeraava johtajisto ei kuitenkaan asettunut kannattamaan Lontoon järjestön ehdotusta, että ajatus IV internationalen muodostamisesta jyrkästi tuomittaisiin vallankumoukselle vihamielisenä. K.o. Lontoon järjestön ehdotus sai 64 ääntä 107 vastaan.

Käsiteltävänä oli myös kysymys yhteisrintamasta kommunistisen puolueen kanssa. Oikeistolaisten päätöslauselmassa esiinnyttiin avoimesti tätä yhteisrintamaa vastaan. Päätöslauselma hylättiin valtavalla ääntenenemmistöllä. Lontoon järjestön päätöslauselma, jossa puhuttiin "yhteisrintaman ja yhtenäisen vallankumouksellisen liikkeen" puolesta, sai 76 ääntä 89 vastaan. Tämän vuoksi "vasemmistolaiset" eivät uskaltaneet avoimesti esiintyä yhteisrintamaa vastaan, vaan esittivät oman puolinaisen ja ehdollisen päätöslauselmansa.

Konferenssissa vallinnutta mielialaa kuvaavat seuraavat seikat. Suletussa istunnossa äärimmäinen oikeistosiipi uhkasi erota puolueesta, jos tulee hyväksytyksi päätöslauselma Kominterniin liittymisestä. Kuitenkin tuon siiven johtaja kehoittaa nyt järjestöjään jäämään puolueeseen. Toisaalta vallankumoukselliset työläiset, jotka ovat Kominterniin liittymisen kannalla, ilmoittavat päättävästi jatkavansa taistelua liittymisen puolesta ja työskentelevänsä voittaakseen puolelleen enemmistön paikallisissa järjestöissä.

Viimeisenä kokouspäivänä oli käsiteltävänä päätöslauselma, joka oli tähdätty vallankumouksellista vähemmistöä vastaan ja jossa kehoitettiin ryhtymään vainotoimenpiteisiin siihen nähden. Päätöslauselma hylättiin 72 äänellä 46 vastaan.

Konferenssin tärkeimpänä tuloksena on se tosiasia, että siinä kristallisoitui vakavasti Kominterniin suuntautuva vallankumouksellinen virtaus. Se ei saanut vielä enemmistöä, mutta valtasi jo noin kolmanneksen äänistä. Sitäpaitsi sen vaikutus puolueessa on todellisuudessa suurempi kuin mitä konferenssissa toimitettujen äänestysten tulokset osoittivat.

Kominterniin suuntautuvan vallankumouksellisen virtauksen vaikutus on kasvamassa, ilmentäen se Englannin työväenluokan yleistä vallankumouksellistumista. Se seikka, että riippumattoman työväenpuolueen "vasemmistolainen" johto ei voinut avoimesti hylätä yhteisrintamaa eikä suoranaisesti esiintyä kaikkea yhteistyötä vastaan Kominternin kanssa, osoittaa, minkälaisia ovat työläisjoukkojen todelliset mielialat. Manööverit ja joukkojen pettäminen, joihin "vasemmistolaiset" johtajat turvautuvat, ovat todisteena heidän heikkoudestaan.

TOIMITUSKOLLEGIO: J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen ja Y. Karppanen. Tekn. toim. P. Notko
Отв. редактор, И. К. Лехтинен. Техн. ред.: П. Нотко

„Kirja" № 38 Jätetty kirjapainoon 10/IV kirj. painettavaksi 20/IV—34
Ленгорлит № 10685. 3 п. л. 65408 зн. на л. ф.б. 82 x 110. Тираж 1900 экз. Заказ № 1097

Типография „Кирьяпая", Ленинград, Харьковская, 9.

Hinta 75 kop.

Финский журнал
„КОММУНИСТИ“

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ“
ЛЕНИНГРАД 1934